

Кіра Касс

ВІДБІР

Кіра Касс

ВІДБІР

Київ

Присвята

«Тату, вітаю!»

(махає рукою)

Глава 1

Коли ми одержали того листа, мати була на сьомому небі від щастя. Вона вже вирішила, що всі наші проблеми залишилися в минулому. Єдиною перешкодою в її блискучому плані була я. Не те щоб я була надто норовливою дочкою, але всьому мусить бути межа.

Я не хотіла бути членом королівської родини. Та Єдиною я теж не хотіла бути. Навіть і не думала спробувати.

Я сховалася у своїй кімнаті – єдиному місці, де можна було уникнути галасу нашого наповненого людьми будинку, – та спробувала знайти такий-сякий аргумент, який змусив би матінку завагатися. Все, що я мала, – це набір твердих переконань... Заледве вона прислухається хоча б до одного...

Ховатися й далі було неможливо. Час плинув до обіду, а обов'язок готувати його був покладений на мене як найстаршу з дітей, що залишилися в домі. Я змусила себе вилізти з ліжка й вирушити у зміїне лігво.

Мати зустріла мене суворим поглядом, але нічого не сказала.

Мовчки ми снували по кухні та їдальні: приготували курча, пасту і яблучні дольки, накрили стіл на п'ятеро осіб. Зводячи очі, я щоразу зустрічала погляд матері, який водночас спопеляв і ніби намагався присоромити мене, змусити змінити власну думку. Час від часу вона вдавалася до цього прийому. Наприклад, якщо я відмовлялася брати якесь замовлення, оскільки родина, яка хотіла нас найняти, була відома своєю брутальністю. Або якщо вона хотіла, щоб я зробила генеральне прибирання, коли ми не могли собі дозволити запросити для цього когось із Шісток.

Часом це спрацьовувало. Часом – ні. Але в цій ситуації я була непохитною.

Вона не могла терпіти, коли я упиралася. Втім, цю рису характеру я успадкувала від неї, тому вона і не повинна була занадто дивуватися. Але цього разу справа полягала не лише у мені. Останнім часом мати взагалі була знервована. Літо закінчувалося, насувалися холоди. А з ними й нові турботи.

Мати невдоволено гепнула глечик з холодним чаєм в центр столу. Подумавши про чай з лимоном, у мене почала збиратися слина. Але я мушу зачекати: якщо випити одну склянку зараз, потім я буду змушена запивати їжу водою.

«Ти не помреш, якщо заповниш заявку, – врешті промовила вона, не маючи змоги більше мовчати. – Участь у Відборі – чудовий шанс для тебе! Для нас усіх».

Я тяжко зітхнула, подумавши про те, що заповнення цієї форми насправді може стати для мене чимось смертельно небезпечним.

Ні для кого не секрет, що королівський палац увесь час зазнавав лютих нападів повстанців. Мешканці підземних колоній ненавиділи нашу велику та відносно молоду країну Іллеа. Нам у Кароліні вже доводилося бачити їхні дії. Тоді ущент спалили будинок одного судді, а декільком Двійкам розстрошили машини. Одного разу вони влаштували гучну втечу з в'язниці. Але, враховуючи, що вони звільнили лише дівчину-підлітка, якій пощастило завагітніти, та Сімку, в якого вдома залишилося дев'ятеро дітей, спадало на думку, що у цьому випадку правда на їхньому боці.

Але проблема полягає не лише у потенційній небезпеці. Будь-які роздуми про Відбір мені видавалися зрадою. Пригадуючи причини, які я мала на те, щоб залишитися вдома, я не стримала посмішку.

«Останні роки були дуже складними для твого батька, – прошипіла мати. – Якби в тобі була хоч крапля співчуття, ти би подумала про нього».

Тато. Так. Я справді хотіла йому допомогти. І Мей з Джерадом також. І, напевно, навіть матері. Надто довго нам було зле. Цікаво, чи погодиться тато з таким способом виправити становище? Чи існують такі гроші, які мають право все виправдати?

Не так щоб наша ситуація була настільки поганою, й ми опинилися на межі голодної смерті чи чогось такого. Ми не жебракуємо, ні. Але й заможними нас теж не можна назвати.

Ми займалися мистецтвом. А художники й музиканти перебували за три кроки від бруду. Без перебільшення. Грошей так часто не вистачало, а прибуток цілком залежав від пори року.

Пам'ятаю, як я читала в якійсь пошарпаній історичній книжечці, що в минулі часи всі головні свята відбувалися у зимові місяці. За якимось Хеллоуїном приходив День Подяки, потім Різдво, а за ним і Новий Рік. Всі один за одним.

Різдво нікуди не поділося. Адже не можна перенести день народження божества. Але, після того як держава Іллеа уклала мирну угоду з Китаєм, Новий Рік стали святкувати у січні або у лютому, відповідно до фаз Місяця. Всі окремі подячні урочистості та дні незалежності у нашій частині світу перетворилися просто на Свято Подяки. Його святкували влітку. Ми вихваляли заснування Іллеа та раділи, що досі існуємо.

Що таке Хеллоуїн, я не знала. Це свято не відродилося.

Отже, щонайменше тричі на рік вся родина у повному її складі була заклопотана. Тато з Мей писали картини, і наші постійні клієнти їх купували на подарунки. Ми з мамою виступали на вечірках: я співала, а вона грала на фортепіано. Ми не відмовлялися від жодного замовлення. Коли я була молодшою, я шалено боялася виступати перед публікою. А зараз я просто намагалася злитися з музикою. Врешті-решт, з погляду клієнтів, саме так ми повинні були себе поводити: нас хотіли чути, але не бачити.

Джерад поки що не знайшов свого таланту. Але ж йому лише сім. В нього ще є для цього час.

Незабаром почнеться листопад, і в наш маленький світ знову прийде скрута. П'ять їдців на чотирьох робітників та ніяких гарантій стабільного прибутку до самої різдвяної пори.

Коли я так думала, Відбір здавався мені чимось на кшталт рятівного мотузка, чимось надійним, що зможе витягти мене з темряви, а разом зі мною і мою родину.

Я поглянула на матір. Для П'ятірки вона трохи огрядна, що було дивно. Вона не страждає від ожерливості та й переїдати нам особливо не було чим. Мабуть, коли виносиш та народиш п'ятьох дітей, то набуваєш такого вигляду. У неї руде волосся, зовсім як моє, якщо не враховувати численних сивих пасм. Вони раптово з'явилися у неї у великій кількості два роки тому. У куточках очей прорізалися зморшки, хоча їй не так багато років. Рухається вона так, ніби на її плечах лежить, якийсь невидимий тягар, що притискає її додолу.

Я розуміла, мати тягне забагато, і усвідомлювала, що саме через це вона обрала тактику маніпуляції, спілкуючись зі мною. Ми були змушені безперервно боротися за виживання, але мірою того як наближалася осіння пора, відома своєю мізерністю на розваги та прибуток, мати ставала все більш дратівливою. Зрозуміло, вона вважала мою поведінку нерозумною через те, що я не хотіла заповнити якусь там просту безглузду форму.

Але у цьому світі були речі – важливі речі, – які я любила. А цей аркуш паперу видавався мені кам'яною стіною, яка може відсторонити мене від того, що я хочу. Можливо те, що я хотіла, не мало сенсу. Можливо, мої бажання зовсім не здійсняться. Але, все ж таки, це мої бажання. Мені видавалося неправильним

зраджувати власним мріям, наскільки б важливою не була для мене моя родина. Я й так чимало віддала їй.

Коли Кенна вийшла заміж й Кота пішов від нас, я залишилася за старшу та над усе намагалася відповідати всім вимогам. Час від часу я навчалася, якщо траплялася вільна хвилинка між репетиціями, які займали майже весь вільний час. Окрім співів, я намагалася оволодіти ще декількома музичними інструментами.

Але тепер, коли я отримала листа, все це втратило хоч який-небудь сенс. У маминій уяві я вже була королевою.

Якби я була хоч трохи розумнішою, я б засунула куди-небудь цю дурну цидулку, доки не повернулися тато з Мей та Джерадом. Але мати сховала листа десь у складках одягу, а потім, посеред обіду, урочисто його витягла.

«Родині Сінгер», – проспівала вона.

Я спробувала висмикнути листа, але вона виявилася спритнішою. Рано чи пізно, усі все одно дізналися би про це, але тепер вони будуть на її боці.

«Мамо, будь ласка!» – благала я.

«Хочу послухати!» – закричала Мей.

Мене це не здивувало. Молодша сестра, незважаючи на трирічну різницю у віці, точнісінька моя копія. Втім, хоча й були ми дуже схожі одна на одну, наші характери зовсім протилежні. На відміну від мене, вона була доброзичливою та оптимістичною. А останнім часом ще й занадто цікавилася хлопцями. Сестра вирішить, що все це неймовірно романтично.

Я відчула, що червонію. Тато не зронив ні слова, а Мей так і підстрибувала на місці від захоплення. Джерад, солодке малюшко, продовжував собі їсти. Мати відкашлялася та продовжила читати:

«За даними нещодавнього перепису населення, зараз у вашому будинку мешкає незаміжня жінка віком від шістнадцяти до двадцяти років. Ми хотіли би повідомити вас про майбутню можливість зробити честь великому народу Іллеа».

Мей знову загорлала, схопивши мене за руку: «Це про тебе!»

«Я знаю, маленька мавпочко. Відпусти, бо зламаєш мені руку».

Але вона лише міцніше чіплялася та підстрибувала.

«Коханий наш принц Максон Шрив, – продовжувала читати мама, – у цьому місяці стане повнолітнім. Прямуючи до нового етапу, він сподівається знайти вірну супутницю життя в особі однієї з мешканок Іллеа. Якщо ваша донька, сестра чи підлегла відповідає вищезазначеній умові та бажає отримати можливість стати нареченою принца Максона та шанованою принцесою Іллеа, заповніть прикріплену анкету та надішліть її до місцевої адміністрації. Обрана випадковим способом дівчина від кожної провінції буде представлена принцові. Учасниць розмістять у розкішному палаці Іллеа-Пелес в Анджелесі. Родина кожної учасниці отримає *щедру винагороду*, – останні слова вона підкреслила, – за заслуги перед Королівською Родиною».

Мірою того як вона продовжувала, я заковувала очі. Ось такою була доля королівських синів! Принцес, які народжувалися у родині монархів, традиційно видавали за кордон для того, щоб зміцнювати відносини з іншими країнами. Я розуміла, чому саме так роблять: нам потрібні союзники. Але мені така позиція не пасувала. Однак досі я ще не ставала свідком нічого подібного і щиро сподівалася, що ніколи й не стану. Дівчатка у королівській родині не народжувалися протягом вже трьох поколінь. Принци одружувалися на жінках з народу для того, щоб підтримати іноді нестійкий дух нашої нації. Я думаю, метою

Відбору було об'єднати населення та нагадати людям про те, що Іллею було створено фактично на порожньому місці.

Жоден варіант мені не пасував. Хотілося верещати від думки про можливу участь у змаганні, в якому на очах у всієї країни пихатий шмаркач обиратиме серед багатьох претенденток найбільш гламурну ляльку, щоб вона стояла позаду нього на телебаченні з сором'язливим та милим обличчям. Що може бути принизливішим?

До того ж, я досить часто була в будинках Двійок і Трійок та дійшла певного висновку, що жити серед них не хочу. А про те, щоб ставати Одиницею, не було й мови. За виключенням моментів, коли нам не було чого їсти, місце П'ятірки мене цілком влаштовувало. Це матері хотілося пробитися догори, але не мені.

«А він, безумовно, полюбить Америку! Вона ж така красива», – захоплювалася мати.

«Мамо, будь ласка, у мене абсолютно звичайна зовнішність».

«А ось і ні! – додала Мей. – Тому що ми з тобою схожі як дві краплі, а я симпатична!»

Вона так широко посміхнулася, що я засміялася. До того ж, вона мала рацію: Мей справді була красунею.

Але справа полягала не лише в її обличчі, чудовій посмішці та блискучих очах. Мей випромінювала таку енергетику та ентузіазм, що хотілося постійно бути поряд з нею. Мей була привабливою, а я, чесно кажучи, ні.

«Джерад, а ти як гадаєш? Я симпатична?» – запитала я.

Всі погляди були прикуті до наймолодшого члена родини.

«Ні! Дівчатка всі огидні!»

«Джераде, прошу! – мати дратівливо зітхнула, але не досить переконливо. На нього неможливо було сердитися. – Америко, ти маєш знати, що ти дуже приваблива дівчина».

«Якщо я така приваблива, то чому ніхто не приходить до нас та не запрошує мене на побачення?»

«Взагалі-то приходили, але я їх всіх спроваджувала. Мої дівчатка занадто гарні, щоб дістатися П'ятіркам. Кенна вийшла заміж за П'ятірку, а ви, я впевнена, здатні на більше». – Вона зробила ковток чаю.

«Чоловіка Кенни звуть Джеймс. Досить називати його за номером. І давно нас почали відвідувати хлопці?» – Я відчула, що мій голос ставав все гучнішим, адже я ніколи не бачила жодного хлопця на нашому порозі.

«Досить давно», – вперше за всю розмову промовив тато. У його голосі був помітний натяк на печаль. Він зосереджено дивився у чашку. Я намагалася зрозуміти, що саме його так засмутило. Те, що до нас приходять хлопці?

Ми з татом були близькі. Я думаю, що в той момент, як я народилася, моя мати була виснажена, то ж мною займався тато. Характером я пішла у матір, а співчуття я успадкувала від батька. На мить він підвів на мене очі, і я все зрозуміла. Батько не хотів просити мене про це. Не хотів, щоб я їхала. Але водночас він не міг не бачити всі переваги, якщо мені пощастить потрапити туди навіть на один день.

«Америко, будь розсудливою. Впевнена, ми єдині батьки на всю країну, які намагаються вмовити свою доньку взяти участь у конкурсі. Подумай про можливості! Одного дня ти можеш стати королевою!»

«Мамо, навіть якби я хотіла стати королевою, а я категорично проти, заяви на

участь прийдуть від тисяч дівчат з нашої провінції. Тисяч. І навіть якщо якимось дивом мене оберуть з цих тисяч, крім мене, там будуть ще тридцять чотири дівчини, які, безсумнівно, краще розуміються на мистецтві зваблення».

«Що таке зваблення?» – Джерад нагострив вуха.

«Нічого!» – гуртом відповіли ми.

«Врешті, смішно розраховувати на перемогу, беручи до уваги все зазначене», – підсумувала я.

Мати підвелася, посунувши стілець, та нахилилася через стіл до мене: «Хтось мусить перемогти, Америко. Ти маєш такі самі шанси, як і всі інші. – Вона відкинула серветку та зібралася йти геть. – Джераде, коли доїси, йди митися».

Він застогнав.

Мей їла мовчки. Джерад попросив добавку, але її не було. Коли всі підвелися, я почала прибирати зі столу. Тато допивав свій чай. Його волосся знову було у фарбі. Побачивши його жовті пасма, я не могла стримати посмішку. Він підвівся, струшуючи крихти з сорочки.

«Пробач, тату», – прошепотіла я, збираючи тарілки.

«Кошеня, не балакай дурниць. Я зовсім не серджусь», – він ласкаво посміхнувся та обійняв мене.

«Я просто...»

«Ти не повинна мені нічого пояснювати, люба. Я все розумію. – Він поцілував мене у лоб. – Піду далі працювати».

Після цього я повернулася на кухню і продовжила прибирання. Накрила серветкою свою їжу, до якої так і не торкнулася, і заховала її у холодильник. У тарілках усіх решти залишилися лише крихти.

Зітхнувши, я пішла до своєї кімнати готуватися до сну. Все це мене дуже обурювало. Чому мати так тисне на мене? Вона не щаслива? Хіба вона не любить тата? Чому їй цього не достатньо?

Я лежала на своєму продавленому матраці, намагаючись зібрати думки до купи щодо Відбору. У конкурсу були свої переваги. Наприклад, можна було б гарно харчуватися якийсь час. Й немає ніяких причин турбуватися. Я не збираюся захищатися у принца Максона. Судячи з того, що я бачила у «Новинах Іллеа», він мені навіть не сподобається.

Час до опівночі тягнувся надто довго. Біля моїх дверей було дзеркало, і я зупинилася перед ним, бажаючи впевнитися, що волосся виглядає так само добре, як і вранці, та нанести на губи блиск, щоб зробити обличчя яскравішим. Через економію мати дозволяла мені фарбуватися лише перед виступами або коли ми виходили у світ. Але в особливі ночі я зазвичай порушувала її заборону.

Якомога тихіше я прокралася на кухню, витягла з холодильника залишки своєї вечері, черствий хліб, яблуко та загорнула це все разом. Було важко так само тихо повернутися до своєї кімнати, але якби я робила все це раніше, то дуже б хвилювалася.

Я відчинила вікно і подивилася на наше маленьке подвір'я. Місяця майже не було видно, отже, знадобилося трохи часу, щоб очі звикли до темряви, перш ніж вилізти назовні. Вдалечині на подвір'ї виднівся силует хатки на дереві. У дитинстві Кота прив'язував простирадло до гілля, й хатинка ставала схожою на корабель. Він був капітаном, а я – його першим помічником. У мої обов'язки входило підмітати підлогу та готувати їжу, яка складалася з бруду, змішаного з лозинками, і

покладеного на мамині пательні. Брат брав бруд ложкою та начебто «їв», а насправді викидав за плече. Це означало, що мені знову треба було підмітати. Але я не заперечувала: для мене це щастя – бути на кораблі разом із Котою.

Озирнувшись навколо, я впевнилася, що у сусідніх будинках було темно. Ніхто не спостерігав за мною, і я обережно вилізла з вікна. Раніше, коли робила це неправильно, на животі часто були синці, але з плином років навчилася виконувати цей трюк бездоганно. До того ж, не хотілося перетворити свою їжу на місиво.

Я поспішала на галявину, одягнена у свою найкращу піжаму. Я могла б залишитися у своїй звичайній одежі, але у піжамі я почувалася значно краще. Я сподівалася, що абсолютно не має значення, у що я була одягнена, але у своїх коротеньких брунатних шортах і білій сорочці я відчувала себе дуже привабливою.

Було зовсім не складно підніматися по рейках, прибитих до дерева, допомагаючи собі однією рукою. Цією навичкою я оволоділа бездоганно. З кожною сходинкою приходило полегшення. Незважаючи на близькість до мого будинку, я ніби опинялася за багато миль від родинної колотнечі. Принаймні тут я могла більше не бути принцесою.

Забираючись у свою хованку, я зрозуміла, що буду в ній не сама. Там хтось на мене вже чекав, ховаючись у темряві у далекому кутку. На мить у мене зупинилося дихання. Я поклала вузлик з їжею та зіщулилася. Людина поворухнулася, запалюючи майже непотрібний недогарок. Світла від нього вочевидь не було – жоден в будинку його б не побачив – але нам цього було достатньо. Врешті гість почав говорити, й легка посмішка з'явилася на його обличчі.

«Привіт, красуне!»

Глава 2

Я прокралася в глиб будинку. Він був зовсім маленький, ледь сягав п'яти футів. Навіть Джерад не міг тут випрямитися у повний зріст, але мені тут подобалося. Всередину був хід, а навпроти – маленьке віконце. Я поставила у кутку стару табуретку, яка виконувала функцію столика для свічки, і принесла килимок. Він був такий старий, що з тим же успіхом можна було сидіти просто на підлозі. Тут не було розкоші, але це був мій прихисток. *Наш* прихисток.

«Прошу, не клич мене красунею. Спочатку мама, потім Мей, а тепер і ти. Це мене дратує».

Дивлячись на обличчя Аспена, я зрозуміла, що навряд чи він підтримає мою позицію «я негарна». Юнак посміхнувся.

«Нічого не можу з собою вдіяти. Ніколи в житті я не бачив дівчини, красивішої за тебе. Ти не можеш сердитися на мене за те, що я використовую єдину можливість сказати тобі про це». – Він узяв моє обличчя у свої долоні, і я подивилася в його очі.

Цього було достатньо. Його губи накрили мої, і я втратила змогу про що-небудь думати. Більше не існувало ані Відбору, ані моєї набридливої родини, ані Іллеа. Лише руки Аспена, які притискали мене до грудей, та його дихання на моєму обличчі. Мої пальці занурилися у його волосся, ще вогке після душу – він завжди приймав душ щовечора, – та зімкнулися на потилиці. Від нього пахло саморобним милом, яке варила його мати. Цей запах був присутнім у моїх снах. Врешті-решт ми відірвалися один від одного.

Я влаштувалася поміж Аспенових ніг, притискаючись спиною до його грудей, наче маленьке дитя, яке бажає, щоб його колихали.

«Вибач, в мене поганий настрій. Просто... Сьогодні ми отримали це дурне повідомлення».

«Ах, так, лист, – зітхнув Аспен. – Ми отримали два».

Звісно. Його сестрам-близнюкам тільки-но виповнилося шістнадцять років.

Аспен уважно дивився на мене. Так було кожного разу, коли ми були наодинці. Він начебто намагався запам'ятати моє обличчя. З моменту останньої зустрічі минуло вже більш ніж тиждень, та ми обидва не могли витримати й кількох днів один без одного.

Я також подивилася на нього.

Аспен, безумовно, найпривабливіший юнак у місті, з темним волоссям та зеленими очима, а посміхався він так, ніби знав якусь таємницю. Він був високий, але не занадто, худий, але в міру. У тьмяному світлі я помітила під його очима темні кола. Мабуть, працював весь тиждень до пізнього вечора. Його чорна теніска в деяких місцях була зношена майже до дір, також як і його потерті джинси, які він носив ледь не кожного дня.

Якби я могла сісти та зашити йому одяг! Мені нічого іншого не потрібно було б для щастя. Я не хочу бути принцесою Іллеа. Я мрію лише належати Аспенові.

Розлука з ним завдавала мені фізичного болю. Іноді я гризла себе, гадаючи, чим він був зараз зайнятий. А коли ці думки ставали нестерпними, шукала спасіння в музиці. Отже, треба дякувати Аспенові за мої успіхи. Я від нього божеволіла.

І це дуже погано.

Аспен – Шістка. Це каста прислуги, яка лише на одну сходинку вища за Сімок у тому сенсі, що вони більш освічені та виконують роботу в домі. Аспен був розумніший з усіх, кого я знала, і до того ж нечувано красивий. Проблема в тому,

що жінки майже ніколи не виходили заміж за чоловіків кастою нижче. Чоловік з нижчої касты міг освідчуватися жінці, яка була вищою за становищем, але рідко отримував згоду. До того ж, одружуючись з представником іншої касты, необхідно було заповнити купу документів і потім ще чекати три місяці, перш ніж братися до інших формальностей. Декілька разів я чула припущення про те, що це робилося навмисно, аби дати людям змогу змінити свою думку. Отже, наші побачення наодинці, та ще й після настання комендантського часу, могли обійтися нам надто дорого. Не кажучи вже про прочухан, який обов'язково влаштувала би мені моя мати.

Але я кохала Аспена. Майже два роки. Й він мене кохав. І зараз, коли він торкався мого волосся, я навіть думати не могла про те, щоб брати участь у Відборі.

«І що ти про це думаєш? Про Відбір?» – запитала я.

«Та нічого я не думаю. Треба ж йому, бідненькому, якось знайти собі дівчину». – У його тоні я відчула натяки на сарказм. Але мені таки хотілося знати його думку.

«Аспене...»

«Гаразд, гаразд. Насправді я думаю, що це прикро. Невже принц не ходить на побачення? Я маю на увазі, як вийшло так, що він не може нікого собі знайти? Якщо вони видають принцес за інших принців, чому б їм не зробити таким же чином і з ним? Де-небудь же має бути особа королівської крові, яка йому пасуватиме. Я не розумію цього. Ось, загалом, і все. Але з іншого боку... – Він зітхнув: – У чомусь ця ідея мені здається непоганою. Це захопливо. Він має закохатися на очах у всієї країни. До того ж, мені подобається, що хтось отримає шанс на краще життя і таке інше. Нашою наступною королевою може стати хто завгодно. Це підтримує у мені віру в те, що і в мене є шанс на краще життя».

Він торкався пальцем моїх губ. Його зелені очі, здавалося б, дивилися мені прямісінько в душу, і в мене знову з'явилося відчуття невидимого зв'язку, яке було лише з ним.

«Отже, ти не проти того, щоб твої сестри брали участь у конкурсі?»

«Звісно ні. Тобто ми всі час від часу бачимо принца по телевізору, він начебто непоганий хлопець. Шмаркач, звісно, але огидний. До того ж, дівчатка мріють про те, як вони будуть змагатися у конкурсі. Так весело на них дивитися. Коли я повернувся сьогодні з роботи, вони влаштували вдома танці. Згодом це було б моїй родині на користь. Мама дуже сподівається, адже від нашої родини будуть брати участь дві особи, а не одна».

Це була перша гарна новина про цю кошмарну подію. Я до такої міри була зосереджена на собі, що навіть не подумала про сестер Аспена. Якби одна з них пройшла, якби одна з них перемогла...

«Аспене, ти хоч розумієш, що все це означає? Якщо Камбер або Сесилія переможуть?»

Він міцно мене обійняв і його губи легенько торкнулися мого чола. Він почав гладити мене по спині.

«Я сьогодні цілий день лише про це й думаю», – зізнався він. Я божеволіла від його трохи хриплого голосу, та все, чого я хотіла, аби він торкався мене, цілував мене. І саме цим би все й закінчилося, якби в нього раптом не забурчало в животі. Я стрепенулася.

«Ой, я ж принесла нам трохи поїсти», – промовила я.

«Справді?»

Він намагався це сказати невимушено, але так і не зміг приховати свою зацікавленість.

«Ось, курча. Тобі сподобається, я сама готувала».

Знайшовши у темряві маленький пакунок, я віддала його Аспенові, який, треба сказати, не почав кидатися на їжу одразу. Я відкусила яблуко, щоб це насправді виглядало так, ніби я принесла їжу нам обом, але одразу відклала його, щоб Аспен міг доїсти все інше.

Хоча наше власне життя не можна було назвати ситим, родина Аспена ледь не голодувала. І це до того, що заробітки були стабільнішими від наших, платили йому значно менше. На їжу в його родині завжди не вистачало. Він був старшим з семи дітей і з тих самих причин, що і я, якомога раніше почав працювати. Аспен відійшов убік. Свою зовсім маленьку порцію їжі він віддавав братам, сестрам та матері, яка ледь не непритомніла на роботі. Його батько помер три року тому, і нині вся родина майже у всьому залежала від Аспена.

Я із задоволенням дивилася, як Аспен, облизуючи пальці після курчати зі спеціями, заходився їсти хліб. Мені залишалося лише здогадуватися, коли він останнього разу щось їв.

«Ти неймовірно смачно готуєш. Одного чудового дня ти зробиш якогось чоловіка товстим та щасливим», – промовив він, вгризаючись у яблуко.

«Я збираюся зробити товстим та щасливим тебе. Ти ж знаєш».

«О! Товстим!»

Ми разом засміялися, і він став розповідати про те, що нового трапилося в його житті відтоді, коли ми бачились востаннє. Йому доручили зробити якусь офісну роботу для однієї фабрики, і наступного тижня він мав продовжувати. Його мати нарешті знайшла більш-менш постійну роботу прибиральниці в декількох Двійок. Близнята сумують, тому що мати змусила їх залишити заняття у театральному гуртку, який вони відвідували після школи. Таким чином вони могли більше працювати.

«Побачимо, може, мені пощастить знайти якусь роботу по неділях. Вони обожнюють гурток, і я не хочу, щоб вони кидали його», – вимовив він з надією у голосі, ніби насправді розраховував, що це здійсниться.

«Аспен Леджер, навіть не думай! Ти і так працюєш як віл!»

«Ох, Мер, – прошепотів він мені на вухо. По шкірі в мене пробігли мурашки. – Ти ж знаєш Камбер та Селію. Їм необхідно бути серед людей. Вони не можуть увесь час мити чужі підлоги та писати папірці на самоті. Це проти їхньої природи».

«Аспене, це несправедливо, що ти робиш все один. Мені відоме твоє ставлення до сестер, але ти і про себе маєш думати. Якщо ти справді їх любиш, ти мусиш краще піклуватися про того, хто думає про них».

«Мер, не переймайся. Прийде і на нашу вулицю свято. Я не буду займатися цим все життя».

Я була впевнена, що буде. Тому що гроші завжди будуть потрібні його родині.

«Аспене, я знаю, що ти можеш це зробити. Але ти не супергерой. Не треба думати, що ти можеш забезпечити кожного, кого кохаєш. Просто... просто ти не можеш зробити всього».

Ми трохи помовчали. Я дуже сподівалася, що він сприйме мої слова серйозно, зрозуміє, що якщо він не пригальмує, то зламається. Шістки, Сімки та Вісімки нерідко помирали від виснаження. Я не могла думати про це. Я хутчіше

притиснулася до його грудей, намагаючись викинути погані думки з голови.

«Америко?»

«Що?» – прошепотіла я.

«Ти братимеш участь у Відборі?»

«Ні! Звісно, що ні! Я не хочу, щоб всі вважали, ніби я в змозі хоч би на мить подумати, що я можу вийти заміж за абсолютно незнайому людину! Я кохаю тебе!» – палко відповіла я.

«Ти хочеш бути Шісткою? Завжди голодною? Постійно перейматися через відсутність грошей?» – запитав він.

В його голосі я відчула біль, але він щиро чекав відповіді від мене. Якщо треба буде обирати між життям у палаці з купою слуг, які готові виконати будь-яке моє бажання, та трикімнатною квартирою разом із Аспеновою родиною, що я оберу?

«Аспене, ми все подолаємо. Ми розумні. Все буде добре».

Дуже хотілося, щоб це було так.

«Мер, ти знаєш, що все буде по-іншому. І мені все одно потрібно буде утримувати родину. Я не належу до тих, хто здатен покинути своїх рідних напризволяще. (Я стисла його в обіймах). – А якщо в нас будуть діти?»

«Коли в нас будуть діти. Ми будемо берегтися. Хто сказав, що в нас обов'язково повинно бути більше, ніж двоє дітей?»

«Ти ж знаєш, що ми цього не вирішуємо!»

Я відчула у голосі Аспена невелике роздратування. Втім, я його не звинувачувала. У багатіїв була можливість регулювати численність своїх родин. Касти від Четвертої та нижче довіряли лише своїй долі. На цю тему ми сперечалися протягом шести місяців, відтоді як почали шукати спосіб бути разом. Питання з дітьми складне. Чим більше дітей в родині, тим більше вільних рук. З іншого боку, тим більше людей треба годувати...

Ми мовчали, не знаючи, що сказати. Аспена з його вибуховим характером часто заносило під час суперечок. Однак останнім часом він вже краще стримував себе і до вибуху не доходило. Саме це він намагався зробити зараз.

Я не хотіла, щоб він турбувався та сумував. Я щиро вважала, що в нас все вийде. Якщо ретельно спланувати те, що спланувати можна, буде простіше справлятися з тим, що спланувати неможливо. Мабуть, я занадто оптимістично дивилася на речі, мабуть, я була занадто закохана, але я насправді вірила, що ми з Аспеном в змозі здолати гори, якщо дуже захотіти.

«Я думаю, що ти мусиш це зробити», – несподівано промовив він.

«Зробити що?»

«Подати заявку на участь у Відборі. Я думаю, ти повинна взяти участь».

Я втупилася у нього: «Ти з глузду з'їхав?»

«Мер, послухай мене. – Його губи майже торкалися мого вуха. Це було нечесно, він не міг не розуміти, що відволікає мене. Його трохи хриплий та повільний голос звучав так, начебто він збирався сказати мені щось романтичне, хоча ніякої романтики в його словах і близько не було. – Якщо у тебе є шанс на краще життя, а ти відмовишся від нього заради мене, я ніколи не пробачу собі цього. Я цього не витримаю».

Я нетерпляче буркнула:

«Що за нісенітниця! Тільки-но уяви, скільки тисяч дівчат подадуть заявки на участь. Мене там навіть не помітять».

«Якщо ти упевнена, що тебе не оберуть, чого ти нервуєшся? – Його долоні стали гладити мої плечі. Коли він так робив, я була безсила сперечатися. – Я хочу, щоб ти подала заявку. Просто спробуй. Якщо тебе оберуть – чудово. А якщо ні, врешті-решт, я не буду сварити себе за те, що через мене ти позбулася шансу вилізти з цього болота».

«Аспене, але я його не кохаю. Він мені навіть не подобається. Я взагалі його не знаю».

«Його ніхто не знає. В принципі, в цьому-то й справа. А що як він тебе зацікавить?»

«Зупинись. Я кохаю тебе».

«А я – тебе. – Він підтвердив свої слова довгим поцілунком. – І якщо ти мене кохаєш, то зробиш це, або я збожеволю від того, що могло б трапитися».

Коли він перевів розмову на себе, у мене не залишилося жодного шансу. Я не могла зробити йому боляче, адже я щосили намагалася полегшити йому життя. Також я не мала сумніву, що мене ніколи не оберуть. Так чому б і насправді не подати цю заявку, щоб урешті всі мені дали спокій?

«Благаю тебе», – промовив він мені у вухо. По шкірі знову пробігли мурашки.

«Добре, – прошепотіла я у відповідь. – Я зроблю це. Але ти повинен знати, що я не прагну стати Принцесою. Все, чого я хочу, це стати твоєю дружиною».

Він погладив моє волосся.

«Ти нею станеш».

Мабуть, це через світло. Скоріше, через його відсутність. Тому що я могла заприсягтися, що на очах в Аспена з'явилися сльози. Йому випало чимало випробувань, але я лише одного разу бачила, як він плакав, – коли його маленького братика відшмагали на площі. Малюк Джеммі поцупив з ятки на ринку якийсь фрукт. За такий вчинок на дорослого чекав би швидкий суд, а потім, залежно від коштовності вкраденого, тюремне ув'язнення або смертна кара. Джеммі було лише дев'ять, отже, його просто відшмагали. У його матері не було грошей, щоб відвести хлопця до нормального лікаря, і в результаті на дитячій спині залишилися жахливі рубці. Тієї ночі я несла варту біля вікна, щоб не пропустити, якщо Аспен вирішить прокрастися у нашу хатинку на дереві. Коли він з'явився, я пішла слідом за ним. Він цілу годину плакав у моїх обіймах, повторюючи, що якби він більше працював, Джеммі не був би вимушений піти на крадіжку. Несправедливо, що Джеммі постраждав через нього, через його нікчемність.

Моє серце розривалося на шматки, тому що це було неправдою. Але казати йому про це не мало сенсу, адже він все одно не послухав мене. Аспен відповідав за всіх, кого любив. І якимось неймовірним чином я опинилася серед цих людей. Тому я щосили намагалася полегшити той тягар, що був пов'язаний зі мною.

«Заспіваєш мені? Що-небудь, щоб гарно заснути?»

Я посміхнулася. Обожаю йому співати. Я посунулася до нього ближче і тихенько замуркотіла колискову.

Він декілька хвилин слухав мене, потім його пальці ковзнули по моїй шиї донизу. Він розстібнув комір моєї сорочки і став цілувати мені шию. Потім загорнув і без того короткий рукав і заходився вкривати поцілунками руку. У мене стислося горло. Він робив це майже кожного разу, коли я йому співала. Мені здається, моє

переривчасте дихання дарувало йому більшої насолоди, аніж власне спів.

Незабаром ми сплелися на брудному тоненькому килимку. Аспен повернувся так, щоб я опинилася зверху. Я перебирала його скуйовджене волосся, абсолютно загіпнотизована цим відчуттям. Він продовжував несамовито мене цілувати. Його пальці ковзали по моїй талії, стегнах, упинаючись у шкіру. Я щоразу дивувалася, чому після цього в мене не було синців.

Ми були обережними і жодного разу не дійшли до того, чого нам так сильно хотілося. Досить було й того, що ми порушували комендантську годину. І навіть не дивлячись на всі обмеження, мені важко було уявити кого-небудь в Іллеа, хто міг би відчувати більшу пристрась, аніж ми..

«Америка Сінгер, я кохаю тебе. І буду кохати все життя», – вимов він ледь тремтячим голосом, і моє серце стислося.

«І я кохаю тебе. Ти завжди будеш моїм принцом».

Він цілував мене, доки не догоріла свічка.

Мабуть, минула не одна година, і в мене заплющувалися очі. Аспен ніколи не переймався тим, що не відпочине сам, але тільки тим, що не дасть мені відпочити. Час було прощатися. Я стомлено зійшла по сходах, захопивши порожню тарілку і чесно зароблену монету в один цент.

Коли я співала, Аспен вбирав кожен звук. Час од часу, коли йому вдавалося щось заробити, він платив мені за співи один цент. Краще б він віддавав ці гроші своїм рідним. В їхній родині без перебільшення рахували кожен цент. Але, з іншого боку, ці монетки – витратити їх я не могла – були нагадуванням про те, на що здатен Аспен заради мене і як багато я важу для нього.

Повернувшись до себе в кімнату, я витягла зі схованки невелику склянку, повну монет, і поклала до неї зароблений сьогодні цент. Він весело дзенькнув. Потім хвилини десять чекала біля вікна, доки не побачила, як Аспен зліз з дерева й побіг стежкою додому.

Деякий час я не могла заснути, думаючи про Аспена і про те, як міцно я його кохаю і як чудово усвідомлювати, що це почуття навізаєм. Я здавалася собі особливою, безцінною, незамінною. Жодна королева, мабуть, не відчувала себе поважнішою, ніж я.

Я заснула з цими думками, які так палко зігрівали мені серце.

Глава 3

Аспен, у всьому білому, був схожий на янгола. Ми все ще перебували у Кароліні, й навколо не було геть нікого. Нам ніхто більше не потрібен. Аспен зробив мені з лозинок корону, і ми насолоджувалися одне одним.

«Америко!» – Крикливий голос матері пробудив мене зі сну.

Вона увімкнула лампу, і я стала терти очі, намагаючись звикнути до світла.

«Прокидайся. Я хочу тобі дещо запропонувати».

Я подивилася на годинник. Початок на восьму. Скільки я проспала – годин зо п'ять?

«Ти хочеш запропонувати мені ще трохи поспати?» – пробурмотіла я.

«Ні, люба, сідай-но. Мені необхідно обговорити з тобою дещо серйозне».

Я змусила себе сісти на ліжку у зім'ятому одязі та зі скуйовдженим волоссям. Мати заплескала у долоні, ніби це могло якимось чином прискорити процес.

«Ну ж бо, Америко, прокидайся».

Я позіхнула. Двічі.

«Ну що ти хочеш?»

«Щоб ти подала заявку на участь у Відборі. Я вважаю, що з тебе вийде чудова принцеса».

Я не була готова обговорювати це у такий ранній час.

«Мамо, будь ласка, я...»

Пригадуючи обіцянку, дану Аспенові минулої ночі, я тяжко зітхнула. Тепер, коли вже день, я не була впевнена, що зможу переконати себе зробити це.

«Я знаю, ти проти. Але я подумала, що, можливо, ти зміниш свою думку, якщо я укладу з тобою угоду».

Я нагостила вуха. Що вона хоче запропонувати?

«Ми з татом вчора ввечері поговорили і вирішили, що ти вже достатньо доросла, щоб працювати самостійно. Ти граєш на піаніно не гірше від мене, а якщо докладеш трохи зусиль, ще й на скрипці гратимеш бездоганно. А кращого голосу, ніж у тебе, не знайти у всій провінції, повір мені».

Я мляво посміхнулася: – «Дякую, мамо. Щиро дякую».

Врешті, працювати самостійно мені не особливо подобалося. Я не дуже розуміла, яким чином ця пропозиція могла мене мотивувати.

«Це ще не все. Ти можеш приймати замовлення на власний розсуд, працювати самостійно і... залишати собі половину прибутку».

Вона трохи скривилася.

Очі в мене миттєво розплющилися.

«Але все це можливо лише за умови, якщо ти оформиш документи на участь у Відборі», – вона не могла стримати посмішки.

Вона вже розуміла, що перемога на її боці, хоча й очікувала від мене більшого

спротиву. Але який в цьому сенс? Я все одно збиралася подати заявку, а тепер виявляється, що я матиму змогу заробляти власні гроші!

«Ти ж розумієш, що я можу погодитися лише надіслати свою анкету? Я не можу змусити їх обрати мене».

«Розумію. Але варто спробувати».

«О-о-ох, мамо. – Я похитала головою, все ще перебуваючи під враженням. – Гаразд, я заповню анкету. Ти серйозно щодо грошей?»

«Звісно. Однак рано чи пізно ти стала б виступати самостійно. До того ж, тобі буде корисно навчитися поводитися зі своїми власними грошима. Прошу тільки, не забувай про родину. Ми все ще потребуємо тебе».

«Я не забуду про вас. Так ти мені це і дозволила!» – я підморгнула, і мати розсміялася. Угоду було укладено.

Стоячи під душем, я роздумувала про все, що встигло трапитися за останню добу. За просте заповнення заявки я отримаю схвалення від родини, зроблю приємне Аспенові та зможу заробити гроші, які допоможуть нам одружитися!

Гроші не надто хвилювали мене, але Аспен наполягав на тому, що нам потрібно трохи заощадити, перш ніж укласти шлюб. За всі формальності треба платити. Крім того, після вінчання ми хотіли влаштувати маленьку вечірку для рідних. Я вважала, що ми швидко назбираємо достатню суму. Головним було вирішити, що ми до цього готові. Але Аспенові хотілося більшого. Можливо, якщо я насправді почну працювати і добре заробляти, він врешті повірить, що наші труднощі не назавжди.

Після душу я підбрала волосся і за такої нагоди трохи підфарбувалася. Потім підійшла до шафи й замислилася: вибір невеликий. Майже весь мій гардероб складається з речей у бежевих, коричневих або зелених кольорах. Для роботи в мене є декілька суконь у трохи веселіших тонах, але всі вони безнадійно вийшли з моди. Хоча, Шістки та Сімки майже завжди носять джинси та ще щось таке ж практичне. Більшість П'ятірок одягалася скромно, тому що художники однаково натягували поверх одягу робочі халати, а танцюристам і музикантам ошатні речі потрібні лише для виступів. Вищі касты заради урізноманітнення життя час од часу одягали джинси або хакі, але на них ці речі чомусь завжди виглядали недосяжно розкішно. Крім того, маючи практично все, що хотілося, вони перетворювали буденне, те, що для нас було вимушеною мірою, на розкіш.

Я натягнула шорти й зелену туніку – мій найпрекрасніший денний комплект – і, перш ніж вийти, подивилася у дзеркало. Я відчувала себе майже гарненькою. Мабуть, через блиск в очах.

Мама з татом сиділи на кухні, про щось неголосно балакаючи. Час від часу вони дивилися на мене, але навіть сьогодні їхня прискіплива увага не зіпсувала мого настрою.

Доторкнувшись до листа, я трохи здивувалася. Який якісний папір! Я ніколи не тримала в руках нічого подібного. На дотик він був міцним і трохи жорстким. На мить папір став важчим, нагадуючи мені про всю серйозність мого кроку.

«А раптом?» – промайнула у голові божевільна думка.

Але я її відігнала й узялася за ручку.

Заповнення анкети не забрало багато часу. Я вписала своє ім'я, вік, касту та контактну інформацію. Мені треба було вказати ріст, вагу, колір волосся, очей та шкіри. Я з гордістю зазначила, що володію трьома мовами. Двома розмовляло чимало людей, але мама наполягла на тому, щоб ми вивчили французьку та іспанську, оскільки в деяких частинах країни ними ще досі користувалися. Крім

того, це було на користь моїй співочій кар'єрі, бо існує велика кількість красивих пісень французькою. Також претенденткам потрібно було вказати, скільки класів вони закінчили. Тут можливі найрізноманітніші варіанти, оскільки лише Шістки та Сімки відвідували державні школи і могли повноправно говорити про нумерацію класів. Моя освіта майже закінчилася. У розділі «Особливі навички» я вказала спів та гру на музичних інструментах.

«Як гадаєш, особливість спати за будь-яких умов можна вважати „особливою навичкою“?» – поцікавилася я в тата начебто занепокоєним голосом.

«Так, обов'язково вкажи це. Та не забудь написати, що ти у змозі покінчити з будь-якою стравою за п'ять хвилин», – озвався він.

Я розсміялася. Це правда. Я справді мала звичку ковтати не прожовуючи.

«Ви обидва нестерпні! Чому б тобі не написати, що ти справжня дикунка!» – Мати почала заводитися. Не розумію, чого вона так дратується? Врешті-решт, я ж пішла їй назустріч.

Я запитально подивилася на батька.

«Просто вона хоче кращого для тебе, ось і все», – він відкинувся на спинку стільця, трохи відтягуючи момент, коли йому треба буде братися за замовлення, яке потрібно було здати до кінця місяця.

«Ти теж, – відповіла я, – але при цьому ти ніколи не сердишся».

«Так. Але у нас з мамою різні погляди на те, що саме для тебе добре». – Він ледь помітно посміхнувся.

Губи я успадкувала від нього – як контури, так і властивість вимовляти начебто невинні речі, які не були корисні. Вочевидь, характер мені дістався від матері, але вона навчилася мовчати там, де це було по-справжньому необхідно. Мені це було не до снаги. Ось як зараз.

«Тату, якби я по-справжньому покохала Шістку або Сімку і захотіла вийти за нього заміж, ти б дозволив це мені?»

Тато поставив чашку й уважно подивився на мене. Я спробувала зробити непроникне обличчя. Він тяжко зітхнув:

«Америко, я хотів би, щоб ти вийшла заміж за того, кого покохаєш, навіть якщо б він був Вісімкою. Але тобі потрібно знати, що кохання може не витримати випробування шлюбом. З часом ти почнеш ненавидіти того, кого нещодавно покохала, якщо він виявиться нездатний забезпечувати тебе. А якщо вам не буде чим годувати дітей, стане ще гірше. Такі обставини здатні вбити найміцніше кохання. – Тато поклав свою руку на мою. Я підняла на нього очі, намагаючись приховати своє збентеження. – Але в будь-якому випадку я хочу, щоб тебе кохали. Ти заслуговуєш на це. І я дуже сподіваюся, що ти вийдеш заміж через кохання, а не через номер касти».

Він не вимовив того, що я хотіла почути: я повинна вийти заміж через кохання – але не варто було розраховувати ні на що інше.

«Дякую».

«Не гнівайся на матір. Вона робить так, як їй здається правильним», – він поцілував мене у маківку й пішов до майстерні.

Я зітхнула, повертаючись до анкети. Таке відчуття, Ніби моя родина вважала, що в мене немає ніякого права бажати чогось для себе. Мене це лютило, але я розуміла, що не варто на них ображатися. Ми не могли дозволити собі такої розкоші, як бажання. Ми мали потреби.

Закінчивши заповнювати заявку, я пішла на заднє подвір'я до мами. Вона підшивала сукню, одночасно наглядаючи за Мей, яка робила домашнє завдання у тіні нашої хатинки на дереві. Аспен у дитинстві скаржився на те, якими суворими були вчителі у їхній школі. Не думаю, що хтось міг зрівнятися у цьому з мамою.

Дякуючи богам, було літо.

«Невже ти це зробила?» – підстрибуючи від нетерпіння, запитала Мей.

«Звісно, так».

«Чому ти раптом змінила свої погляди?»

«Мати може бути дуже переконливою, – багатозначно вимовила я, хоча, та, вочевидь, зовсім не соромилася методу, до якого вдалася, щоби досягти свого. – Мамо, ми можемо сходити в адміністрацію, щойно ти звільнишся».

Вона посміхнулася: «Чудово! Бери те, що тобі потрібно, й ходімо. Чим раніше ми все оформимо, тим краще».

Я пішла до себе по сумку і туфлі, але затрималася перед дверима кімнати молодшого брата. Він збентежено дивився на порожнє полотно. Ми пропонували Джераду різні варіанти, але все було марно. Достатньо було подивитися на старий футбольний м'яч у кутку кімнати та уживаний мікроскоп, яким одного разу розплатилися з нами замовники на Різдво, і було зрозуміло: Джерад далекий від мистецтва.

«Що, немає натхнення?» – запитала я, заходячи до кімнати.

Він здійняв на мене очі й похитав головою.

«Може, варто спробувати себе у скульптурі, як Кота. В тебе чудові руки. Ось побачиш, у тебе все вийде».

«Я не хочу бути скульптором. І малювати, співати чи грати на музичних інструментах я теж не хочу. Я хочу грати у футбол». – Він копирснув ногою старий килим.

«Я знаю. У футбол можна грати у вільний час, але тобі потрібно знайти справу, яка буде тебе годувати. Це цілком сумісне із футболом».

«Але чому?» – заскиглив він.

«Ти сам знаєш. Це закон».

«Але це несправедливо! – Джерад штовхнув полотно, натягнуте на підрамник так, що він упав на підлогу й пил здійнявся вгору. – Ми ж не винні, що наш прадідусь, чи хто він там, був бідним».

«Згодна. – Обмежувати вибір життєвого шляху людини, виходячи з тієї допомоги, яку її пращури надали урядові, насправді здавалося мені не кращим рішенням, але так вже було встановлено. І взагалі, мабуть, потрібно було радіти, що нашої безпеці ніщо не загрожує. – Можливо, у ті часи, не можна було по-іншому».

Джерад не відповів. Я зітхнула, підняла з підлоги мольберт і поставила його на місце. Таке життя, нічого не вдієш.

«Ти не повинен відмовлятися від своїх захоплень. Але ти муситимеш допомагати татові й матері, а потім, коли виростеш, одружитися».

Він висолопив язика з удаваною огидою, й ми обидва розсміялися.

«Америко! – почула я голос матері у коридорі. – Де ти там застрягла?»

«Вже йду! – прокричала я у відповідь, знову звертаючися до Джерада. – Я розумію, тобі буде складно. Але ніхто й не обіцяв, що буде легко, так?»

Хоча глибоко в душі я й сама вважала, що це несправедливо. Дуже несправедливо.

В адміністрацію ми пішли пішки. Час од часу ми користувалися громадським транспортом, якщо була потреба їхати далеко або йшлося про роботу. Показуватися перед Двійками змиленими було неподобством. Вони й так на нас дивилися з подивом. Але сьогодні був ясний день, а йти – зовсім недалеко.

Ми були не єдині, хто вирішив подати заявку якомога скоріше. Вулиця перед будівлею адміністрації провінції Кароліна була геть запруджена жінками.

Я побачила декого з дівчат, які жили поряд із нами. Вони стояли попереду мене, очікуючи своєї черги. Хвіст був приблизно у чотири людини завширшки й загинався за ріг. Усі юні паньанки провінції кинулися подавати заявки. Я не знала, страшитися з цього чи радіти.

«Гей, Магдо!» – почувся чийсь оклик.

Ми з мамою водночас озирнулися. До нас наближалися сестри Аспена, Селія та Камбер, і їхня мати. За такої нагоди вона, напевно, взяла вихідний на роботі. Близнючки вдягли своє найкраще вбрання й виглядали дуже мило. Звісно, ніхто б не зміг назвати їхній одяг розкішним, але якимось чином їм вдавалося виглядати надзвичайно мило у чому завгодно, прямісінько як Аспен. І Камбер, і Селія мали таке ж, як і в нього, темне волосся та чарівні посмішки.

Мати Аспена посміхнулася до мене, і я посміхнулася у відповідь. Я обожнювала її. Нам дуже рідко вдавалося побалакати, але вона завжди була дуже привітною зі мною. І це зовсім не через те, що я була на сходінку вища від неї. Мені доводилося бачити, як вона роздавала старий одяг своїх дітей родинам, які взагалі не мали хоч якогось статусу. Просто вона була дуже добра.

«Привіт, Ліно, Камбер, Селіє! Як справи?» – привіталася мати.

«Добре!» – гуртом відповіли дівчата.

«Які ж ви симпатичні», – промовила я, поправляючи кучерик у зачісці Селії.

«Ми дуже старалися, щоб гарно вийти на фотографії», – пояснила Камбер.

«На фотографії?» – здивувалася я.

«Так, – стиха підтвердила мати Аспена. Я вчора робила прибирання в одній будівлі магістрату. Ця лотерея насправді не зовсім лотерея. Ось чому вони фотографують учасниць та збирають купу інформації. Яка різниця, скількома мовами ти володієш, якщо вибір роблять випадковим способом?»

Коли я заповнювала анкету, мені це теж здалося дивним, але я вирішила, що інформація знадобиться вже потім.

«І, схоже, ми не єдині, хто знає про це. Тільки подивіться навколо! Дивіться, як деякі нафарбовані та вдягнені».

Я озирнулася. Мати Аспена мала рацію. Різниця між тими, хто знав, і тими, хто – ні, кидалася в очі. За нами стояла дівчина, вочевидь із Сімок, яка прийшла сюди просто в робочому одязі. Її брудні черевики навряд чи буде видно на фотографії, зате запилужений комбінезон – обов'язково. За кілька кроків від неї стояла ще одна Сімка, виряджена у робочий пасок з інструментами. У неї, принаймні, було чисте обличчя – це єдине, що я могла гарного сказати про неї.

На противагу до цих двох, переді мною стояла дівчина, у якої було прибране у вузол волосся, а обличчя обрамляли грайливі кучері. Її сусідка, судячи з одягу – Двійка, мала таке глибоке декольте, що, здавалося, туди можна покласти Всесвіт.

Ще декілька дівчат були так розмальовані, що нагадували клоунів. Що ж, принаймні вони старалися.

Я виглядала досить пристойно, але до них мені було далеко. Як і ті дві Сімки, я нічого не знала про фотографування. Раптово я розхвилювалася.

Але чого? Я заспокоїла себе і почала розмірковувати.

Все це мені не потрібно. Якщо виявиться, що я недостатньо красива, це на краще. Принаймні мені не доведеться змагатися з Аспеновими сестрами. Обидві вони були красунями від природи, а з легким макіяжем виглядали ще привабливіше. Якщо Камбер та Селія переможуть, вся родина Аспена підніметься соціальними сходами. Мати вже точно не буде проти мого одруження з Одиницею лише тому, що він не Принц. Як добре, що мене ні про що не попередили!

«Так, ти маєш рацію, – погодилася мати. – Ця дівчина виглядає так, ніби вона зібралася на Різдвяний бал».

Вона розсміялася, але з її тону я зрозуміла, що думка про моє невідгідне становище її не тішить.

«Не розумію, чому більшість дівчат докладають таких зусиль. Ось подивіться на Америку. Вона така гарнюща. Я так рада, що ти не наслідуєш їх», – сказала місіс Леджер.

«У мені немає нічого особливого. На що я можу розраховувати поряд із Камбер та Селією?»

Я підморгнула їм, і вони засміялися. Мати теж посміхнулася, але якось натягнуто. Мабуть, вона роздумувала, чи залишитися стояти у черзі, чи відіслати мене додому перевдягтися.

«Дурниці! Кожного разу, коли Аспен повертається додому після роботи, допомагаючи своєму братові, він завжди каже, що Сінгери успадкували більшу частину талантів і краси», – промовила місіс Леджер.

«Справді? Який чудовий хлопець!» – провуркотіла мати.

«Так. Кращого сина не можна й бажати. Не уявляю, що б ми без нього робили. Він так багато працює».

«Його обраниці дуже пощастить», – сказала мати. Вона частково долучилася до розмови, однак продовжувала оцінювати мої шанси у змаганні.

Місіс Леджер озирнулася навколо: «Чесно кажучи, я гадаю, в нього вже хтось є».

Я завмерла, не розуміючи, чи варто щось сказати з цього приводу, чи промовчати. Будь-яка реакція могла мене видати.

«І як вона виглядає?» – поцікавилася мама.

Незважаючи на те, що мама мріяла видати мене заміж за абсолютно незнайому людину, вона не могла відмовитись від насолоди попліткувати.

«Я не впевнена. Взагалі-то я ще її не бачила. Це все припущення. Останнім часом він виглядає дуже щасливим».

Останнім часом?! Ми з Аспеном зустрічаємося вже майже два роки. Чому тільки останнім часом?

«Він увесь час щось муркотить собі під ніс», – озвалася Селія.

«Так, і навіть співає», – підтвердила Камбер.

«Він співає?!» – вигукнула я.

«Еге ж!» – гуртом одізвилися близнючки.

«Тоді він точно з кимось зустрічається! – погодилася мати. – Цікаво, з ким?»

«Я теж хотіла б про це знати. Думаю, вона чудова дівчина. Декілька місяців він працює щосили. Ще більше, ніж звичайно. Ще й почав відкладати гроші. Можливо, заощаджує на весілля».

Я проти волі тихо зойкнула. На щастя, всі це зрозуміли як ефект несподіванки.

«Я тільки рада, – продовжувала мати Аспена. – Навіть якщо він поки не готовий сказати нам, хто вона, я вже її люблю. Він весь час посміхається. Після того як помер Херрік, нам всім дуже тяжко, а Аспену – особливо. Якщо йому з цією дівчиною так добре, вона мені вже як донька».

«Їй пощастило! Твій Аспен – чудовий хлопчик», – відповіла мати.

Я не могла повірити. Його родина ледь виживає, а він намагається заощадити гроші, щоб одружитися зі мною! Мені хотілося одночасно його насварити і розцілувати. Мені бракувало слів.

Він справді збирається освідчитися мені!

Я не могла думати ні про що інше. Аспен, Аспен, Аспен. Я відстояла в черзі, розписалася у віконці, підтвердивши, що всі відомості в анкеті вірні, й пішла фотографуватися. Я сіла на стілець, трохи причепурила волосся, щоб воно природніше виглядало, і повернулася до фотографа.

Не думаю, що на той момент можна було знайти дівчину в Іллеа, в якій була б щасливіша посмішка.

Глава 4

Була п'ятниця, і о восьмій мали показувати Столичні Новини Іллеа. Дивитися начебто було необов'язково, але і пропускати їх було недоречно. Навіть Вісімки – безхатки та робітники – намагалися у цей час опинитися десь поблизу магазину чи церкви, де транслиювалися Новини. А тепер, коли почався Відбір, ігнорувати Новини здавалося неймовірним. Всім хотілося дізнатися, що відбувається у змаганні.

«Як ти вважаєш, сьогодні ввечері оголосять переможниць?» – запитала Мей з повним ротом картопляного пюре.

«Ні, любя. До закінчення подачі заявок залишилося ще дев'ять днів. Ми дізнаємося про результат у кращому разі за два тижні».

Такого спокійного маминого тону я не чула вже кілька років. Вона перебувала у стані спокою, задоволена тим, що їй вдалося досягти свого.

«Ну ось! Не можу дочекатись, аби скоріше про все дізнатися», – поскаржилася Мей.

Вона не могла дочекатися? Але ж це я брала участь у конкурсі!

«Мати казала, що ви були змушені відстояти у великій черзі», – на мій подив обізвався батько.

«Так. Не очікувала, що буде так багато дівчат. Навіщо ж чекати аж дев'ять днів. Можу записатися, що записалася вже вся провінція».

Тато посміхнувся: «І як тобі суперниці?»

«Не знаю, я їх не роздивлялася, – відверто відповіла я. – Я надала матері право їх оцінювати».

«Так-так, – погодилася мама. – Я просто не могла стриматися. Але, думаю, Америка виглядала дуже непогано. Витончено та природно. Ти така красуня, сонечко. Якщо вони насправді оцінюють претенденток, а не обирають їх випадково, в тебе ще більші шанси, ніж я очікувала».

«Ну не знаю, – промовила я. – Там в однієї дівчини губи були так яскраво намальовані червоною помадою, що здавалося, ніби вона стікає кров'ю. Хтозна, може, принцові такі до вподоби».

Всі розсміялися, і ми з мамою почали всіх розважати коментарями щодо вбрання претенденток. Мей жадібно поглинала все до останнього слова, а Джерад лише їв та посміхався. Іноді ми навіть забували, що відтоді як Джерад почав по-справжньому розуміти, що відбувається навколо, потрібно уважно слідувати за кожним словом.

О восьмій ми влаштувалися у вітальні: тато у своєму кріслі, Мей на софі поряд із мамою – на колінах у неї зручно вмовстився Джерад, я на підлозі – і увімкнули громадський канал, за який не потрібно платити, отже, навіть Вісімки могли його дивитися, якщо в них був телевізор.

Заграв гімн. Можливо, це безглуздо, але він мені завжди подобався. Я дуже люблю його співати.

На екрані з'явилася королівська родина. На трибуні стояв король Кларксон. З одного боку сиділи його радники, які повинні були повідомити новини про господарські, екологічні та інші проблеми. Камера показала їх великим планом. Судячи з усього, сьогодні ми мали почути декілька оголошень. У лівій частині екрана королева та принц Максон у розкішному вбранні сиділи у схожих на трони кріслах. Вони виглядали по-царськи.

«Дивись, твого „нареченого“ показують», – пожартувала Мей, і всі розсміялися.

Я уважно придивилася до Максона. Очевидно, він був навіть красивим. Не таким, як Аспен, звісно. Такий сонячний вид зовнішності – коротко підстрижене волосся медового кольору, карі очі – багатьом він здається привабливим. Він виглядав бездоганно у сірому піджаку. Ось тільки тримався принц занадто скуто й напружено. Ідеальна зачіска, відмінно підігнаний строгий костюм – все занадто бездоганно. Він був схожий скоріше на свій портрет, аніж на живу людину. Мені було прикро за дівчину, яка стане його обраницею. На неї чекає надто сумне життя.

Я подивилася на його матір. Сидячи у кріслі, вона здавалася спокійною, але не справляла враження крижаної брили. Королева, раптом здогадалася я, на відміну від короля та принца Максона, не росла у палаці. Вона була Обраною дочкою Іллеа. Її історія загалом могла бути подібною до моєї.

Король вже почав говорити, але мені потрібно було отримати відповідь на своє запитання.

«Мамо», – прошепотіла я, намагаючись нікому не заважати.

«Що?»

«Королева... Ким вона була? Я маю на увазі, з якої касті?»

Моя зацікавленість викликала в мами посмішку.

«Четвірка».

Четвірка. Отже, її юність пройшла десь на фабриці чи в магазині, а можливо, і на фермі. Цікаво, як вона жила? Чи велика у неї родина? Мабуть, у дитинстві їй не потрібно було турбуватися про їжу. Чи заздрили їй друзі, коли її обрали? Якби я мала справді близьких друзів, чи стали б вони заздрити мені?

Дурниця якась. Мене ніхто нікуди не обере.

Я сконцентрувалася на промові короля.

«Сьогодні вранці було здійснено черговий напад на наші бази у Новій Азії. Військо зазнало невеликих втрат, але, ми впевнені, що новий призов, який має відбутися наступного місяця, зміцнить бойовий дух, а також поповнить лави армії».

Я ненавиділа війну. На жаль, наша держава ще зовсім молода і змушена боротися за існування. Ще одне вторгнення ми навряд чи переживемо..

Після того як король повідомив останні новини про рейд на табір повстанців, відділ фінансів прозвітував про стан зовнішнього боргу, а голова комітету з інфраструктури оголосив, що за два роки планується початок роботи з налагодження деяких автомагістралей, частина з яких залишалася зруйнованою ще з часів Четвертої світової війни. Нарешті на трибуні з'явився останній оратор, головний розпорядник.

«Доброго вечора, пані та панове. Як вам відомо, нещодавно поштою були розіслані повідомлення про участь у Відборі. Ми отримали перші дані про кількість заповнених анкет, і я радий повідомити вам, що тисячі прекрасних дочок Іллеа вже подали заявки до участі у відбірковому турі!»

На задньому плані Максон ледь поворушився у кріслі. Мені здалося, чи він насправді спитнів?

«Від імені королівської родини я хотів би подякувати вам за ваше відчайдушне прагнення та патріотизм. Якщо нам пощастить, до Нового року ми відсвяткуємо заручини нашого дорогого принца Максона та однією з чарівних, розумних і талановитих дочок Іллеа!»

Декілька радників заплодували. Максон посміхнувся, але він явно був не у своїй тарілці. Коли аплодисменти вщухли, розпорядник знову заговорив:

«Природно, що в ефір вийде чимало передач, присвячених знайомству з дівчатами Відбору, не кажучи вже про їхнє життя у палаці. Для висвітлення цієї важливої теми нам не вдалося віднайти кращої кандидатури, аніж наш знаменитий, всім відомий Гаврил Фадей!»

Здійнялися чергові оплески, але цього разу звук долинув від мами і Мей. Гаврил Фадей був легендою. Ось вже більш як двадцять років він коментував трансляції парадів, з нагоди Свята Подяки, Різдвяних шоу та всіх інших урочистостей, які відбувалися у палаці. Я не можу пригадати жодного інтерв'ю з членом королівської родини та найближчими друзями, яке б обходилося без нього.

«Ах, Америко, ти побачиш Гаврила!» – зраділа мати.

«Ось і він сам!» – сплеснула у долоні Мей.

На екрані з'явився, як завжди дуже енергійний, Гаврил у строгому синьому костюмі. Йому було біля п'ятдесяти років. Коли він проходив сценою, у світлі прожекторів на відвороті його піджака блиснула золотом шпилька. Цей швидкоплинний спалах був як знак «форте» у моїх нотах.

«Добррррого вечоррра, Іллеа! – проспівав він. – Маю сказати, що для мене велика честь бути причетним до Відбору. Лишень подумати, мені випала можливість опинитися у колі тридцяти п'яти чудових дівчат! Тільки ідіот відмовився б від такої роботи! – Він підморгнув у камеру. – Але перш ніж познайомитися з чарівними дівчатами, однією з яких належить стати нашою принцесою, я матиму честь порозмовляти з нашим принцом Максоном!»

Тут Максон підвівся і рушив застеленою килимом сценою до двох стільців, що були поставлені для нього і Гаврила. Принц поправив краватку й обсмикнув костюм, ніби хотів виглядати ще бездоганніше. Він потиснув руку Гаврилу й сів навпроти, узявши мікрофон. Стільці були досить високими, отже, Максон поставив ноги на спеціальний обніжок. У такій позі він виглядав дещо невимушено.

«Ваша світлість, радий Вас бачити знову».

«Дякую, Гавриле. Мені теж дуже приємно». – Голос у Максона виявився таким же стриманим, як і він сам. Він увесь так і випромінював офіційність. Я зморщила ніс, ледь подумавши про те, щоб опинитися з ним в одному приміщенні.

«Менш ніж за місяць у Вашому будинку мешкатимуть тридцять п'ять молодих жінок. Які Ви маєте відчуття стосовно цього?»

«Чесно кажучи, я трохи нервуюся, – розсміявся Максон. – Уявляю, як галасно буде у палаці з такою кількістю гостей. І в той же час, я чекаю на цей момент з нетерпінням».

«Чи Ви запитували свого досвідченого і мудрого батька, яким чином йому вдалося знайти таку чудову дружину?»

Максон і Гаврил, наче за командою, повернулися до короля з королевою, і камера великим планом показала, як монархи, посміхаючись, дивляться один на одного, тримаючись за руки. Вони виглядали щирими, але хтозна, як там воно насправді?

«Взагалі-то, ще ні. Як вам відомо, ситуація у Новій Азії останнім часом серйозно загострилася, і ми з батьком більше зайняті військовими питаннями. Тож ми не мали часу обговорювати дівчат».

Мати і Мей розсміялися. Вочевидь, це прозвучало кумедно.

«Часу в нас залишилося не так багато, отже, я хотів би Вам поставити ще одне

запитання. Якою Ви уявляєте собі ідеальну обраницю?»

Схоже, Максон трохи розгубився. Стверджувати це було складно, але мені здалося, що він почервонів.

«Відверто кажучи, я навіть не знаю. Але в цьому і полягає привабливість Відбору. У ньому не буде жодної учасниці, яка була б цілком схожа одна на іншу зовні, за смаками чи за характером. Сподіваюся, що під час Відбору, спілкуючись із ними, вдасться з'ясувати, що саме мені потрібно, що я очікую від своєї обраниці», – Максон посміхнувся.

«Дякую Вам, Ваша світлосте. Чудові слова. Вважаю, цілком правильно буде зараз сказати, що не тільки я, а й усі громадяни Іллеа від усього серця бажають Вам щастя».

«Дякую», – відповів Максон, потискаючи руку Гаврилу.

Камера не встигла переключитися, і глядачі побачили, як принц озирнувся до батьків, ніби мовчки запитуючи, чи так він усе сказав. Але тут у кадрі з'явилося обличчя Гаврила, отже, ми не дізналися про їхню реакцію.

«На жаль, на сьогодні наш час вичерпано. Дякую, що дивилися „Новини Іллеа“, і до наступного тижня».

Заграла музика, на екрані з'явилися титри.

«Америка та Максон разом назавжди», – проспівала Мей.

Я схопила подушку й пошпурила нею в сестру, але мені й самій було смішно. Максон здавався настільки скутим, що неможливо було уявити, як хтось взагалі може бути щасливим поряд з таким чемним хлопчиком.

Всю решту вечора я сумлінно не слухала підколювання Мей, поки, врешті, не пішла до своєї кімнати. Я ніяковіла від однієї думки про те, що можу опинитися поряд із Максоном Шривом. Передражнювання Мей всю ніч не виходили в мене з голови, не даючи заснути.

Я прокинулася від якогось незрозумілого звуку. Роблячи вигляд, ніби сплю, я обережно подивилася навколо: раптом хтось потрапив до кімнати.

Тук-тук-тук.

Я повільно повернула голову до вікна й побачила Аспена, який посміхався мені. Я вилізла з ліжка, навшпиньки підійшла до дверей і міцно зачинила їх на замок. Потім повернулася, відкрила вікно й обережно розчинила стулки.

Коли Аспен переліз через підвіконня й сів на ліжку, мене кинуло у жар, який не мав нічого спільного з по-літньому теплою погодою.

«Що ти тут робиш?» – прошепотіла я, посміхаючись у темряві.

«Я мусив тебе побачити», – видихнув він мені у щок, а потім обійняв і поклав на ліжку.

«Аспене, мені стільки потрібно тобі розказати!»

«Тихіше. Якщо хтось почує, нам буде зле. Просто дозволь мені помилуватися тобою».

Я послухалася. Ми лежали поряд одне одного, не ворушилися і мовчали. Аспен дивився мені в очі. Потім він устроїв носа мені в щок та волосся. Його руки ковзнули від моєї талії униз до стегон, потім піднялися, і так знову і знову. Дихання в нього почастішало, і я раптом теж почала задихатися.

Його губи, які спочатку так легко торкалися моєї шиї, перейшли до поцілунків. Я переривчасто зітхнула, потім ще і ще. Губи Аспена подорожували моєю шиєю та підборіддям, потім знайшли мої губи і накрили їх, надійно стишивши звуки, що рвалися з мене. Я притиснулася до нього: наші тіла поєдналися в обіймах палкої та вологої ночі.

Це була злочинна насолода.

Врешті-решт, Аспенові губи спинилися, хоча мені цього й не хотілося. Але ми мусили бути розсудливими. Якщо ми дозволимо собі щось більше, і стосунки стануть очевидними, ми обидва потрапимо за ґрати.

Це одна з причин того, чому всі одружувалися молодими – чекати було боляче.

«Мені потрібно йти», – прошепотів він.

«Я дуже хочу, щоб ти лишився». – Мої губи майже торкалися його вуха. Я знову відчула запах Аспенового мила.

«Америко, коли-небудь ти будеш засинати у моїх обіймах щоночі. І прокидатися від моїх поцілунків щоранку. І не тільки від них. (Від однієї думки про це, я закусила губу). – А зараз мені потрібно йти. Не слід випробовувати долю».

Я зітхнула та розчепила руки. Він мав рацію.

«Я кохаю тебе, Америко».

«Я кохаю тебе, Аспене».

Спогадів про ці таємні миті повинно вистачити, щоб допомогти мені все витримати: розчарування матері, коли я не пройду до Відбору, роботу, якою потрібно буде займатися, щоб допомогти Аспенові заощадити грошей, неминучий скандал, коли коханий прийде до мого тата, щоб заручитися зі мною. А ще – труднощі, які ми матимемо після весілля. Все це не має значення. Байдуже, якщо поряд зі мною буде Аспен.

Глава 5

Наступного тижня я випередила Аспена, з'явившись у нашій хатинці на дереві першою.

Треба було докласти зусиль, щоб підняти всі необхідні речі на дерево у повній тиші, але в мене все вийшло. Я саме закінчувала розкласти тарілки, як почула, що хтось лізе на дерево.

«Гав!»

Аспен здригнувся від несподіванки і розсміявся. Я запалила нову свічку, яку купила спеціально для нас. Він підійшов і поцілував мене, а потім я стала розповідати йому про все, що трапилося протягом тижня.

«Ну як все пройшло? Мати казала, була неймовірна кількість людей».

«Це було справжнє шаленство. Якщо б ти тільки бачив, як дехто вдягся! Ти, мабуть, вже знаєш, що це не зовсім лотерея, як нас запевняють. Від самого початку я мала рацію. У Кароліні дуже багато більш цікавих дівчат, ніж я. Не варто було й розпочинати це».

«Байдуже, дякую тобі, що виконала моє прохання. Для мене це дуже важливо. – Він не відводив від мене погляду і не дивився більше ні на що. Він поглинав мене поглядом, як завжди».

«У всій цій історії є один чудовий момент. Оскільки мати не підозрювала, що я вже пообіцяла тобі взяти участь, вона зробила мені дуже цікаву пропозицію в обмін на заявку. – Я не могла стримати посмішку. Чимало родин вже почали влаштовувати свята на честь своїх доньок, чомусь впевнені, що саме їх оберуть для участі у Відборі. Цього тижня я співала вже на семи таких святах, маючи навіть два виступи за один вечір. Все заради того, щоб заробити побільше. Мати чесно тримала слово. Я і не підозрювала, як це чудово мати власні гроші».

«Цікаву пропозицію? І що ж вона запропонувала?» – зацікавився Аспен.

«Зрозуміло, гроші. Дивись, я влаштувала для тебе бенкет!» – Я відірвалася від нього і почала присувати поближче тарілки. Я багато всього приготувала, саме для того, щоб Аспенові залишилося побільше. А до цього я декілька днів поспіль робила пиріжки. Ми з Мей дуже полюбаємо солодке, і вона була на сьомому небі від щастя від того, що я витрачаю зароблені мною гроші.

«Що це?»

«Їжа. Сама готувала».

Я пишалася собою. Нарешті Аспен буде ситий досхочу! Але він лише подивився на тарілки, і його посмішка згасла.

«Аспене, щось не так?»

«Це неправильно». – Він похитав головою, відвертаючись від їжі.

«Що ти маєш на увазі?»

«Це я повинен піклуватися про тебе. Мені соромно, що ти все це для мене робиш».

«Але ж я завжди тебе годую».

«Тим, що у вас лишається. Ти думаєш, я нічого не бачу? Мені не соромно брати те, що не потрібно вашій родині. Але коли ти спеціально... Це я повинен...»

«Аспене, ти весь час мені щось даєш. Ти піклуєшся про мене. Ти кожного разу

приносиш мені...»

«Монетки? Ти вважаєш, зараз варто розмовляти на цю тему? Невже ти не розумієш, як це принизливо? Я люблю слухати, як ти співаєш, але не можу заплатити тобі по-справжньому, як усі».

«Ти взагалі не повинен мені платити! Це подарунок. Я б з радістю віддала тобі все, що маю!» – Я розуміла, що ми не повинні створювати галас. Але мені стало байдуже.

«Америко, я не об'єкт для благодійності. Я чоловік. Я повинен бути годувальником».

Аспен запустив пальці у волосся. Він важко дихав.

Як завжди під час наших суперечок, він намагався обміркувати свою позицію. Тільки цього разу в його погляді було щось інше, незнайоме. Замість зазвичай зосередженого виразу на його обличчі де-не-де з'являлося збентеження. Увесь мій гнів зник. Він виглядав таким розгубленим, що я відчула себе винуватою. Я хотіла попестити його, а не принижувати.

«Я кохаю тебе».

Він похитав головою.

«Я теж кохаю тебе, Америко». – Він не підводив на мене очей. Я взяла шмат хліба, який сама спекла, і поклала йому в руку. Аспен був занадто голодним, щоб не відкусити.

«Я не хотіла тебе образити. Я сподівалася, тебе це звеселить».

«Ні, Мер, мені все подобається. Я не можу повірити, ти зробила все це для мене. Це просто... ти не знаєш, як мене непокоїть те, що я не можу зробити так само для тебе. Ти заслуговуєш на краще», – дякуючи богам, він говорив не припиняючи жувати.

«Викинь ці думки. Коли ми з тобою наодинці, я не П'ятірка, а ти не Шістка. Ми просто Аспен і Америка. І ніхто, окрім тебе, мені не потрібен».

«Але я не можу про це забути. Мене так виховали. З раннього дитинства я тільки й чую, що „Шістки народжені прислужувати“ та „Шістки повинні бути непомітними“. Все життя мене вчили бути невидимим. – Він стиснув мою долоню. – Мер, якщо ми з тобою будемо разом, ти також будеш змушена стати невидимкою. А я не хочу такого для тебе».

«Аспене, ми вже сто разів це обговорювали. Розумію, що все зміниться, і я готова до цього. Не знаю, як це пояснити. – Я притиснула руку до його серця. – Як тільки ти зрозумієш, що готовий, я одразу відповім тобі згодою».

Було дуже страшно ось так відкривати свою душу, освідчуватися у тому, наскільки глибокими є мої почуття. Те, що я сказала, він знав. Але якщо той факт, що я зроблю себе вразливою, допоможе йому стати хоробрішим, я це витримаю. Аспен подивився мені в очі. Якщо він намагався знайти там сумнів, то лише марнував час.

«Ні».

«Що?»

«Ні», – це пролунало як ляпас.

«Аспене?»

«Не розумію, як я міг сподіватися на те, що з цього щось вийде», – він знову запустив пальці у волосся, ніби намагався позбутися неправильних думок.

«Але ти шойно сказав, що кохаєш мене!»

«Це так, Мер. В тому-то й справа. Я не хочу, щоб ти жила так, як і я. Мені нестерпно навіть подумати, що ти будеш голодувати, мерзнути або жити в остраху. Ти не станеш Шісткою. Я не можу допустити цього».

Я відчула, що ось-ось заплачу. Він не це мав на увазі. Він не міг так зробити. Але перш ніж я встигла щось вимовити, він вже позадкував до виходу з хатинки.

«Куди... Куди ти йдеш?»

«Я йду геть. Я йду додому. Вибач, що я так повівся з тобою. Америко, всьому кінець».

«Що?»

«Всьому кінець. Я не прийду сюди більше. Так не може продовжуватися».

Я заплакала.

«Аспене, будь ласка, давай порозмовляємо. Ти просто пригнічений».

«Я пригнічений занадто більше, ніж тобі здається. Але не через тебе. Мер, я так більше не можу. Не можу».

«Аспене, будь ласка...»

Він міцно притиснув мене до себе і поцілував наостанок – по-справжньому поцілував – і зник у темряві. А я не могла навіть покликати його через закони в нашій країні, які змушували нас переховуватися. Я не могла востаннє сказати, як я його кохаю.

Рідні явно помітили, що останніми днями зі мною відбувається щось не те, але, мабуть, вважали, що я нервую через Відбір. Хотілося плакати, але я стримувалася. Мені потрібно дожити до п'ятниці. Я сподівалася, що після того як «Новини Іллеа» оголосять імена учасниць, все стане на свої місця.

Я уявляла, як переможницею оголосять Селію чи Камбер. Мати, звісно, буде розчарована, але не настільки, якби перемогла незнайома дівчина. Тато і Мей зрадіють: наші родини приятелювали. Я знала, що Аспен повинен думати про мене, як і я про нього. І я готова була заприсягтися, що він з'явиться у нашому будинку раніше, ніж закінчиться програма, бажаючи мене вийти за нього заміж. Звичайно, це буде занадто покvapливо, оскільки дівчатам ще ніхто нічого не обіцяв, але він може все покласти на загальну атмосферу дня, адже у такий день багато всього можна простити.

У мой уяві все складалося просто чудово, всі були щасливі.

До початку новин залишалось ще десять хвилин, але всі вже влаштувалися біля телевізора. Вважаю, ми були не одні такі, кому кортіло скоріше дізнатися про результати.

«Я пам'ятаю, як обирали королеву Емберлі! Від самого початку я знала, що вона переможе!» – Мати готувала попкорн, ніби ми збиралися дивитися кіно.

«А ти сама брала участь у лотереї?» – запитав Джерад.

«Ні, сонечко, я була на два роки молодшою, ніж вимагалось. А взагалі мені теж пощастило: я зустріла вашого татка», – вона посміхнулася і підморгнула.

Отакої! Мати, схоже, була у чудовому настрої. Не можу пригадати, коли вона востаннє виявляла такі почуття до батька.

«Її величність Емберлі – найкраща королева у світі. Вона така розумна й красива.

Кожного разу, коли я бачу її по телебаченню, хочу стати такою ж», – зітхнула Мей.

«Вона гарна королева», – додала я стиха.

Нарешті настала восьма, на екрані з'явився державний герб і заграє гімн. Я піймала себе на тому, що тремчу. Мені дуже хотілося, щоб все чимскоріше скінчилося.

Спочатку король коротко розповів новини з фронту. Наступні оголошення також були короткими. Схоже, всі перебували у гарному настрої. Мабуть, ними також володіло радісне хвилювання.

Врешті на екрані з'явився головний розпорядник і представив Гаврила. Той пішов прямісінько до королівської родини.

«Доброго вечора, Ваша величність», – привітав він короля.

«Гавриле, радий тебе бачити», – майже легковажно одізвався той.

«Не можете дочекатися оголошення?»

«Так. Вчора я був присутній під час обрання деяких кандидатур. Всі дівчата дуже милі».

«Отже, Вам вже відомі імена учасниць?» – вигукнув Гаврил.

«Тільки декілька».

«Можливо, з Вами його Величність не поділився цією інформацією?» – поцікавився Гаврил у Максона.

«Ні. Я побачу учасниць разом з усіма», – відповів принц. Було помітно, що він нервував.

Раптово я відчула, що в мене спітніли долоні.

«Ваша величність, – Гаврил підійшов до королеви, – що Ви могли б порадити нашим Обраницям?»

Вона невимушено посміхнулася. Я не знаю, який мали вигляд її суперниці по Відбору, але мені складно було уявити, щоб хто-небудь ще міг порівнятися з нею у вмінні гідно триматися і водночас бути такою красивою.

«Насолоджуйтеся своїм останнім днем у ролі звичайної дівчини. Завтра, яким би не був результат змагання, ваше життя зміниться. І ще одна стара, але дійова порада: будьте такими, якими ви є насправді».

«Мудрі слова, моя королево. І на цьому дозвольте розпочати оголошення імен тридцяти п'яти молодих дівчат, яким доведеться брати участь у Відборі. Пані та панове, долучайтесь до мене у привітанні Дочок Іллеа!»

На екрані знову з'явився державний герб. У верхньому правому кутку, у невеличкому квадратику продовжували показувати обличчя Максона, щоб глядачі могли бачити його реакцію на фотографії дівчат. Як і всі, він складатиме про них своє враження.

Гаврил тримав у руках картки, готуючись прочитати імена Обраних, чиї життя, якщо вірити королеві, повинні були от-от змінитися.

«Місс Елейн Стоулз з Ханспорту, Трійка» – на екрані з'явилася фотографія мініатюрної красуні з порцеляною шкірою. Справжня леді. Максон заяснів.

«Місс Тьюзді Кіпер з Уеверлі, Четвірка» – на екрані – дівчина у ластовинні. Вона була старшою від першої і видавалася дорослішою. Максон щось прошепотів до

короля.

«Місс Фіона Кастлі з Паломи, Трійка» – брюнетка з палким поглядом. Мабуть, моя ровесниця, тільки якась більш... досвідчена.

Я повернулася до батьків:

«Справді, вона здається жакливо...»

«Місс Америка Сінгер з Кароліни, П'ятірка».

Я миттю повернулася до телевізора й побачила її. Мою власну фотографію, яку зробили одразу після того як я дізналася, що Аспен заощаджує гроші, щоб одружитися зі мною. Дівчина на фото сяяла, вочевидь, була сповнена надій та виглядала чудово. Закоханою. І, напевно, якийсь ідіот вирішив, що я закохана у принца Максона.

За спиною захоплено заголосила мати. Мей підскочила, розсипавши попкорн по всій кімнаті. Джерад був в ейфорії й кинувся танцювати. Тато... Не впевнена, але мені здалося, що він стиха посміхається до своєї книжки.

Вираз обличчя Максона я побачити не встигла.

Задзвонив телефон.

І він не вщухав ще протягом декількох днів.

Глава 6

Наступного тижня наше помешкання було переповнене урядовцями, які мали підготувати мене до Відбору. Першою прийшла якась неприємна особа, вочевидь переконана, що половина зазначених у моїй заявці відомостей – брехня. Потім приїхав співробітник монаршої охорони обговорити з місцевими військовими заходи безпеки та провести огляд нашого будинку. Ймовірно, я могла вже починати нервувати щодо можливого нападу повстанців, не очікуючи на переїзд до палацу. Чудово.

Двічі нам телефонувала якась Сильвія – дамочка, судячи з голосу, самовпевнена і ділова, – цікавилася, чи потребуємо ми чого-небудь. Але найбільше я зраділа візиту сухенького дядечка з борідкою, як у цапа; він прийшов до нас зняти з мене мірки для мого нового гардеробу. Я не була впевнена, які відчуття в мене викликає перспектива постійно носити такі ж вечірні сукні, як у королеви, але з нетерпінням очікувала на можливість спробувати.

Останній відвідувач прийшов у середу, за два дні до мого від'їзду. Він повинен був ознайомити мене з офіційними правилами. Він був сухоребрий, увесь час пітнів і мав жирне волосся. Щойно переступивши поріг нашого будинку, він одразу ж запитав, де можна порозмовляти наодинці. Це був перший натяк: щось іде не так.

«Ми можемо пройти на кухню, якщо Ви не проти», – запропонувала мати.

Він втер лоба хусткою і подивився на Мей: «Насправді мене влаштує будь-яке місце. Тільки я би попросив вашу молодшу доньку залишити нас».

Що такого він хотів нам сказати, чого не повинна була чути Мей?

«Мамо?» – обізвалася сестра, засмучена тим, що вона мусила залишити нас.

«Мей, люба, позаймайся живописом. Протягом останнього тижня ти трохи відстала у навчанні».

«Але...»

«Ходімо, я проведу тебе, Мей», – запропонувала я, помітивши, як в її очах з'явилися сльози.

В коридорі, де ніхто не міг нас чути, я обійняла її і прошепотіла:

«Не хвилюйся, ввечері я тобі все розповім. Обіцяю».

На щастя, вона не розкрила нашу маленьку таємницю, при цьому застрибавши. Замість того, вона лише похмуро кивнула та пішла у свій куточок, що в татовій студії.

Мати налила чаю сухореброву і втрюх ми сіли до столу. Він дістав кипу паперів, ручку, а також течку, підписану моїм ім'ям. Коли все було акуратно розкладено, він промовив:

«Прошу вибачення за таку таємність, але я змушений торкнутися таких питань, які не призначені для молодих вух».

Ми з мамою презирнулись.

«Міс Сінгер, як не брутально це може прозвучати, але з минулої п'ятниці ви вважаєтесь власністю Іллеа. Від цього моменту ви зобов'язані піклуватися про своє тіло. Ще вам треба буде підписати деякі документи. Якщо ви відмовитеся, то не будете допущені до участі у Відборі. Ви розумієте?»

«Так», – обережно вимовила я.

«Дуже добре. Почнемо з найпростішого. Ось вітаміни для вас. Оскільки Ви П'ятірка, вважаю, Вам не завжди вдається добре харчуватися. Ви повинні приймати їх по одній на день. Вдома ви будете це робити самостійно, а у палаці у вас будуть помічники». – Він передав мені об'ємний слоїк разом із бланком, в якому я мала розписатися про його отримання.

Я ледь не розсміялася. Невже хтось потребує допомоги, щоб з'їсти таблетку?

«Я маю виписку від вашого родинного лікаря. Тут немає про що турбуватися. Судячи з усього, у вас відмінне здоров'я, хоча він повідомив, що останнім часом ви не дуже добре спите?»

«Ммм... просто через усі ці хвилювання мені було трохи не до сну».

Це була майже правда. Дні пролітали у круговерті приготувань до від'їзду, а вночі, наодинці із собою, я думала про Аспена. Це був єдиний час, коли я не могла позбутися думок про цього.

«Зрозумів. Що ж, я можу зробити так, щоб уже ввечері у вас були ліки. Ви мусите гарно відпочити».

«Так, – втрутилася мати. – Вибач, люба, але ти маєш втомлений вигляд. Будь ласка, організуйте для неї снопідійне».

«Так, мем. – Сухоребрий зробив ще одну помітку у моїй течці. – Рухаємося далі. Я розумію, що ця тема інтимна, але я маю обговорити це з кожною учасницею, тож, будь ласка, не соромтесь. – Він зробив паузу. – Мені потрібен доказ, що Ви насправді незаймана».

У мами очі полізли на лоба. Так ось чому він наполягав на тому, щоб Мей не була присутньою під час розмови!

«Ви серйозно? – Я не могла повірити, що вони відправили до мене чоловіка з таким запитанням. Принаймні це могла б зробити жінка...»

«Боюсь, що так. Якщо ви вже не дівчина, нам необхідно дізнатися про це зараз».

Ох. Та ще й у присутності моєї матері.

«Я знаю закон, пане. Я ж не дурепа. Звичайно, я незаймана».

«Добре подумайте. Якщо виявиться, що ви одурили...»

«Годі вже, в Америки навіть ніколи не було хлопця!» – не витримала мати.

«Це точно», – я схопилася за її слова, сподіваючись, що вони закінчать це обговорення.

«Дуже добре. Вам залишається лише підписати ось тут, щоб підтвердити свою заяву».

Я закотила очі, але підкорилася. Я раділа, що Іллеа існує, адже від цієї землі каменя на камені не залишилося, але всі ці норми починали на мене тиснути. Вони стискали, як невидимі ланцюги. Закони про те, кого можна кохати, а кого – ні, розписки про власну незайманість – все це могло допекти будь-кого.

«Тепер я повинен ознайомити вас із правилами. Вони дуже прості, і у вас не повинно виникнути жодних складнощів з їх виконанням. Якщо у вас виникнуть якісь питання, будь ласка запитуйте, не соромтесь», – він звів на мене очі.

«Добре», – пробурмотіла я.

«Вам забороняється залишати межі палацу коли заманеться. Ви можете це зробити лише за згоди принца. Навіть король з королевою не можуть вас змусити поїхати

геть. Їм дозволено повідомити принцові, що вони не схвалюють вашу кандидатуру, але всі рішення стосовно того, хто залишається, а хто – ні, приймає тільки він. Часові рамки проведення Відбору не обмежені. Він може закінчитися як за декілька днів, так і тривати кілька років».

«Кілька років?!» – жахнулася я.

Від однієї тільки думки про таку довгу відсутність я ледь не втратила самовладання.

«Не переймаєтесь. Навряд чи принц дозволить Відбору затягнутися надовго. Зараз він має продемонструвати рішучість, інакше він справить негарне враження. Але у тому випадку, якщо він все ж таки прийме таке рішення, ви повинні будете залишатися у палаці стільки часу, скільки принц потребуватиме, щоб зробити вибір».

Вирогідно, мій страх відобразився у мене на обличчі, тому що мама стиснула мою руку. Сухоребрый навіть не відреагував.

«Ви не повинні шукати зустрічі із принцом. Він сам покличе вас на побачення, якщо бажатиме цього. Виключення – якщо ви присутні на великому заході, де перебуватиме і він. Але вам заборонено наближатися до нього без запрошення. Хоча ніхто не вимагає від вас товаришувати з рештою конкурсанток; ви не повинні зачинати сварки із ними чи шкодити їм. Якщо ви будете виявлені у рукоприкладстві, або моральному тиску на іншу учасницю, у крадіжці або інших схожих діях, які можуть погіршити її особисті стосунки із принцом, він має право негайно виключити вас з конкурсу. Романтичні стосунки з будь-ким, окрім принца Максона, не дозволені. Якщо Ви будете помічені у любовній переписці з третьою особою у палаці, це вважається державною зрадою і карається смертною карою».

На цьому місці вже мама закотила очі, хоча, вочевидь, саме цей пункт не викликав у мені тривоги.

«Якщо ви будете викриті у порушенні будь-якого закону Іллеа, на вас чекає покарання. Ваш статус учасниці Відбору не звільняє вас від відповідальності перед законом.

Забороняється носити будь-який одяг та приймати будь-яку їжу, крім тих, які вам нададуть у палаці. Цей захід стосується засобів безпеки і повинен неухильно дотримуватися.

Щоп'ятниці Ви братимете участь у зйомках сюжетів для „Новин Іллеа“. Час од часу, але завжди за попереднім повідомленням, у палаці буде відбуватися фото- та відеозйомка. Ви маєте поводитися чемно і не перешкоджати зйомкам ваших стосунків із принцом.

Вашій родині платитимуть винагороду за кожен тиждень вашого перебування у палаці. Перший чек ви отримаєте вже сьогодні. Крім того, у випадку якщо ви не станете переможницею, вам допоможуть в адаптації до життя після Відбору. Вам нададуть особистого помічника, який не тільки допоможе вам в останніх приготуваннях до від'їду до палацу, а й у пошуках нового мешкання та робочого місця після закінчення конкурсу.

Якщо ви опинитеся у десятці кращих, вас зарахують до Еліти. Потому ознайомлять з особливостями внутрішнього розкладу та обов'язків, які накладає статус принцеси. Не дозволяється намагатися дізнатися про що-небудь заздалегідь.

Від цього моменту Вам надається статус Трійки».

«Трійки?!» – в один голос вигукнули ми з мамою.

«Так. Після участі у Відборі дівчатам складно повертатися до колишнього життя. Двійки та Трійки чудово влаштувалися, а от Четвіркам та П'ятіркам зазвичай було занадто складно. Ви тепер Трійка, але всі інші члени родини, як і раніше,

залишаються П'ятірками. У випадку вашої перемоги, вам та всім членам вашої родини буде надано статус Одиниць, як і членам королівської родини».

«Одиниць», – тихо повторила мама.

«У випадку перемоги ви вийдете заміж за принца Максона і станете короною принцесою Іллеа, взявши на себе всі права та обов'язки, накладені цим титулом. Ви все розумієте?»

«Так», – цю частину, якою б пафосною вона не була, легше за все було усвідомити.

«Дуже добре. Будь ласка, розпишіться у тому, що ви ознайомлені з офіційними правилами, а ви, міс Сінгер, будь ласка, поставте свій підпис у розписці про те, що ви отримали чек».

Суму чеку я не бачила, але навіть мати пустила сльозу. Мені відчайдушно не хотілося їхати з дому, але я була впевнена, що навіть якщо мене відішлють назад додому наступного ж дня, один цей чек забезпечить нас усім необхідним на цілий рік. А коли я повернуся, знайдеться чимало охочих послухати мій спів. Отже, я не залишуся без роботи. Але чи дозволять мені співати, адже я тепер Трійка? Мабуть, якщо доведеться обирати з дозволених Трійкам професій, я стану вчителькою. Принаймні я навчатиму музиці інших.

Сухоребрий зібрав всі папери, підвівся й подякував нам за чай і час, який ми йому приділили. Тепер до від'їзду мені залишилося поспілкуватися лише з одним чиновником, якого дали мені у поміч. Йому належало супроводжувати мене з дому до аеропорту. А далі... Далі я муситиму влаштуватися самостійно.

Наш гість поцікавився, чи можна, щоб я його провела до дверей, й мама погодилася: їй кортіло чимшвидше почати готувати вечерю. Мені ж зовсім не хотілося залишатися з ним наодинці. Добре, хоч було недалеко.

«І ще один момент, – сказав чиновник, вже узявшись пальцями за дверну ручку. – Взагалі-то, це не зовсім правило, але з вашого боку було б безглуздо його ігнорувати. Отримавши запрошення від принца Максона, не слід відмовлятися. Що б він вам не запропонував. Вечеря, побачення, поцілунок, щось більше – Що завгодно. Не протиричіте йому».

«Перепрошую? – Чи я правильно почула, що ця людина, яка кілька хвилин тому взяла з мене розписку, яка свідчить про мою незайманість, натякає зараз на те, що я маю позбутися її, хай тільки Максон попросить?»

«Я розумію, що це звучить... неналежно. Але вам не слід відмовляти принцу за жодних обставин. До побачення, міс Сінгер».

Мені стало зле. Закон, про який він щойно розповідав, наказував чекати на шлюб. Це був дійовий спосіб стримувати хвороби, до того ж він перешкоджав змішуванню каст. Позашлюбних дітей викидали на вулицю, де вони ставали Вісімками. Покаранням для тих, чий незаконний зв'язок викривався, було ув'язнення. Навіть якщо в когось виникала просто підозра, можна було провести декілька ночей у в'язниці. Так, це не дозволило мені піти на близькість з тим, кого я кохала, і тоді я цим переймалася. Але тепер, коли між мною та Аспеном вже все скінчено, залишалося радіти тому, що я змушена була бути чемною.

Я була розлючена. Чи немає часом мого підпису під документом, в якому йшлося про невід'ємність покарання у випадку порушення закону? Статус учасниці Відбору не позбавляє від відповідальності, як він це сформулював. Проте статус принца, вочевидь, звільняє. Я раптом відчула себе брудною, нижчою від будь-якої Вісімки.

«Америко, люба, це до тебе», – проспівала мати.

Я теж почула дзвінок, але не пішла відчиняти. Якби це був черговий бажаючий отримати мій автограф, я б збожеволіла.

Проходячи коридором, я повернула і завмерла. На порозі з купою польових квітів стояв Аспен.

«Привіт, Америко», – стримано, майже по-діловому, привітався Аспен.

«Привіт», – слабким голосом одіzwалася я.

«Це від Камбер і Селії. Вони бажають тобі успіху». – Він наблизився і простягнув мені квіти. Букет від його сестер, не від нього.

«Це так люб'язно!» – вигукнула мати. Я й забула, що вона була у кімнаті.

«Аспене, ти прийшов дуже доречно. – Я намагалася розмовляти також відчужено, як і він. – З цими зборами у мене в кімнаті такий безлад. Чи не міг би ти допомогти мені?»

У присутності моєї мами він не міг мені відмовити. Зазвичай, Шістки не відмовлялися від запропонованої роботи. У цьому сенсі ми поводитися таким же чином.

Його трохи пересмикнуло, але він кивнув.

Ми пішли коридором до кімнати. Скільки разів я уявляла, як Аспен заїде до мене! Чи могла я уявити, за яких умов моя мрія здійсниться?

Я штовхнула двері до кімнати, і Аспен розсміявся.

«Ти що, заохотила песика займатися зборами?»

«Замовкни! Я не могла знайти одну річ», – я проти волі посміхнулася.

Він почав наводити порядок та прибирати футболки. Я, звісно, допомагала.

«Ти що, нічого не береш з цього?» – прошепотів він.

«Ні. Від завтрашнього дня я зможу одягатися лише в те, що мені видаватимуть у палаці».

«Ого!»

«Сестри засмутилися?»

«Взагалі-то, ні. – Він здивовано похитав головою. – Як тільки вони побачили на екрані твоє обличчя, всі вдома наче здуріли. Вони обожнюють тебе, особливо моя мати».

«Мені подобається твоя мати. Вона така добра».

Мовчки ми продовжували прибирати. Кімната поступово набула повсякденного вигляду.

«Фотографія... – почав він. – Ти на ній така прекрасна».

Мені було боляче це чути від нього. Це несправедливо з його боку. Після того як він зі мною повівся.

«Це все через тебе».

«Що?»

«Просто я думала, що ти ось-ось заручишся зі мною», – сумним голосом вимовила я.

Аспен трохи помовчав, підбираючи слова.

«Я хотів, але тепер все це не має значення».

«Ні, має. Чому ти мені не сказав?»

Він потер шию, ніби щось вирішуючи.

«Я чекав».

«На що?» – На що він міг чекати?

«На призов».

Це справді було проблемою. Призов міг стати як добром, так і навпаки. В Іллеа призову підлягали всі особи чоловічої статі, які досягнули встановленого законом віку. Солдатів обирали випадковим чином двічі на рік, щоб охопити всіх, кому виповнилося дев'ятнадцять років за останні півроку. Повинність відбували протягом чотирьох років, демобілізувались у двадцять три. Скоро надійде черга Аспена.

Зрозуміло, ми розмовляли про службу, але серйозно ніколи нею не переймалися. Мабуть, нам обом здавалося, якщо ми не зважатимемо на призов, то й він нас проігнорує.

Плюсом мобілізації було те, що, будучи військовим, ти автоматично отримував статус Двійки. Уряд навчав тебе і потім платив пенсію все життя Зворотною стороною медалі була непередбаченість: ніхто не міг знати заздалегідь, куди його зашлють. Але від рідної провінції завжди відправляли якомога далі. Мабуть, вважалося, що з незнайомими людьми ти будеш більш поблажливим. Можна було опинитися у палаці або у поліцейському департаменті іншого штату. Або в армії, в бойових частинах. З тих, хто опинився на війні, додому повернулися далеко не всі.

Якщо чоловік не одружувався до призову, він майже завжди намагався зачекати з цим. В іншому випадку, він або змушував свою дружину чекати на нього чотири роки, або, що є найгіршим, стати молодою вдовою.

«Я не хотів так поводитися з тобою», – прошепотів він.

«Розумію».

Він випрямився і спробував змінити тему:

«І що ж ти тоді береш у палац?»

«Мінімум одягу, щоб було що вдягнути, коли мене врешті-решт виженуть. Якісь фотокартки та книжки. Музичні інструменти, як сказали, є у палаці. Отже, все вмістилося в рюкзак».

Кімната нині виглядала охайно, а зібраний рюкзак чомусь почав здаватися величезним. Квіти, які приніс Аспен, були такими яскравими порівняно з моїми сумними речами. Або, можливо, просто це я сприймала все таким блідим... Тепер з усім покінчено.

«Небагато», – зауважив він.

«Мені ніколи не потрібно багато для того, щоб бути щасливою. Я гадала, ти про це знаєш».

Він заплющив очі: «Припини, Америко! Я зробив так, як було правильно».

«Правильно? Аспене, ти переконав мене, що у нас є майбутнє. Ти змусив мене покохати тебе. А потім переконав взяти участь у цьому огидному конкурсі. Ти знаєш, що мене відсилають у палац як забавку для Максона?»

Він стрімко обернувся до мене: «Що?»

«Я не маю права відмовляти йому. Ані в чому».

Аспен розлютився. Руки стиснулися в кулаки.

«Навіть... Навіть якщо він не захоче одружитися з тобою... він може...»

«Так».

«Пробач мені. Я не знав, – він декілька разів глибоко зітхнув. – Але якщо він обере тебе... Це буде добре. Ти заслуговуєш бути щасливою».

Це вже було занадто. Я вліпила йому ляпаса і прошипіла: «Ти ідіот! Ненавиджу! Я кохала тебе! Мені був потрібен ти і лише ти!»

В його очах заблищали сльози, але мені вже було байдуже. Він завдав мені вже достатньо болю, тепер була моя черга.

«Мені вже час», – промовив він і пішов до виходу.

«Стій. Я з тобою ще не розплатилась».

«Америко, ти не повинна мені платити». – Він знову рушив до дверей.

«Аспен Леджер, навіть не думай піти!» – вигукнула я.

В мене був розлючений голос. Він зупинився, врешті-решт сконцентрувавши всю увагу на мені.

«Коли ти станеш Одиницею, ця навичка тобі дуже знадобиться». – Якби я не бачила його очей, я могла б подумала, що це жарт, а не зневага.

Я лише мовчки похитала головою, підійшла до свого столу, дістала всі гроші, які заробила. І поклала йому в руки все до останнього цента.

«Америко, я їх не візьму».

«Візьмеш. Мені вони не потрібні, а тобі – дуже. Якщо ти коли-небудь кохав мене, ти використаєш їх. Твоя гордість вже стільки негараздів наробила».

Я відчула, як в ньому ніби щось зламалося. Він перестав чинити опір.

«Чудово».

«І ще ось, – я зазирнула під ліжку, витягнула звідти склянку з монетками і висипала їх йому в долоні. Одна монетка, мабуть, чимось забруднена, приклеїлася до дна і не хотіла витрушуватися. – Вони завжди були твоїми. Тримай».

«Пробач мені, Мер. Щастя тобі!»

Він поклав гроші у кишеню й вибіг з кімнати.

Я майже очікувала на істерику. Я думала, що буду, захлинаючись, ридати, але замість цього по щоці скотилося лише декілька сльозинок.

Я потягнулася до полиці, щоб поставити туди склянку, і знову помітила маленьку прилиплу монетку. Я підчепила її нігтем, і вона відклеїлася. Тепер вона самотньо дзеленчала на дні. Звук був глухий, і він луною відгукнувся у грудях. Я не знала, добре це чи погано, але я все ще перебувала під владою кохання до Аспена. Принаймні зараз. А можливо, ніколи й не звільнюся. Я відкрила рюкзак, поклала туди склянку й застібнула.

Мей прослизнула до кімнати. Я проковтнула дурну таблетку, з тих, які належало приймати щоденно, і ми з сестрою заснули обійнявшись. Нарешті на мене зійшло

благословенне заціпеніння.

Глава 7

Наступного ранку я одягнула форму Обраної: чорні штанці, біла блуза, квітка у волоссі, яка символізує провінцію, – лілія. Туфлі треба було обрати самостійно. Я взула поношені червоні лодочки на пласкій підшві, бо вирішила від самого початку дати всім зрозуміти, що справжньої принцеси з мене не вийде.

Незабаром прийшов час вирушати на площу. У всіх провінціях сьогодні мала відбутися церемонія проведів учасниць до столиці. Не можу сказати, що я чекала на це з нетерпінням. Мені не так вже й кортіло стояти на сцені перед усім натовпом. Вся ця витівка здавалася мені безглуздою хоч би й тому, що засобами безпеки вимагалось везти мене машиною, хоча до площі було якихось зо дві милі.

День не склався від самого початку. Кенна з Джеймсом приїхали мене проводити, що з боку сестри було дуже люб'язно, враховуючи строк її вагітності. Кота теж приїхав, хоча його присутність внесла додаткове напруження. Поки ми йшли від будинку до наданої нам машини, Кота рухався повільніше від інших, щоб невелика кількість фотографів та прихильників могла добре його розгледіти. Тато тільки головою похитав.

Єдиною втіхою була Мей. Вона взяла мене за руку, чим спробувала пробудити в мені трохи ентузіазму. Ми продовжували підтримувати одна одну, коли з'явилися на площу, заповнену людьми. Здавалося, вся Кароліна прийшла мене проводити. Або принаймні подивитися, з якої причини відбувається весь цей галас.

Стоячи на сцені, я чітко бачила різницю між кастами. Маргарета Стайне була Трійкою, але її батьки дивилися на мене з ненавистю. Тенайл Діггер – Сімка, і вона посилала мені повітряні поцілунки. Вищі касты позирали на все так, ніби я в них щось вкрала, те, що належало саме їм. Четвірки та нижчі раділи за мене – дівчину з низів, якій пощастило піднятися сходиною вище. Раптом я зрозуміла, як багато я означаю для всіх, хто зібрався на площі, хоча для кожного це було щось своє.

Піднявши голову, я спробувала сконцентруватися на обличчях. Я була сповнена рішучості впоратися зі своїм завданням якомога краще. Стати найкращою, вищою з найнижчих. Моя участь у цьому заході раптом набула сенсу. Америка Сінгер – поборник за права пригноблених каст.

До мікрофона підійшов мер і почав свою промову:

«Сьогодні Кароліна вшановує чарівну доньку Магди та Шалома Сінгерів, яка щойно одержала статус леді, – Америку Сінгер!»

Натовп бурхливо зааплодував. Хтось кинув на сцену квіти.

Я слухала, посміхалась і махала рукою. Потім почала роздивлятися присутніх, але вже з іншою метою. Я хотіла востаннє побачити його обличчя. Я не знала, чи прийде він. Вчора він сказав, що я дуже красива, але тримався ще більш стримано та відсторонено, ніж тоді, в нашій хатинці на дереві. Це був кінець, і я це розуміла. Але хіба можливо кохати людину два роки і забути в один момент?

Я декілька разів обвела поглядом усіх присутніх, перш ніж побачила його. І одразу ж пошкодувала про це. Аспен стояв позаду Бренни Батлер, посміхаючись і недбало обіймаючи її за талію.

Мабуть, окремі люди все-таки здатні на миттєву амнезію.

Бренна була Шісткою приблизно мого віку. Досить симпатичною, наскільки я могла судити, хоча зовні ми були геть різні. Гадаю, весілля та сімейне життя, на які він заощаджував, зустрічаючись зі мною, тепер дістануться їй. Майбутній призов, певно, також його більше не турбував. Вона посміхнулася до нього і відійшла до рідних.

Невже Бренна з самого початку наших стосунків подобалася йому? Може, весь цей час він зустрічався з нею щодня, а я була дівчиною, яка раз на тиждень його годувала та обцілювала? Мені раптом спало на думку, що його життя не обмежувалося нудотною роботою, як він про це розповідав.

Я була надто розлюченою, щоб плакати.

До того ж, в мене були прихильники, які очікували на мою увагу. Отже, ніяк не проявивши свою увагу до Аспена, я знову подивилася на захоплені обличчя присутніх. Я широко посміхнулася і знову помахала рукою. Я не дозволю Аспенові розбити моє серце вдруге. Через нього я тут опинилася, і тепер залишилося тільки знайти переваги в моїй ситуації.

«Пані та панове! Я закликаю вас разом зі мною розпочати церемонію проводів Америки Сінгер, нашої улюбленої Доньки Іллеа!» – оголосив мер.

Позаду мене невеликий оркестр заграє національний гімн.

І знову почулися привітальні вигуки й полетіли квіти. Раптом мер прошепотів мені на вухо:

«Чи не хотіла б ти сказати що-небудь усім цим людям?»

Я не знала, яким чином сказати «ні», щоб не набути репутації грубіянки: «Дякую, але я так схвильована, що, мабуть, не зможу».

Він поклав мої руки у свої: «Розумію, дівчинко. Не хвилюйся, я про все поклопочусь. У палаці навчають таким речам. Тобі це не завадить».

Мер почав розповідати всім про мої якості, сором'язливо згадавши, що для П'ятірки я дуже розумна та приваблива. Він здавався непоганою людиною, але навіть найкращі представники вищих каст часом поводитися невиховано.

Я подивилася на весь натовп і знову побачила Аспена. Його обличчя було сповнене болю. Абсолютна противага виразу, яке я бачила декілька хвилин тому, коли він обіймав Бренну. Чергова гра? Я відвела погляд.

Мер закінчив говорити, я посміхнулася, і натовп знову почав аплодувати, ніби він зробив найкращу промову в історії людства.

Притиснувши мене, Кота сказав, що пишається мною. Потім, зовсім не соромлячись, наказав розповісти про його творчість принцу Максонові. Я ввічливо позбулася його обіймів.

Кенна розридалася: «Ми й так майже не бачимося. Що ж буде, коли ти поїдеш?» – плакала вона.

«Не турбуйся. Я швидко повернуся».

«Отакої! Ти найгарніша дівчина у всій Іллеа. Він покохає тебе!»

Чому всі вважають, що справа тільки в красі? Можливо, воно і так. Напевно, принцу Максону потрібна зовсім не супутниця життя, з якою є про що порозмовляти, а лише гарненьке личко. Мене аж затрусило, коли я подумала про можливість такого майбутнього для себе. Хоча у Відборі брали участь й привабливіші дівчата.

Кенну було незручно обіймати – заважав великий живіт, але нам усе ж таки вдалося це зробити. Джеймс, якого я насправді добре й не знала, теж попрощався зі мною. Потім надійшла черга Джерада.

«Будь гарним хлопчиком, гаразд? Спробуй гру на піаніно. Можу записатися, ти маєш талант. Коли я повернуся, я перевірю, чого ти без мене навчився».

Джерад лише мовчки кивнув головою і раптово посмутнішав. Потім обхопив мене худенькими ручками:

«Америко, я люблю тебе».

«І я тебе люблю. Не сумуй. Незабаром я буду вдома».

Він знову кивнув головою, зчепив на грудях руки і набурмосився. Я й уявити не могла, що він так сприйме мій від'їзд. Зате Мей повелася геть непередбачувано. Вона ледь не підстрибувала від збудження.

«Ах, Америко, ти станеш принцесою! Я знаю!»

«Тихіше! Краще б я стала Вісімкою і бачилася з тобою кожного дня. Поводься добре, заради мене, не лінуйся».

Вона кивнула і все-таки підстрибнула, а потім надійшла черга тата, який ледь стримував сльози.

«Тату, не плач!» – Я притиснулася до нього.

«Послухай мене, кошенятко. Чи одержиш ти перемогу, чи ні, для мене ти завжди будеш принцесою».

«Ох, тату!» – Я нарешті розплакалася. Острах, сум, тривога, напруга останніх днів вирвалися назовні після однієї фрази, сенс якої полягав у тому, що все це неважливо.

Якщо я повернуся приниженою і знехтуваною, він усе одно мною пишатиметься.

Це нестерпно – знати, як сильно тебе люблять. У палаці довкола мене перебуватимуть десятки охоронців, але навряд чи я зможу уявити місце надійніше, ніж обійми мого батька. Я потягнулася до мами.

«Роби все, що тобі скажуть. Припини бурмоситися і посміхайся. Поводься гарно. Тримай нас в курсі справ. О! Я знала, що ти будеш особливою».

Я розуміла, що все це вона говорила від любові, але зараз мені не це хотілося почути. Ну чому вона не могла сказати, що я й без того для неї особлива, як щойно це зробив тато? Але, напевно, мати завжди хотітиме більшого для мене. І від мене. Можливо, це і є суттю всіх мам.

«Леді Америко, ви готові?» – запитала Міці. Всі, хто зібрався на площі, не бачили мого обличчя, і я швиденько витерла сльози.

«Так, все готово».

Мій рюкзак вже лежав у блискучій білій машині. Ось і все. Я рушила до сходів у кінці сцени.

«Мер!»

Я озирнулася. Я впізнаю цей голос будь-де.

«Америко!»

Я повернулася і побачила руки Аспена. Він пробивався до сцени крізь натовп, який обурювався кожного разу, коли він когось штовхав.

Наші очі зустрілися.

Він зупинився і поглянув на мене. Мені нічого не вдалося прочитати на його обличчі. Тривога? Жаль? Що б то не було, вже надто пізно. Я похитала головою. Досить з мене Аспена з його забавами.

«Сюди, леді Америко», – з нижніх сходів покликала мене Міці. Я не одразу відреагувала на своє ім'я.

«Бувай, сонечко!» – почула я мамин голос.

І мене повели геть.

Глава 8

В аеропорт я прибула першою, перебуваючи у дещо шокованому стані. Ейфорія від захвату натовпу проводжальників зовсім вивітрилася, і я залишилася наодинці з жахливою перспективою польоту. Я намагалася триматися. Мені судилося летіти разом із трьома Обраними. Менш за все хотілося, щоб напад паніки трапився у них на очах.

Я вже вивчила імена, обличчя та касти всіх Обраних. Спочатку це було чимось на кшталт психотерапії, яка мусила б мене заспокоїти. Те саме і з фрагментами їхніх біографій. Я роздивлялася привітні обличчя, намагаючись відшукати дівчат, з якими зможу спілкуватися, доки перебуватиму у палаці. В мене ніколи не було справжніх подруг. У дитинстві більшість часу я гралася з Кенною та Котою. Освіту я отримувала від матері вдома, вона й була єдиною, з ким я працювала. Коли старші брат і сестра стали жити самостійно, я присвятила себе Мей та Джераду. І Аспену...

Але з Аспеном ми ніколи не були просто друзями. З тієї самої миті, як я з ним познайомилася, я його покохала.

А тепер він тримав за руку іншу дівчину.

Як добре, що я тут сама. На очах у інших учасниць я б не впоралася зі сльозами. Всередині жахливо боліло. І нічого тут не можна було вдіяти.

Як я взагалі тут опинилася? Ще місяць тому моє життя здавалося-мені чимось непорушним, а тепер все геть змінилося. Все нове та незнайоме. Новий будинок, нова каста, нове життя. І все через якийсь дурний папірець з фотокарткою. Мені хотілося сісти й заридати, оплакуючи все, що я втратила.

Цікаво, чи були серед обраних дівчат ще такі, які також сумували? Гадаю, що всі, окрім мене, раділи. І мені теж необхідно було робити вигляд, ніби я радію, тому що всі дивитимуться на мене.

Я опанувала себе, готуючись до того, що мене очікувало, і наказала собі бути хороброю. Щодо мого минулого, то нехай все залишиться там, у колишньому житті. Палац буде моїм притулком. Ніколи більше не вимовлю ім'я мого коханого – ані вголос, ані про себе. Йому не дозволено супроводжувати мене туди. Це моє особисте правило у майбутній маленькій пригоді.

Зворотнього шляху немає.

Прощавай, Аспене!

Приблизно за півгодини у залі очікування з'явилися ще дві Дівчини у таких самих білих блузах і чорних штанцях, як у мене, у супроводі помічниць, які тягали за ними валізи. Обидві посміхалися на підтвердження моєї думки про те, що я, єдина з Обраних, перебувала у поганому настрої.

Настав час виконати свою обіцянку. Я зобразила посмішку й підвелася, щоб потиснути їм руки.

«Привіт! – вимовила я бадьорим голосом. – Я Америка».

«Знаю!» – відгукнулася дівчина справа, білявка з карими очима. Я одразу ж упізнала в ній Марлі Теймс з Кента, Четвірку. Я простягнула руку, але Марлі навіть не подумала її потиснути, а замість того обійняла мене.

«Ой!» – пискнула я. Я не очікувала на таку зустріч. Хоча, судячи з фотографії, Марлі справляла враження доброзичливої та щирої дівчини, мама увесь останній тиждень повторювала, що я повинна сприймати всіх інших конкурсанток як ворогів. Її агресивне ставлення частково передалося і мені. Отже, я припускала

принаймні зіштовхнутися зі звичайною люб'язністю з боку дівчат, адже вони налаштовані змагатися зі мною на смерть за людину, яка не була мені потрібна. Всупереч тому вони кинулися обіймати мене.

«Я – Марлі, а це – Ешлі».

Так, Ешлі Бруетт з Аленса, Трійка. Вона також мала біляве волосся, але набагато світліше, ніж Марлі. І ще в неї були яскраво-блакитні очі на дуже ніжному обличчі. Поряд із Марлі вона здавалася тендітною.

Вони обидві були з півночі. Мабуть, тому й приїхали разом. Ешлі обмежилася тим, що стримано помахала мені рукою та посміхнулася. Не знаю, що було причиною такої поведінки: або сором'язливість, або настороженість. А можливо, вона була Трійкою і вміла правильно поводитися.

«Як мені подобається твоє волосся! – вигукнула Марлі. – Шкода, що в мене не руде. Ти з ним просто вогонь! Я чула, у всіх людей з рудим волоссям капосний характер. Це правда?»

Хоч день і був жахливим, життєрадісність Марлі виявилася такою заразливою, що я проти волі заусміхалася.

«Не думаю. Тобто, інколи я можу бути капосною, але в моєї сестри також руде волосся, а вона – справжній янгол».

І ми заходилися легко базікати про речі, які нас дратували, і які завжди здатні покращити настрій. Марлі любила переглядати кінофільми, я теж, тільки мені не так часто це вдавалося. Потім розмова перейшла на акторів і на те, які вони всі неможливі красені, що було досить дивним, адже найближчим часом всім нам треба буде стати подружками Максона. Участь Ешлі у розмові обмежувалася тим, що вона час од часу хихикала. Якщо ми ставили їй пряме запитання, вона коротко відповідала і знову ховалася за стриманою посмішкою.

Ми з Марлі легко знайшли спільну мову, і це дало надію, що, можливо, завдяки цьому змагання у мене врешті-решт з'явиться подруга. Ми теревенили, мабуть, з півгодини. Ми б і далі продовжували, якби нас не перебив дзвінкий стукіт підборів. Як за командою, ми обернулися, і Марлі роззявила рота.

До нас підходила розкішна чорнявка у темних окулярах. У її волосся стирчала маргаритка, але не проста, а розфарбована у багряний колір, щоб було у тон помаді. Вона похитувала стегнами, а стукотіння її підборів ще більше підкреслювало впевнену ходу. На відміну від Марлі та Ешлі, вона не посміхалася.

Але зовсім не через те, що була чимось засмучена. Ні, вона просто сконцентрувалася на залякуванні суперниць однією своєю появою. І на покірну Ешлі це подіяло. Я почула її стиха вимовлене «О, ні», щойно дівчина наблизилася.

Мене ця дівчина, у котрій я впізнала Селесту Ньюсом з Клермонта, Двійку, не турбувала. Вона вважала, що ми змагаємося за один і той самий приз, але складно побороти того, кому ця винагорода не потрібна й задарма.

Селеста нарешті підійшла до нас, і Марлі пискнула: «Привіт!», намагаючись бути ввічливою навіть під дією переляку. Але Селеста лише зверхньо подивилася на неї й зітхнула.

«Коли ми відлітаємо?» – запитала вона.

«Не відомо, – відповіла я без натяку переляку у голосі. – Це ти всіх затримала».

Їй не сподобалася така відповідь, і вона також на мене подивилася оцінювально.

«Перепрошую, було чимало охочих попрощатися зі мною. Нічого не могла з цим вдіяти», – вона широко посміхнулася, ніби всім було зрозуміло, що їй потрібно

шанувати.

В оточенні ось таких осіб дуже скоро мені доведеться перебувати. Супер!

Тут, як на замовлення, з дверей ліворуч вийшов чоловік.

«Я чую, всі четверо наших Обраних вже тут?»

«Так», – солодким голосом відповіла Селеста. Чоловік трохи розтанув, це було видно по його очах. Зрозуміло, в яку гру вона гратиме.

«Добре. Пані, якщо ви будете такі люб'язні пройти за мною, я відведу вас у літак. Він доставить вас до вашої нової оселі».

Переліт, який насправді був жахливий тільки під час злету та посадки, тривав декілька не зовсім стомливих годин. Нам запропонували кінофільми та їжу, але мені хотілося лише дивитися в ілюмінатор. Я роздивлялася країну з висоти, захоплена видовищем того, якою величезною вона видавалася.

Селеста проспала увесь переліт, що я сприйняла як маленьке щастя. Ешлі розклала відкидного столика й писала листи при свою пригоду. Було дуже розумним прихопити з собою папір. Мей вочевидь хотіла би знати про цю частину моєї подорожі, хоча вона ніяк не була пов'язана із принцом.

«Вона така витончена, – прошепотіла мені Марлі, вказуючи на Ешлі. Ми з нею сиділи одна навпроти одної у м'яких кріслах передньої частини літака. – Від самого початку нашої зустрічі вона сама чемність. З нею нелегко буде змагатися», – зітхнула вона.

«Не можна так думати, – відповіла я. – Так, ти спробуєш дійти до кінця, але не варто намагатися побороти інших. Хтозна, а може, Максонові подобаються більш розкуті дівчата».

Марлі замислилася: «Мабуть, ти маєш рацію. Щоправда, мені складно уявити, як вона може не сподобатися комусь. Вона дуже добра. І така красуня! – Я кивнула на знак згоди, і Марлі майже прошепотіла: – Зате Селеста...»

Я зітхнула і похитала головою: «Знаю, знаю. Минула лише година, а я вже не можу дочекатися, коли її відправлять додому».

Марлі прикрила рота долонею і розсміялася: «Не хочу казати про неї погано, але вона така агресивна. А Максона ще й навіть не видно. Я трохи нервую з цього приводу».

«Годі тобі. Такі дівчата доволі швидко вилетять із змагання.»

Марлі знову зітхнула: «Дуже на це сподіваюся. Часом я мрію, щоб...»

«Що?»

«Врешті, я бажаю, щоб Двійки на власному досвіді відчули, як це воно, коли до них ставляться так, як і вони до нас».

Я погодилася. Я ніколи навіть у думках не ставила себе на одну сходинку із Четвірками, але, мабуть, з цього погляду, ми були в однаковому становищі. Якщо ти не Двійка чи Трійка, питання полягало лише у ступені нужденності.

«Дякую, що поговорила зі мною, – озвалася Марлі. – Я боялася, що кожна буде сама по собі, але ви з Ешлі виявилися дуже милими. Можливо, не все так жахливо». – У її голосі з'явилася надія.

Я мала сумнів щодо цього, але посміхнулася у відповідь. У мене не було підстав відштовхувати Марлі чи бути грубою з Ешлі. Решта дівчат могла виявитися не такою привітною.

Коли наш літак приземлився, охоронці провели нас до виходу. Але щойно відчинилися двері, як нас зустрів оглушний гомін.

Термінал був вщерть заповнений людьми, які підстрибували й галасували. Для нас постелили золотаву килимову доріжку, відгороджену з обох боків шнурками на стовпчиках. Вздовж цього коридору на однаковій відстані один від одного стояли охоронці, які пильно оглядали натовп і були готові кинутися в атаку, якби з'явився хоч найменший натяк на небезпеку. Невже для них не знайшлося важливішого заняття?

На щастя, нашу процесію очолювала Селеста, яка одразу почала махати рукою. Я миттю зрозуміла, що це і є правильна реакція, і зовсім не варто втягувати голову у плечі, як я намірялася це зробити. І оскільки кожен наш рух ловили об'єктиви відеокamer, я знову пораділа, що не йшла першою.

Натовп збожеволів від захвату. Нам доведеться мешкати у безпосередній близькості від цих людей, а їм усім кортіло якомога швидше побачити приїжджих учасниць.

Я крутила головою: з усіх кінців людного терміналу лунало: «Америко! Америко!» Деякі у руках тримали плакати з моїм ім'ям. Я була шокована. Серед людей, які не належали до моєї касты і не мали відношення до моєї провінції, були ті, які сподівалися на мою перемогу. Думка про те, що я не виправдаю їхні сподівання, мене трохи засмутила.

На мить я опустила голову й побачила дівчинку, притиснуту до огорожі. Їй було не більше дванадцяти років. В руках вона тримала плакат із надписом «Руді рулять!» й маленькою короною у кутку. По всьому плакату розкидано невеликі зірочки. Я була єдиною рудою серед конкурсанток, і волосся у нас з нею мало майже один колір.

Дівчинка хотіла мати мій автограф. Ще хтось поряд із нею мріяв сфотографуватися зі мною, а його сусід бажав потиснути мені руку. Таким чином я пройшла практично вздовж всієї шеренги, декілька разів обернувшись, щоб поспілкуватися з людьми з іншого боку килимової доріжки.

Я вийшла останньою з будівлі аеропорту, і решта дівчат вже чекала на мене хвилин з двадцять. Чесно кажучи, я би ще затрималася, якби не прилетів літак з наступною партією конкурсанток, і я вирішила, що неввічливо марнувати їхній час.

Вмошуючись до машини, я побачила, як Селеста закотила очі, але мені – байдуже. Важко було повірити, що я змогла так швидко адаптуватися до того, що на початку видавалося таким жахливим. Я впоралася з проводженням, новими знайомствами, перелітом та зустріччю із прихильниками. І не допустила жодної помилки.

А ще я подумала про камери, розміщені всюди в аеропорту, і уявила, як рідні дивляться по телевізору репортажі про моє прибуття. Я сподівалася, що вони мною пишатимуться.

Глава 9

Швидко стало зрозуміло, що багатолюдна зустріч в терміналі – це тільки початок. Узбіччя доріг, які вели до палацу, були заповнені людьми, які щось захоплено вигукували. Прикро, але нам не дозволили опустити дзеркала, щоб привітати їх. Охоронець на передньому сидінні сказав, що ми повинні сприймати себе як продовження королівської родини. Чимала кількість людей обожнювала нас, але могли з'явитися і такі, які захотіли б нам зашкодити і тим самим зробити принцові зле. Або й усій монархії.

Машина із затемненим склом була усередині облаштована таким чином, що два ряди сидінь у задній частині розмістилися одне навпроти одного. Я сиділа поряд із Селестою, а обличчям до мене – Марлі та Ешлі. Марлі дивилася у вікно і сяяла, і це було зрозуміло. Її ім'я було на багатьох плакатах. Неможливо порахувати, скільки в неї прихильників.

Ім'я Ешлі зустрічалося на плакатах майже так само часто, як ім'я Селести, і набагато частіше, ніж моє власне. Ешлі, справжня леді, ставилася до того, що не вона фаворитка публіки, спокійно. На відміну від Селести, яку це дуже дратувало.

«Як ти гадаєш, що ця Четвірка зробила?» – прошепотіла вона мені на вухо, коли Марлі та Ешлі заговорили про рідні домівки.

«В якому сенсі?»

«Ну, щоб досягти такої популярності. Як думаєш, чи вона когось підкупила?» – дівчина холодно подивилася на Марлі, ніби подумки оцінювала її.

«Вона ж Четвірка, – із сумнівом одізналася я. – Звідки в неї гроші?»

Селеста цокнула язиком: «Я тебе прошу. Гроші – не єдиний спосіб для жінки заплатити за те, що їй треба», – кинула вона й одвернулася до вікна.

Я не одразу зрозуміла, на що вона натякає, але коли зрозуміла, мені стало ніяково. Не тому, що така чиста душа, як Марлі, ніколи б не подумала переспати з кимось заради того, щоб вирватися уперед, вона б ніколи не порушила закон. Але й почала усвідомлювати, що життя у королівській родині може виявитися набагато жахливішим, ніж я собі це уявляла.

Наближаючись до палацу, в мене не одразу вийшло його розгледіти, але стіни я помітила. Вони були вкриті світло-жовтим тиньком і видавалися дуже високими. Вгорі на стіні по обох боках широких воріт, які відчинилися, коли ми до них під'їхали, стояли охоронці. Засипана гравієм дорога огинала фонтан і вела до головного входу, де на нас вже чекали.

Ледь привітавшись, дві жінки взяли мене попід руки й повели досередини.

«Перепрошую за такий поспіх, міс, але ваша група запізнилася», – промовила одна.

«О, боюся, це моя провина. Я трохи забалакалась в аеропорту».

«Спілкувалися з народом?» – здивувалася друга.

Жінки Perezирнулися з виразом, якого я не зрозуміла, потім почали називати приміщення, повз які ми проходили.

Праворуч, як мені повідомили, їдальня, а ліворуч – Головна зала. Мимохідь я помітила за скляними дверима великий сад і пошкодувала, що не можна спинитися. Не встигла я усвідомити, куди ми прямуємо, як вони вже втягли мене до великого приміщення, переповненого якимись людьми, які туди-сюди бігали.

Натовп розступився, і я побачила ряди дзеркал, біля яких сиділи дівчата – їм робили манікюр та зачіски. На стійках висів одяг, а в залі безперервно лунали

фрази на зразок: «Я знайшла потрібний відтінок!» і «Це робитиме її товстою!»

«А ось і вони! – До нас наблизилася дама, вочевидь при владі. – Я Сильвія. Ми розмовляли по телефону, – замість привітання кинула мені вона і перейшла до суті справи: – Спочатку про головне. Нам потрібні фотографії „до“. Ходіть сюди», – вона вказала мені на стілець у кутку перед однотонним задником. – «Не зважайте на камери. Ми готуємо спеціальний репортаж про ваше перетворення. Коли закінчимо, всі дівчата Іллеа захочуть виглядати, як ви».

І справді, залом переміщалися кілька знімальних груп, які робили фото тужель учасниць й одночасно брали в них інтерв'ю. Щойно нас сфотографували, Сильвія почала давати розпорядження: «Відведіть леді Селесту до кабінки номер чотири, леді Ешлі – до п'ятої. У десятій, вочевидь, вже закінчили. Відведіть туди леді Марлі, а леді Америку – до шостої».

«А ось і наш об'єкт, – промовив низенький чорнявий чоловік. Він посадив мене у крісло під номером шість на спинці. – Нам потрібно обговорити ваш образ».

«Мій образ?» – Хіба я – це не я? Чи не через мою природну зовнішність я опинилася тут?

«І кого ми з вас робитимемо? З вашим рудим волоссям можна перетворити вас на жінку-вампа, але якщо бажаєте, навпаки, приховати цю рису, з цим ми теж упораємося», – промовив він відсторонено.

«Я не маю наміру нічого в собі виправляти, щоб задовольнити людину, якої не знаю». («І яка мені вже не подобається» – додала я про себе).

«Отакої! Невже ми маємо справу з особистістю?» – вимовив він таким тоном, яким зазвичай розмовляють із дітьми.

«А хіба кожен з нас не особистість?»

Чоловік посміхнувся: «Що ж, чудово. Ми не будемо змінювати ваш образ, а лише трохи його підкорегуємо. Вам не завадить надати трохи блиску, але відмова від усього штучного може стати вам тут у пригоді. Пам'ятайте про це, люба», – він поплескав мене по спині й відійшов, а до мене тієї ж миті кинулася юрба помічників.

Я не здогадувалася, що, говорячи про блиск, він мав на увазі достеменно значення цього слова. Жінки почали натирати мою шкіру скрабом, тому що, вірогідно, вважали, що я не в змозі зробити це самостійно. Потім у кожен відкритий міліметр вбивали лосьйони та масла, після чого я стала пахнути ваніллю. За словами дівчини, яка мене обробляла, це був один із улюблених запахів Максона.

Закінчивши з наданням блиску та гладкості шкірі, дівчата заходилися біля моїх нігтів. Їх підстригли та відполірували, а жорстку кутикулу магічним способом видалили. Я сказала, що не люблю пофарбовані нігті, але дівчата одразу так засмутилися, що я дозволила пофарбувати нігті на ногах. Відтінок лаку обрали нейтральний, отже, вийшло не так вже й жахливо.

Покінчивши з моїми нігтями, вони перейшли до іншої учасниці, а я залишилася сидіти у кріслі, очікуючи на наступний раунд причепурення. Знімальна група, яка проходила повз мене, вихопила об'єктивом мої руки.

«Не рухайтеся! – наказала якась жінка, примружившись на мою кисть. – Ваші нігті що, геть не пофарбовані?»

«Так».

Вона зітхнула, зробила знімок і рушила далі.

Я теж тяжко зітхнула. Поруч я угледіла дівчину, яка сиділа, дивлячись в одну

точку й хитаючи головою під великим балахоном, у який її загорнули.

«У тебе все гаразд?» – запитала я.

Моє запитання повернуло її до реальності.

«Мені хочуть висвітлити волосся, – зітхнула вона. – Сказали, що так воно буде краще гармоніювати із моїм тоном шкіри. Мабуть, я просто нервую».

Дівчина видавала з себе посмішку, і я посміхнулася у відповідь.

«Ти ж Сози?»

«Так. – Тепер вона посміхнулася по-справжньому. – А ти Америка? – Я кивнула. – Чула, ти приїхала разом із Селестою. Жахлива дівчина!»

Я закотила очі. Відтоді, як нас привезли, Селеста ледь не кожні десять хвилин починала голосити на всю залу на нещасну служницю, вимагаючи від неї принести що-небудь та не плутатися під ногами.

«І не кажи, – пробурмотіла я, і ми разом розсміялися. – На мою думку, в тебе дуже красиве волосся».

Воно і справді було розкішне: не надто темне, не надто світле, але при цьому дуже густе.

«Дякую».

«Якщо ти не хочеш його перефарбовувати, то й не мусиш».

Сози посміхнулася, але по її очах я бачила: вона не може зрозуміти, чи я намагаюся бути з нею щирою, чи хочу встромити їй ніж у спину. Не встигла вона щось відповісти, як нас обох оточили команди галасливих стилістів, і розмовляти стало геть неможливо.

Моє волосся вимили, ополоснули з кондиціонером, нанесли зволожуючу маску. Пасма були довгими та рівними – зазвичай мене підстригала мати, і це було найбільше, що вона могла зобразити. На той момент, коли наді мною закінчили чаклувати, волосся стало коротшим на декілька дюймів й було підстрижене шарами. Мені це сподобалося: воно просто заграло по-новому. Деяким дівчатам зробили світлі пасма Я дізналася, що це називається «мелювання». Інших, як Сози, повністю перефарбували. Але і стилісти, і я погодилися, що з моїм волоссям нічого такого робити не слід.

Гарненька дівчинка зробила мені макіяж. Я попросила її не накладати багато косметики, отже, вийшло дуже гарно. Інші Обрані, коли їх нафарбували, виглядали або дорослішими, або молодшими, чи просто гарнішими. Я ж залишилася сама собою. Селеста, звісно, була вірною собі, зробивши яскравий макіяж.

Під час всіх цих маніпуляцій на мене вдягли халат. Коли стилісти закінчили зі мною працювати, мене підвели до стійок з одягом. Табличка з моїм ім'ям знаходилася над рядами вішаків з тижневим запасом одягу. Ймовірно, штани майбутнім принцесам носити не можна.

Врешті, я обрала кремову сукню. Вона залишала відкритими плечі, підкреслювала талію, а довжина була трохи вище коліна. Дівчина, яка допомагала мені одягтися, назвала його денним. Вона повідомила мені, що вечірні сукні вже чекають на мене у моїй кімнаті, а трохи пізніше туди доставлять і ці. Вона пришпилила мені на груди срібну брошку, на якій виблискувало моє ім'я. Як останній штрих, мені запропоновано взути туфлі на підборах, які служниця чомусь назвала «келишок», і я пішла робити знімок «після». Звідти мене направили в одну з чотирьох кабінок, що примостилися уздовж стіни. У кожній було крісло із спинкою, навпроти – вже встановлена камера.

Я сіла, як вимагалось, і стала чекати. Підійшла жінка з пластиковою течкою і попрохала трохи потерпіти, доки вона шукатиме моє досє.

«Що ви знімаєте?» – поцікавилася я.

«Спеціальний репортаж про ваше перетворення. Сьогодні ввечері в ефір підє сюжет про прибуття учасниць, перетворення покажуть у середу а в п'ятницю ви з'явитесь у „Новинах Іллеа“. Люди бачили ваші фотографії, їм відомі деякі подробиці з ваших анкет. – Вона знайшла потрібні папери і прикріпила їх до течки зверху над іншими. Потім вона сплела пальці й продовжила: – Ми хочемо, щоб вони по-справжньому вболівали за вас. А для цього глядачі повинні дізнатися про вас більше. Отже, зараз ми візьмемо у вас невелике інтерв'ю, а у п'ятницю відбудеться ваш перший виступ у новинах. Головне, не треба соромитися нас під час зустрічі. Ми не з'являтимемося щоденно, але час од часу все ж будемо у вас на очах».

«Гаразд», – стиха одізналася я.

Мені страшенно не хотілося спілкуватися із знімальними групами. Їхня присутність видавалася мені такою настирливою.

«Отже, вас звуть Америка Сінгер, правильно?» – запитала вона через мить після того, як увімкнулася червона лампочка.

«Так», – я намагалася розмовляти невимушено, щоб ніхто не здогадався, як я нервуюся.

«Якщо чесно, на мій погляд, у вашій зовнішності мало що змінилося. Чи погодитесь ви розповісти нам, у чому сьогодні полягало ваше перетворення?»

Я замислилася: «Мене підстригли шарами. – Я провела пальцями по рудому волоссю, насолоджуючись м'якістю, якої йому надали професіонали. – Мені це подобається. А ще мене намастили ванільним лосьйоном, і тепер я пахну десертом», – повідомила я й понюхала свій лікоть.

Жінка розсміялася: «Як це мило! І сукня вам надзвичайно пасує».

«Дякую, – відповіла я, оглядаючи своє нове вбрання. – У звичайному житті я не так часто вдягаю сукні, отже, мені знадобиться час, щоб звикнути».

«Вірно, – промовила журналістка. – Ви одна з тих П'ятірок, які пройшли до Відбору. Які у вас враження?»

Я замислилася, шукаючи правильне слово, яке б передало всі емоції минулого дня. Від розчарування на площі та захоплення від польоту до приятелювання з Марлі.

«Це було дивовижно».

«Гадаю, на вас чекає чимало дивовижних днів».

«Сподіваюся, вони будуть принаймні не такими заполошними, як сьогоднішній», – зітхнула я.

«Ви вже склали власне враження про ваших суперниць?»

Я ковтнула.

«Всі дівчата дуже милі».

За одним виключенням.

«Хм. – Схоже підтекст моїх слів від неї не приховався. – А що з приводу перетворення? Чи не викликає у вас занепокоєння чийсь новий образ?»

Я замислилася над цим запитанням. «Ні» прозвучало б занадто самовпевнено,

«Так» – жалюгідно.

«Стилістам чудово вдалося підкреслити індивідуальність кожної дівчини».

Вона посміхнулася й промовила: «Гаразд. Досить».

«Це все?»

«Нам потрібно вмістити всі тридцять п'ять інтерв'ю у півтори години, отже, цього буде більш ніж достатньо».

«Гаразд».

Що ж, не все так погано.

«Дякую, що приділили нам час. Можете присісти он на той диван, до вас зараз підійдуть».

Я пересіла на великий напівкруглий диван у кутку. На ньому сиділи ще дві дівчини, які пошепки про щось розмовляли. Я почала оглядати все навколо. В цей час оголосили, що прибула остання партія, і біля кабінок знову почалася метушня. Я так здивилася, що не одразу помітила, як поряд зі мною присіла Марлі.

«Марлі! Яке в тебе волосся!»

«Так. Мені його наростили. Як гадаєш, Максон буде задоволений?» – Вона виглядала стурбованою.

«Звичайно! Чи існує чоловік, якому б не сподобалася розкішна білявка?» – грайливо посміхнулася я.

«Америко, ти така чудова! Ось чому ти так сподобалася всім тим людям в аеропорту».

«Та ні, я просто намагалася бути люб'язною. Ти теж з ними розмовляла».

«Так, але й на половину не стільки, скільки ти».

Я опустила голову, трохи збентежена такою реакцією з приводу речей, які були абсолютно природними. Підвівши очі, я повернулася до двох дівчат, які сиділи поряд з нами. Ми з Еммікою Брасе і Самантою Лоуел не були представлені одна одній, але я знала, хто вони такі. Вони якось дивно на мене дивилися. Перш ніж я встигла подумати у чому справа, до нас підійшла Сильвія.

«Як справи, дівчата? Закінчили? – вона поглянула на годинник, потім перевела погляд на нас. – Зараз я влаштую вам невеличку екскурсію, а опісля проведу вас до ваших кімнат».

Марлі заплескала у долоні, і ми вчотирьох підвелися. Сильвія повідомила, що приміщення, в якому нас щойно «перетворювали», називається Жіночою залою. Зазвичай там проводила час королева разом із фрейлінами та декількома родичками.

«Звикайте до цієї зали: ви будете її відвідувати доволі часто. Зараз ми увійшли до Головної зали, яка зазвичай використовується для вечірок та бенкетів. Було б вас більше, ви б тут харчувалися. Але для тридцяти п'яти осіб вистачить звичайної їдальні. Давайте ненадовго зазирнемо туди».

Нам показали стіл, за яким обідала королівська родина. Ми ж розмістимося за довгими столами, встановленими по обидва боки від нього у формі літери «П». Кожній учасниці відвели певне місце, позначене вишуканою карткою. Мені випало сидіти поряд із Ешлі та Тайні Лі, яку я вже бачила у Жіночій залі, а навпроти мала сидіти Кріс Ембре.

Ми вийшли з їдальні, спустилися сходами й опинилися у залі, звідки транслювали «Новини Іллеа». Потім повернулися назад, і наш гід вказала на двері кабінету, в якому більшість часу працювали король з Максоном. Нам туди зась.

«Крім того, ви не повинні підійматися на третій поверх. Там знаходяться особисті кімнати королівської родини, входити до них суворо заборонено. Ваші кімнати розташовані на другому поверсі. Вам відведено більшу частину кімнат для гостей. Однак нема про що турбуватися: місця у палаці вистачить усім відвідувачам. Ці двері виходять у внутрішній сад. Доброго дня, Гекторе, Марксоне». – Обидва охоронці кивнули у відповідь. Я не одразу зрозуміла, що високе склепіння з правого боку – це бокові двері до Головної зали, а отже, Жіноча зала одразу за рогом. У моєму уявленні палац був схожий на розкішний лабіринт.

«За ніяких обставин ви не повинні виходити з палацу, – продовжувала Сильвія. – У денний час ви маєте право гуляти садом, але тільки з дозволу. Цей захід продиктовано засобами безпеки. Яких би зусиль ми не докладали, повстанці часом пробираться на територію палацу».

У мене всередині все похололо.

Ми повернули за ріг і величезними сходами піднялися на другий поверх. Ноги тонули у м'яких килимах. Крізь високі вікна проникало світло, повітря було наповнене ароматами квітів та сонця. Стіни прикрашені портретами королів минулого та нечисленних американських і канадських лідерів давніх часів. Принаймні так мені здалося. Ніяких корон на них не було.

«Ваші речі вже у кімнатах. Якщо умеблювання кімнати вам не до вподоби, скажіть служницям. В кожній з вас їх по три, вони чекають на вас у кімнатах. Служниці допоможуть розібрати вам речі, якщо це необхідно, а також перевдягтися до вечері. Перед вечерею вас зберуть у Жіночій залі для зйомок спеціального випуску „Новин Іллеа“. Наступного тижня вас усіх покажуть по телебаченню. Сьогодні передадуть репортаж про те, як вас проводжали вдома та зустрічали тут. Переконана, буде цікаво. Майте на увазі, Максон поки що нічого не бачив. Він буде дивитися те саме, що і всі громадяни Іллеа. Завтра вас йому представлять офіційно. Ввечері відбудеться спільна вечеря зі всіма дівчатами, отже, буде нагода перезнайтися. А вже завтра розпочнуться ігри!»

Я ковтнула. Забагато правил, забагато людей. Я дуже хотіла залишитися наодинці зі своєю скрипкою.

Ми пройшлися другим поверхом, дорогою дівчата розходилися по кімнатах. Моя кімната знаходилася у кінці коридору, і моїми сусідками були Баріель, Тайні та Дженна. Добре, що не у самому проході, як Марлі. Можливо, тут буде трохи спокійніше.

Коли наш гід залишила нас, я відчинила двері до своєї кімнати, де мене зустріли схвилювані вигуки трьох дівчат. Одна шила щось у кутку, інші дві щось прибирали у вже й без того бездоганному приміщенні. Вони одразу ж підійшли до мене та представилися: Люсі, Енн та Мері, але я майже одразу забула, хто з них хто. Довелося скористатися всім своїм талантом переконування, щоб умовити їх піти. Я не хотіла бути невічливою, адже вони так прагнули бути корисними, але я хотіла побути на самоті.

«Я просто хочу трохи поспати. Впевнена, ви теж дуже стомилися зі всією цією підготовкою. Отже, я вам раджу теж перепочити і дати можливість те ж саме зробити й мені. Тільки, будь ласка, розбудіть мене, коли треба буде йти на вечерю».

Після безлічі подяк та поклонів, яких я марно намагалася уникнути, мене врешті залишили на самоті. Краще від цього не стало. Я спробувала полежати, але кожна клітинка, здавалося, була напружена і ніяк не бажала розслаблюватися. Ну аж ніяк я не вписувалася у це середовище.

У кутку кімнати на мене чекали скрипка, гітара і неймовірно розкішний рояль, але

я не змогла себе змусити підійти до них. У ногах мого ліжка виявився рюкзак, який я передбачливо замкнула на секретний замочок. Але і на нього не вистачило сил. Я знала, що у шафі, у комоді та ванній кімнаті на мене чекають турботливо приготовлені речі, але йти дивитися на них не було геть ніякого бажання.

Я просто непорушно лежала. Коли служниці легенько постукали у двері, здавалося, що минуло лише декілька хвилин. Я впустила їх та, незважаючи на внутрішній протест, дозволила себе одягти. Вони так раділи, допомагаючи мені, що я була не в змозі знову вказати їм на двері.

Вони закололи мені волосся й поновили макіяж. Сукня, як і решта гардеробу, шилася ними власноруч. Вона була темно-зеленою, завдовжки до самої підлоги. Якби не туфлі на підборах, я б заплуталася у її подолі. Рівно о шостій у двері постукала Сильвія, щоб провести мене та моїх сусідок у вестибюль біля сходів. Ми дочекалися решту дівчат і лише тоді спустилися до Жіночої зали. Марлі помітила мене і підійшла.

Клацання тридцяти п'яти пар підборів мармуровими сходами нагадувало вишуканий марш. Дехто з дівчат перешіптувалися між собою, але більшість мовчала. Ідучи повз їдальню, я помітила, що двері до неї зачинені. Чи там зараз королівська родина? Мабуть, востаннє вечеряли утрьох.

Здавалося дивним перебувати тут у становищі гостей і при цьому не бути знайомою ані з ким з королівської родини.

З того часу як ми залишили Жіночу залу, там усе змінилося. Дзеркала та стійки з одягом прибрали. По всій кімнаті розташували крісла та столи, а ще дуже зручні дивани. Марлі вловила мій погляд, кивнула у бік одного з них, і ми присіли.

Коли всі умостилися, вімкнули телевізор. Транслявали «Новини». Передача була звичайнісінька: виправлення до бюджету, новини з фронту, черговий напад повстанців на Сході, а останні півгодини було надано коментару Гаврила щодо сьогоднішнього дня учасниць Відбору.

«Ось міс Селеста Ньюсом прощається зі своїми чисельними прихильниками у Клермонті. Люди більше години не хотіли відпусками свою чарівну землячку».

Селеста нахабно посміхнулася, дивлячись на власне зображення на екрані. Вона сиділа поряд із Баріель Прат, настільки світлою білявкою, що її пряме, як стріли, волосся здавалося білим. Крім того, вона мала дуже великий бюст, який просто випадав з декольте. Але не дивитися на неї було дуже складно.

Баріель була дуже гарна, але типова красуня. Майже така, як і Селеста. Поглядаючи на них обох, що сиділи пліч-о-пліч, я чомусь пригадала прислів'я про ворогів, яких потрібно тримати за друзів. Підозрюю, кожна з них одразу ж виокремила одна одну як найбільшу суперницю.

«Інші учасниці з Середнього Заходу зовсім не поступалися їй у популярності. Стримані та витончені манери Ешлі Брует з першого погляду свідчать про те, що вона справжня леді. Проходячи крізь натовп, вона продемонструвала тендітну та чемну манеру триматися на людях, схожу на поведінку самої королеви. Зате Марлі Теймс з Кента вразила всіх, хто її проводжав, живим характером, блискуче виконавши національний гімн під акомпанемент оркестру. – На екрані з'явилися кадри з Марлі, яка щиро посміхалася та обіймала своїх земляків. – Дехто з тих, кого ми сьогодні опитали, визначили її як свою безумовну фаворитку».

Марлі посунулася до мене і стиснула мою руку. Я вирішила: вболіватиму за Марлі.

«Разом із міс Теймс прибула Америка Сінгер, одна з трьох П'ятірок, які пройшли у фінал Відбору». – На екрані я чомусь виглядала краще, ніж почувалася на той момент. Я могла пригадати лише сум, з яким дивилася на людей. Однак на кадрах, обраних для репортажу, я виглядала дорослою і турботливою. Сцена мого прощання з батьком була зворушливою і дуже красивою.

Але все це не могло зрівнятися зі сценою в аеропорту. – «Ми знаємо, що під час Відбору касти не мали жодного значення, і, схоже, леді Америку не слід було недооцінювати. Під час приземлення у Анджелесі леді Сінгер підкорила серця всіх присутніх, спиняючись, роздаючи автографи та розмовляючи з усіма охочими. Місс Америка Сінгер на боялася забруднити ручки, а саме цю рису багато наших співвітчизників вважають необхідною для майбутньої принцеси».

Всі подивилися на мене. У їхніх поглядах був той самий незрозумілий вираз, який я вдень помітила в Емміки та Саманти. Раптово я зрозуміла, що було в їхніх очах. Мої наміри не мали жодного значення. Вони не підозрювали, що мені все це не потрібно. Вони бачили загрозу у моїй особі, та вочевидь хотіли мене позбутися.

Глава 10

Під час обіду я сиділа, втупивши погляд у тарілку. У Жіночій залі легко було тримати себе у руках, коли поряд знаходилася Марлі, яка вважала мене гарною. Але тут, притиснута з обох боків особами, чия ненависть, здавалося, вихлюпувалася з них, я трохи злякалася. Я підвела очі лише одного разу, щоб побачити, як Кріс Ембре погрозово крутить виделкою, а Ешлі, витончена Ешлі, сидить, замруживши очі і не спілкується зі мною. Мені захотілося чимскоріше повернутися до своєї кімнати.

Я ніяк не могла зрозуміти, чому все це для них аж так важливо. Ну сподобалася я людям, і що з цього? Все одно, тут, у палаці, плакати та привітання не мали жоднісінького значення.

Тепер я не знала як бути, чи почуватися потішеною, чи розізлитися. Тому я вирішила сконцентруватися на їжі. Біфштекс останнім разом я куштувала на Різдво декілька років тому. Мати робила все, що могла, але її біфштекс не можна було порівняти із цим. Цей був настільки соковитий, ніжний та ароматний!.. Хотілося запитати у всіх навколо, чи доводилося їм коли-небудь у житті їсти щось смачніше. Якби Марлі сиділа поруч, я б запитала її. Я мимохідь подивилася навколо. Марлі стиха балакала із сусідками.

Як їй це вдається? Хіба у тому ж самому репортажі її не проголосили однією з безумовних фавориток? Як вона могла досягти того, щоб усі з нею розмовляли?

На десерт принесли фрукти з ванільним морозивом. Нічого подібного я раніше ніколи не куштувала. Якщо це їжа, що ж я тоді клала до рота раніше? Я подумала про Мей, таку ж ласунку. Вона була б безмежно щасливою від такого десерту. Переконана, їй би тут сподобалось.

Нам не дозволяли підводитися, доки всі не скінчать їсти, а після вечері усім без виключення належало одразу йти у ліжко.

«Зранку на вас чекає знайомство з принцом Максоном. Ви повинні виглядати якнайкраще, – промовила Сильвія, – він одружиться з однією з вас».

Якась із дівчат на цих словах не стрималася від зітхання.

Цього разу клацання підборів видавалося тихішим. Мені кортіло якомога швидше позбутися власного взуття. Та й сукні також. В рюкзаку лежав комплект одягу, який я захопила з дому, і я розмислювала, чи не вдягти мені його, просто для того, щоб на мить відчути себе справжньою.

Ми піднялися нагору і роздяглися. Дівчата почали розходитися кімнатами. Марлі відвела мене убік.

«У тебе все нормально?» – запитала вона.

«Так. Просто дехто з дівчат так дивно дивився на мене під час вечері», – я не хотіла справляти враження скиглі.

«Вони просто трохи нервують, тому що ти всім сподобалася», – промовила вона, виправдовуючи дівчат.

«Але ти також усім сподобалася. Я бачила. Чому дівчата не заздрять тобі?»

«Ти мало проводила часу серед дівчат, чи не так?» – Марлі посміхнулася.

«Тільки разом зі своїми сестрами», – зізналася я.

«Навчалася вдома?»

«Так».

«Ну, я навчалася з деяким із Четвірок вдома, всі вони були дівчатами, і кожна з них мала свої методи отруювання людям життя. Справа у тому, наскільки добре ти розбираєшся в людях і розумієш, як можна їм накапостити. Чимало дівчат робили мені досить сумнівні компліменти. Я життєрадісна людина, але всередині я сором'язлива. А вони вважали, що можуть образити мене своїми словами».

Я зморщила лоба. Вони навмисно це робили?

Проте вона продовжувала: «Ти справляєш враження тихої та загадкової особи...»

«Я не загадкова», – урвала я Марлі.

«Трохи є. Часом люди не розуміють, як правильно сприйняти твою мовчазну поведінку – як знак впевненості чи як страху. Вони дивляться на тебе, ніби на якесь невідоме створіння».

«Ох... – тепер мені зрозуміло. Навіть не знаю, що б я робила, якби на мене справили таке саме враження. Як ти справляєшся з таким ставленням?»

Марлі посміхнулася: «Просто ігнорую. Я знаю одну дівчину, яка настільки дратується, якщо когось не дістане, аж із себе виходить. Отже, не хвилюйся. Все, що ти маєш робити, це не показувати, що тебе це зачіпає».

«Вони й не зачіпають».

«Я тобі майже вірю... але не зовсім, – вона неголосно засміялася, і її теплий сміх миттєво потонув у тиші коридору. – Як думаєш, зранку ми вже з ним познайомимося?» – перестрибнула Марлі на більш важливу для неї тему.

«Якщо чесно, мені не віриться».

Максон справляв враження привида, який мешкає у палаці: всі про нього знали, але ніхто не бачив.

«Що ж, бажаю тобі успіху на завтра», – її слова пролунали дуже щиро.

«І тобі великого успіху, Марлі. Упевнена, принц Максон буде радий познайомитися з тобою», – я потиснула їй руку.

Вона несміливо посміхнулася й радісна зникла за дверима своєї кімнати.

Коли я дісталася нашого закутка, двері у кімнату Баріель все ще були відчинені, і я почула, як вона щось нерозбірливо казала служниці. Потім зачинила двері перед самісіньким моїм носом.

Вельми дякую!

Мої служниці, ясна річ, чекали на мене у кімнаті, щоб допомогти переодягтися й помитися. Ніжна та невагома нічна сорочка зеленого кольору вже лежала на моєму ліжку. На щастя, ніхто не торкався до мого рюкзака.

Діяли вони вміло та рішучо. Процедура закінчення дня була ними відпрацьована бездоганно, в той же час дівчата не метушилися. Напевне, всі їхні дії були покликані розслабити мене, однак я ледь стримувалася, аби не попросити їх піти геть. Без поспіху вони вимили мені руки, розстебнули сукню, зняли срібну брошку з моїм ім'ям і приколюли її до нічної сорочки. Усі ці маніпуляції викликали в мене неймовірні напади сорому, служниці безперестанку мене розпитували. Я ж намагалася відповідати так, щоб не виглядати нечемою.

Так, нарешті я познайомилася з усіма дівчатами. Ні, вони виявилися не надто балакучими. Так, вечеря була фантастичною. Ні, з принцом мене познайомлять тільки завтра. Так, я надто стомилася.

«І мені б дуже допомогло, якби я могла залишитися на якийсь час на самоті, –

додала я, сподіваючись, що вони зрозуміють мій натяк. Помітивши розчарування на їхніх обличчях, я спробувала трохи їх підбадьорити: – Ви дуже мені допомогли. Просто я звикла до тиші. А сьогодні я тільки те й роблю, що спілкуюся».

«Але ж, леді Сінгер, ми тут для того, щоб допомагати. Це наша робота», – промовила старша з трьох.

Здається, її ім'я Ен. Дівчина, схоже, відмінно знала свої обов'язки. Мері справляла враження легковажної, а Люсі, вочевидь, була просто сором'язливою.

«Справді, я дуже вдячна вам за все, і мені дуже знадобиться ваша допомога зранку. Але сьогодні ввечері мені абсолютно необхідно трохи отямитися. Якщо ви насправді бажаєте мені добра, дозвольте, будь ласка, побути на самоті, це піде мені на користь. І я переконана: якщо ви так само гарно відпочинете, то вранці нам усім від цього буде тільки краще».

Дівчата презирнулися.

«Мабуть...» – погодилася Ен.

«Одна з нас повинна залишатися тут, доки ви спатимете. Це на той випадок, якщо вам щось знадобиться».

Було видно, що Люсі нервувала, ніби занепокоєна тим рішенням, яке я могла прийняти. Час од часу вона тихенько здригалася, що я списувала на сором'язливість.

«Якщо мені щось знадобиться, я подзвоню у дзвіночок. Нічого страшного. І ще, я все одно не зможу спати, коли знатиму, що на мене хтось дивиться».

Вони скептично презирнулися. Я знала спосіб, як припинити суперечку, але не хотіла ним скористатися, щоб не затягувати балаканину.

«Ви ж мусите виконувати мої бажання? – Вони закивали з надією. – Тоді я наказую вам іти спати. І приходьте вранці. Будь ласка».

Ен посміхнулася. Схоже, вона почала мене розуміти.

«Так, леді Сінгер. Побачимося вранці». – Дівчата зробили кніксен й тихо вишмигнули з кімнати.

Ен озирнулася перш ніж вийти. Схоже, я виявилася зовсім не такою, як вона очікувала. Вочевидь, її це не засмутило.

Щойно за ними зачинилися двері, я скинула ошатні капці і з насолодою стала босоніж на підлогу. Це було так приємно та звично. Я розібрала рюкзак і заховала його у величезну шафу. З цим я швидко впоралася. Домашній комплект одягу залишився у рюкзаку. Розкладаючи речі, я водночас помилювалася новими сукнями. Їх виявилося не так вже й багато. Приблизно на тиждень. Мабуть, в решти дівчат така ж сама їх кількість. Навіщо шити багато суконь дівчині, яка може наступного дня вилетіти зі змагання?

Я прихопила з собою кілька світлин моїх рідних і засунула їх за раму дзеркала. Воно було таке широке й високе, що дозволяло дивитися на своє відображення у повний зріст. Також я привезла з собою невелику скриньку з улюбленими дрібничками – сережками, стрічками та обідками для волосся. Скоріш за все, тут вони матимуть вигляд занадто простий, але ці прикраси були такі дорогі для мене, що я не могла їх залишити вдома. Нечисленні книжки, які я також привезла з дому, влаштувалися на зручній полиці біля виходу на балкон.

Я трохи прочинила балконні двері і побачила сад. Крізь зарості пролягали стежечки, було видно фонтани та лавки. Всюди майоріли квіти, а жива загорожа була бездоганно підстрижена. За цією чудово обробленою ділянкою землі

простягалася неширока відкрита смуга, а за нею починався густий ліс. Він тягнувся так далеко, що неможливо було визначити, чи обмежується він лише стінами палацу. У мене промайнула думка, навіщо він потрібен. А потім стала роздивлятися останню річ, яку я взяла з дому.

Я тримала у руках склянку з монетою, що подзенькувала на дні. Я потрусила її, прислухаючись, як вона ковзає скляними стінками. Навіщо я взагалі притягла її сюди? Щоб вона нагадувала мені про те, чого я ніколи не матиму?

Від думки, що кохання, яке я декілька років вирощувала у своєму таємному маленькому світі, безповоротно для мене втрачено, у мене зупинилося дихання. По всіх переживаннях це стало останньою краплею. Я не могла знайти постійне місце для моєї склянки, тож поставила її на столик біля ліжка.

Вимкнувши світло, залізла на ліжко поверх розкішних ковдр і втупилася очима в монетку. Я дозволила собі посумувати. Дозволила собі помріяти про нього.

Як же сталося, що я позбулася так багато всього за останній час? Розлука з родиною, переїзд на незнайоме місце, втрата коханого – цих подій вистачило б на декілька років життя.

Цікаво, про що він хотів сказати перед моїм від'їздом? Йому було незручно вимовити це вголос у присутності багатьох людей – ось єдиний висновок, до якого я дійшла. Невже це було щось про неї?

Я знову втупилася у банку.

А раптом він хотів вибачитися? Напередодні ввечері я таки добряче йому вичитала. Може, в цьому справа?

Або хотів сказати, що він розпочав новий розділ життя? Авжеж, я сама це бачила, дякую красно!

А може, навпаки, він не вважав минулий розділ свого життя завершеним? І досі кохав мене?

Я відгородилася від цієї думки стіною. Не можна було дозволяти надії народжуватися у моєму серці. Зараз я маю його ненавидіти. Гнів мусить дати мені сили йти вперед. Коли я їхала сюди, я мріяла опинитися подалі від нього на якомога довший термін.

Але позбутися надії не так вже й просто, бо разом з нею прийшла туга за рідною домівкою. Як би я хотіла, щоб Мей таємно потихеньку прокралася до мене у ліжко, як вона це часом робила. Потім прийшов страх, що решта дівчат принижуватимуть мене, аби чимскоріше позбутися. За страхом підкралося й занепокоєння від спогадів про те, що мене показуватимуть по телебаченню на всю країну весь час, доки я тут перебуватиму. А жах від усвідомлення того, що мене можуть вбити через чийсь політичні погляди. Всі ці думки звалилися на мене одночасно та мимоволі, але мій бідний розум не міг їх позбутися після такого довгого дня.

Перед очима все пливло. Я не одразу зрозуміла, що плачу. Дихання уривалося. Мене трусило. У паніці я підхопилася й кинулась на балкон. Я не одразу упоралася з клямкою, але врешті-решт подолала її. Я сподівалася, що на свіжому повітрі мені полегшає, але краще не стало. Дихалося так само важко й поверхнево.

Вирватися на волю мені не вдалося. Ґрати на балконі утримували надійніше за будь-яку клітку. А палац зі всіх боків оточувала висока стіна з охороною на постах. Мені необхідно було опинитися назовні, але ні в кого просити про допомогу. Відчай забирав останні сили. Я поглянула на ліс – суцільна зелена маса. Я повернулася й вибігла геть.

Перед очима все пливло від сліз, але я все-таки відчинила двері й побігла єдиним

знайомим коридором, не зважаючи ані на мальовничі полотна, ані на гобелени і позолоту. Я ледь помічала охоронців. Я не орієнтувалася у палаці, але знала, що мушу спуститися вниз сходами і повернути у потрібний бік, де побачу величезні скляні двері, які вели у сад. Мені конче було дістатися тих дверей.

Я промчала босоніж величезними мармуровими сходами. Я пролетіла повз декількох охоронців, але жоден з них мене не зупинив, доки я не досягла мети.

Як і вдень, з обох боків виструнчилися двоє чоловіків, і коли я спробували пробігти повз, один з них перепинив мені шлях якоюсь схожою на спис палицею.

«Перепрошую, міс, але вам належить повернутися до своєї кімнати», – суворо промовив він.

Незважаючи на те, що говорив він неголосно, у тиші коридору його голос видавався дуже гучним.

«Ні... Ні... Мені потрібно... вийти...» – Мені не вистачало повітря і голос переривався.

«Міс, ви повинні цієї ж миті повернутися до своєї кімнати». – До мене наближався другий охоронець.

«Будь ласка», – я почала задихатися. Я злякалася, що ось-ось знепритомнію.

«Перепрошую... Леді Америка, чи не так? – Він побачив бейджик з моїм ім'ям. – Ви мусите повернутися до своєї кімнати».

«Я... Я не можу дихати». – Я похитнулася і впала на руки охоронцеві, який намагався одіпхнути мене від дверей. Спис упав на підлогу. Я чіплялася за нього, з кожною спробою втрачаючи сили.

«Відпустіть її!» – пролунав ще один голос, молодий, але владний.

Моя голова повернулася у той бік, звідки почувся голос. Це був принц Максон. З-за рогу, звідки я на нього дивилася, він виглядав трохи незвично, але я впізнала його по зачісці та суворій поведінці.

«Ваша світлосте, вона не втрималася на ногах. Вона хотіла вийти до саду».

Вигляд у першого охоронця, коли він усе це пояснював принцові, був знервований. Якби раптом з'ясувалося, що він зашкодив мені, йому зробилося б зле. Адже нині я надбання Іллеа.

«Відчиніть двері».

«Але... Ваша світлосте...»

«Відчиніть двері та відпустіть її. Негайно!»

«Цю ж мить, Ваша світлосте».

Перший охоронець одразу ж заходився діставати ключі. Перебуваючи у тому ж дивному становищі, я почула їхнє брязкання, потім клацнув замок. Принц боязко спостерігав за моїми спробами підвестися. Потім в обличчя вдарило холодне повітря, даючи мені необхідні сили. Я звільнилася від рук охоронців і, наче п'яна, попленталася у сад.

Мене трохи похитувало, але навіть якщо це виглядало невишукано, мене це аж ніяк не турбувало. Мені було вкрай конче вирватися з палацу. Вітер пестив моє обличчя, а трава лоскотала босі ноги. Невідомо чому, але навіть явища природи тут були якісь штучні. Мені кортіло добігти до дерев, але ноги мене не слухалися. Я впала перед невеликою кам'яною стіною і залишилася сидіти на землі, забруднюючи вишукану зелену нічну сорочку і схиливши голову на руки.

Сльози лилися обличчям. Яким чином я тут опинилася? Як я дозволила цьому статися? На що я перетворюся тут? Чи зможу я повернутися до попереднього життя хоча б частково? На всі ці питання я не мала відповіді. А головне – я нічого не могла змінити.

Я занадто глибоко занурилася у свої думки і зрозуміла, що не сама, лише тоді, коли до мене звернувся принц Максон.

«З вами все гаразд, люба?»

«Я вам не „люба“», – підвівши голову, я сердито поглянула на нього. Він безпомилково виявив ворожість у моєму голосі та погляді.

«Чим я образив вас? Чи не надав я вам те, що ви хотіли?» – Принц був щиро стривожений моєю реакцією. Мабуть, він уявляв, що всі ми молимося на нього та дякуємо долі за те, що він існує.

Я відповіла йому сміливим поглядом, хоча ефект був дещо розмазаний через моє заплакане обличчя.

«Перепрошую, люба, але чи ви й надалі маєте намір ридати?» – Ця перспектива його вочевидь не тішила.

«Не називайте мене так! Я ані на йоту не дорожча вам, аніж решта тридцять чотири незнайомки, яких ви тут тримаєте під замком».

Принц підійшов ближче. Схоже, мої малозрозумілі висловлювання його зовсім не образили. Просто він прибрав замисленого вигляду. Було цікаво спостерігати за виразом його обличчя.

Для чоловіка він рухався досить граційно і мав зовсім невимушений вигляд, походжаючи туди-сюди. Від думки про те, наскільки безглуздо це все виглядає, моєї рішучості трохи зменшилося. Він одягнений у строгий костюм, а я була напівгола. Якби його титул не нажахав мене, це зробила б його манера триматися. Певно, він не раз мав справу із засмученими людьми, тому що відповів мені виключно спокійно:

«Це несправедливе твердження. Мені всі ви любі. Питання полягає лише у тому, щоб визначити, хто з вас стане найлюбішою».

«Найлюбішою? Ви насправді щойно промовили слово „найлюбішою“?»

Він пирснув: «Боюся, що так. Вибачте, це все через моє виховання».

«Виховання, – пробурмотіла я, закотивши очі. – Смішно».

«Перепрошую?»

«Це все просто смішно!» – крикнула я, і до мене частково почала повертатися хоробрість.

«Що саме?»

«Це змагання! Все це взагалі! Ви що, ніколи в житті нікого не кохали? Як ви збираєтесь обирати собі дружину? Невже ви такий поверхневий та обмежений?» – я трохи пововтузилася на місці. Щоб дещо полегшити становище, він сів на лавку, отже, я більше не вивертала шию. Я була занадто засмучена, щоб бути вдячною.

«Я розумію, яке враження можу справляти, і вся ця витівка може здаватися не більш ніж дешева розвага. Але у моєму світі я весь час перебуваю під наглядом. Я не так часто спілкуюся із жінками. Ті, з ким я коли-не-коли зустрічаюся, доньки дипломатів, з ними нема про що розмовляти. Не кажучи вже про те, що ми взагалі дуже рідко розмовляємо однією мовою».

Максон, мабуть, вирішив, що це гарний жарт, і весело розсміявся. Мені смішно не було. Він відкашлявся.

«За таких умов я не мав можливості закохатися. А як щодо вас?»

«Мала», – промовила я досить буденно і одразу ж пошкодувала про свої слова. Це було дещо дуже особисте та ніяк його не стосувалося.

«Отже, вам пощастило», – із заздрістю у голосі відповів Максон.

Тільки подумати! Єдиною перевагою перед принцом Іллеа було те, про що я хосили прагнула тут забути.

«Мої батько та матір познайомилися таким же чином і абсолютно щасливі. Я теж сподіваюся знайти своє кохання. Жінку, яку полюбить народ Іллеа, і яка зможе стати моєю супутницею та допомагатимете приймати лідерів інших держав. Половинку, яка потоваришує із моїми друзями та розділить мої радощі та бентеги. Я готовий знайти свою дружину».

Щось у його голосі мене зачепило. В його тоні не було й натяку на іронію. Вся ця витівка, яка здавалася мені безглуздом розважальним шоу, для нього була єдиним способом знайти своє щастя. Другого раунду у цій грі не передбачено. Хоча, теоретично, це можна влаштувати, але це б вийшло зовсім негарно. Йому так відчайдушно кортіло покохати, він дуже на це сподівався. Я відчула, що ворожість до нього почала потроху зникати. І навіть не потроху, а досить швидко.

«Ви насправді відчуваєте себе, як у клітці?» – його очі були сповнені жалем.

«Так, – стиха відповіла я. І швидко додала: – Ваша світлосте».

«В мене самого іноді є таке відчуття. Але ви маєте погодитися, що це чудова клітка».

«Для вас. Розмістіть у вашу чудову клітку ще тридцять чотири людини, які змагаються за один і той же приз. Тоді й побачите, наскільки це приємно».

Він звів брови: «Невже хтось насправді сперечається через мене? Хіба ви не розумієте, що це вирішую я?»

«Взагалі-то, це не зовсім так. Боротьба триває за різні речі. Одні бажають одержати вас, інші – корону. І кожна уявляє, що вона начебто вже зрозуміла, як треба поводитися і що говорити, щоб зробити ваш вибір очевидним».

«Так, звісно. Людина або корона. Боюся, для деяких немає жодної різниці», – він похитав головою.

«Що ж, бажаю вам щастя у цій нелегкій справі», – суворо відповіла я.

Після мого саркастичного випадку якийсь час тривала тиша. Я нишком позирала на нього, очікуючи, що він скаже. Його погляд був націлений кудись на галявинку, обличчя – занепокоєне. Вірогідно, ця думка і раніше не давала йому спокою. Він зітхнув та повернувся до мене.

«А за що змагаєтесь ви?»

«Я тут помилково».

«Помилково?»

«Так. Щось таке. Загалом, це довга історія. І ось... я тут. Я ані на що не претендую. Мій план полягає у тому, щоб насолоджуватися їжею, поки ви не позбавитеся мене».

Він голосно розсміявся, зігнувшись навпіл. У його характері дивним чином

поєднувалися владність та щирість.

«Ви хто?»

«Перепрошую?»

«Двійка? Трійка?»

Він що, взагалі не цікавився тими, кого йому підібрали?

«П'ятірка».

«Тоді їжа може стати гарним стимулом для того, щоб залишитися тут, – він знову засміявся. – Вибачте, тут затемно, і я не можу розібрати, що написано у вас на брошці».

«Мене звуть Америка».

«Що ж, чудово. – Максон подивився у темряву та посміхнувся якимось своїм думкам. Мабуть, щось в цій ситуації веселило його. – Америко, люба, я всім серцем сподіваюся, що ви знайдете у цій клітці що-небудь, що стане вартим вашої боротьби. Після всього, що трапилося, я просто не можу уявити, що станеться, якщо ви насправді вирішите взяти участь у змаганні». – Він підвівся з лавки і опустився навпочіпки біля мене. Його близькість заважала мені думати. Мої думки плуталися. Можливо, мій стан пояснювався тремтінням перед особою королівської родини або тим, що я ще не зовсім отямилася після істерики. У будь-якому випадку я була занадто виснажена, щоб протестувати, коли він мене взяв за руку.

«Якщо вас це заохотить, я повідомлю охороні, що вам дозволено відвідувати сад. Тоді ви зможете приходити сюди вночі без перешкод. Однак я би хотів, щоб хтось з охорони все-таки був поблизу».

Як же я бажала цього! Як чудово було б отримати частинку свободи. Але я вважала, що він не повинен мати хоча б якісь ілюзії щодо моїх почуттів.

«Мені нічого від вас не потрібно», – я висмикнула пальці з його долоні.

Він трохи розгубився: «Як забажаєте». Мені стало його шкода. Він мені не подобався, але я не хотіла зробити йому боляче чи скривдити його. – «Чи скоро повернетесь назад?»

«Так», – вимовила я, дивлячись собі під ноги.

«Тоді я залишу вас наодинці з вашими думками. Біля дверей на вас очікуватиме охоронець».

«Дякую вам, е-е... Ваша світлосте!» – Я похитала головою. Скільки ж разів за час нашої розмови я зверталася до нього неналежним чином?

«Люба Америко, чи не зробите ви для мене одну послугу?» – Принц знову взяв мене за руку. Він виявився наполегливим.

Я зіщулилася, не знаючи, що відповісти.

«Мабуть».

Він знову посміхнувся: «Не повідомляйте іншим про сьогоднішню ніч. Офіційно я маю познайомитися з усіма лише завтра і не хочу нікого засмучувати. Адже ж те, що ви кричали на мене, не можна назвати романтичним побаченням, чи не так?»

Тепер настала моя черга посміхатися: «Це точно! – Я набрала якомога більше повітря у легені. – Я нікому нічого не розповім».

«Щиро дякую, – він взяв мою руку й поцілував її. Потім обережно поклав її мені на

коліна. – На добраніч».

Якийсь час я все ще не відводила погляду від своєї руки, яка ще зберігала тепло поцілунку, потім озирнулася, але Максона вже не було. Він пішов, залишивши мене на самоті, якої я так відчайдушно прагнула.

Глава 11

Вранці я прокинулася не від того, що прийшли служниці, хоча вони й прийшли, та не від звуку води, якою наповнювали ванну. Мене розбудило світло, яке впало мені на обличчя, коли Ен розсунула розкішні фіранки. Покоївка щось наспівувала собі під ніс, радіючи своїй роботі.

Не хотілося навіть рухатися. Мені знадобилося чимало часу, аби отямитися після вчорашнього зриву, ще й докласти зусиль, щоб зберегти спокій, коли я в усьому обсязі усвідомила, які наслідки може мати для мене вчорашня розмова у саду. Я вирішила вибачитися перед Максоном, якщо буде така можливість. Але буде дивним, якщо він дасть мені такий шанс після того, що сталося.

«Міс? Ви прокинулися?»

«Ні-і-і-і», – протягла я у подушку.

Я була зовсім сонною, і аж ніяк не хотілося вилізати із затишного ліжечка. Але Ен, Мері та Люсі лише посміялися над моїми скигленнями, і цього виявилось досить, щоб я посміхнулася й вирішила, що час уставати.

Я подумала, що поміж усіх дівчат у палаці з цими трьома буде найлегше порозумітися. Цікаво, чи зможуть вони стати мені за приятельок, чи правила у палаці забороняють їм навіть випити зі мною по чашці чаю? Хоч я й була П'ятіркою від народження, тепер мене підвищили до Трійки. А їхнє становище ясно давало зрозуміти, що вони Шістки. Але мене це влаштовувало. Мені завжди подобалася компанія Шісток.

Я повільно увійшла до величезної ванної кімнати. Кожен мій крок лунав серед скла та кахелю. У довгому дзеркалі я побачила, як Люсі із підозрою дивиться на брудний поділ моєї нічної сорочки. Потім його помітили й уважні очі Ен і Мері. На щастя, жодна з них не почала розпитувати, звідки цей бруд з'явився. Вчора, коли вони мене закидали запитаннями, я подумала, ніби вони за мною стежать, але тепер я зрозуміла, що помилилася. Вони просто щиро піклувалися про мій комфорт. Зацікавленість у тому, що я робила за межами своєї кімнати – про увесь палац взагалі не йдеться, – не викликав би нічого, крім ніяковості.

Вони обережно зняли з мене пеньюар та підвели до ванної.

Я не звикла знаходитися роздязненою перед іншими – навіть перед мамою та Мей, але ніякого способу позбутися їх я не бачила. Ці троє одягатимуть мене увесь той час, який я перебуватиму у палаці. Отже, мені нічого не залишається, як змиритися з цим. А що з ними станеться потім? Перейдуть у спадок до однієї з дівчат? Вочевидь, на останніх кроках до закінчення змагання учасницям, які залишаються, потрібно буде більше уваги. Чи, може, вони мають іншу роботу у палаці, і їх просто на певний час звільнили від неї? Я вирішила, що нечемно розпитувати про те, що вони робили раніше, також як і казати їм, що незабаром я поїду звідси.

Після ванни Ен висушила мені волосся та зробила гарну зачіску, вплітаючи в неї стрічки, які я привезла з собою. Вони були блакитного кольору й чудово пасували до однієї з моїх денних суконь, яку пошили мені служниці, отже, я обрала саме її. Мері зробила мені макіяж, такий самий легкий, як і напередодні, а Люсі намастила кремом руки й ноги.

Мені запропонували на вибір деякі коштовності, але я попросила принести мені мою скриньку. Звідти я витягнула тоненький ланцюжок з підвіскою у вигляді птаха, яку подарував мені батько. Оскільки вона була срібною, то добре поєднувалася з іменною брошкою. Сережки я все-таки позичила у королівських запасах, але обрала найменші.

Ен, Мері та Люсі обдивилися мене з усіх боків і задоволено посміхнулися. Мабуть, я

мала вигляд досить пристойний і могла спуститися до сніданку. Вони вклонилися та побажали мені щастя. Руки у Люсі знову чомусь тремтіли.

Я вийшла у хол другого поверху, де ми всі збирались напередодні. Оскільки я прийшла першою, то присіла на софу і стала чекати. Потроху дівчата сходилися. Всі вони виглядали бездоганно. Волосся було зібране у складні зачіски з кіс або кучерів, обличчя ретельно нафарбовані, на платтях – жодної зморшки.

Для сьогоднішнього дня я обрала зовсім нейтральне вбрання, тоді як інші були одягнені дуже пишно. Тільки в мене не було блискіток. Дві дівчини, коли вийшли в хол, помітили, що вони вбрані майже однаково. Вони миттю кинулися перевдягатися. Всі хотіли виділитися, і кожна по-своєму досягла цього. Навіть я.

Усі мали вигляд Одиниць. Я ж була П'ятіркою у гарній сукні.

Я розхвилювалася, що запізнююсь, але виявилось, що інші учасниці збиралися ще довше. Навіть коли з'явилася Сильвія, щоб відвести нас на сніданок, ми були змушені чекати на Селесту й Тайні. Причому Тайні довелося в останній момент вшивати сукню, яка виявилася на неї завеликою.

Врешті-решт, коли всі зібралися, ми рушили до сходів. На стінці висіло дзеркало у позолоченій рамі, і дівчата одразу повернулися до нього, щоб востаннє огледіти себе. Я встигла помітити своє відображення поряд із Марлі та Тайні: я стовідсотково програвала на їхньому фоні.

Однак я була схожа на саму себе, і це було, хоч і маленькою, але втіхою для мене.

Ми гадали, що прямуємо до їдальні, де, як нам казали, мав відбутися сніданок. Однак замість цього нас привели до Головної зали, в якій були розставлені окремі столики, сервіровані тарілками, келихами та столовим сріблом. Тільки їжі не було видно. Навіть не пахло. Попереду, у кутку, я помітила диванчики. Декілька операторів з камерами з різних боків знімали наше прибуття.

Всі разом ми увійшли до зали й повсідалися хто де хотів, оскільки карток з іменами не було. Марлі опинилася навпроти мене, а Ешлі – праворуч. Більше я нікого не стала виглядати. Вочевидь, частина дівчат знайшли собі як мінімум одного спільника. Я, наприклад, знайшла собі подругу в особі Марлі. Оскільки Ешлі теж розташувалася поряд, я зробила висновок, що вона не проти мого Товариства. Мабуть, засмутилася через учорашній репортаж. З іншого боку, вона і під час нашого знайомства не була занадто балакучою. Характер у всіх різний. Я вирішила, що найгірше, що вона може зробити, – це не відповідати мені, тож я перша привіталася з нею.

«Ешлі, чудово виглядаєш!»

«Дякую, – одізналася вона стиха. Ми обидві озирнулися, щоб упевнитися, що поблизу немає камер. Нам нічого було приховувати, але не дуже приємно, коли знімають кожен твій рух. – Погодься, чудові коштовності, чи не так? А ти чому нічого не одягла?»

«Емм... Вони мені здалися занадто важкими. Тому я обрала більш легкі».

«Вони насправді дуже важкі! В мене таке відчуття, ніби до голови підвісили фунтів двадцять! Та все одно я не могла не скористатися такою можливістю. Хтозна, скільки кожна з нас тут пробуде».

Це було дивно. Ешлі справляла враження спокійної, впевненої у собі дівчини. З її зовнішністю та манерою триматися з неї могла вийти пречудова принцеса. Надзвичайно, що вона має сумніви щодо себе.

«Ти не впевнена у перемозі?» – запитала я.

«Звісно, впевнена, – прошепотіла вона мені у відповідь. – Просто говорити про це

вголос нечемно». – Вона підмигнула мені, а я розсміялася.

Це було зовсім недоречно з мого боку. Мій сміх привернув увагу Сильвії, яка саме увійшла до зали.

«Леді ніколи не підвищує голос вище за ніжний шепіт», – цикнула вона на мене.

Всі замовкли. Я подумала, що напевне камери вловили мою помилку, і мої щоки спалахнули.

«І знову вітаю вас, дівчата. Сподіваюся, всі ви добре відпочили своєї першої ночі у палаці, тому зараз ми перейдемо до справ. Сьогодні я почну навчати вас правилам поведінки та етикету, і цей процес продовжиться протягом всього вашого перебування тут. Будь ласка, майте на увазі, що про всі ваші огріхи я повідомлятиму королівській родині. Я знаю, що це виглядає жорстоко, але все, що тут відбувається, – не гра, і не варто ставитися до всього цього легковажно. Одна з присутніх у цій залі стане наступною принцесою Іллеа. Це велика відповідальність. Кожна з вас повинна постійно працювати над собою, і байдуже, який статус вона мала до цього. Всі ви повинні стати леді до кінчиків нігтів. І зараз ви отримаєте ваш найперший урок.

Вміння поводитися за столом дуже важливе, тому, перш ніж вам дозволено буде їсти у присутності королівської родини, ви повинні вивчити деякі правила. Що скоріше ми їх опануємо, то раніше ви отримаєте свій сніданок, отже, сідайте всі прямо, будь ласка».

Вона стала пояснювати, що їжу нам будуть подавати з правого боку, різні види келихів призначені для певного сорту вина, а солодощі ні в якому разі не можна брати руками. Для цього існують щипці. Руки, якщо вони нічим не зайняті, слід тримати на колінах, на попередньо розстеленій серветці. Розмовляти можна лише тоді, коли до нас звертаються. Звісно, ми можемо розмовляти з сусідками, але напівголосом, як це має бути у палаці. Останні слова вона вимовила, промовисто дивлячись на мене.

Сильвія продовжувала й далі розповідати своїм гарно поставленим елегантним голосом, а мій шлунок сильніше й сильніше про себе нагадував. Вдома я звикла їсти тричі на день, хоча б і маленькими порціями. А тепер мені була необхідна їжа. Мені вже почав уриватися терпець, коли у двері постукали. Двоє охоронців відійшли, і на порозі з'явився принц Максон.

«Доброго ранку, леді», – промовив він.

Зміна настрою у кімнаті була відчутною. Дівчата розпрямилися, причепурили волосся, поправили спідниці. Мій погляд був прикутий не до Максона, а до Ешлі, яка часто дихала. Вона дивилася на Максона з таким виразом обличчя, що мені раптом стало ніяково.

«Ваша Світлосте», – звернулася до принца Сильвія, присівши у глибокому реверансі.

«Привіт, Сильвіє. Якщо ти не проти, я би хотів привітатися з дівчатами».

«Звісно». – Вона знову вклонилася.

Принц Максон обвів поглядом кімнату і зупинився на мені. Наші очі зустрілися, і він посміхнувся. Я не очікувала на таке. Я думала, що, найпевніше, він змінив свою думку щодо спілкування зі мною минулої ночі, і зараз мене висварять при всіх за мою поведінку. Хоча, можливо, він зовсім на мене і не сердився. Мабуть, я його повеселила. Скоріше за все, його життя тут дуже сумне. Як би там не було, цей маленький знак від нього трохи мене підбадьорив. Сподіваюся, все буде не настільки жахливо. Змінити вже все одно нічого не зміниш, отже, залишалося тільки молитися, щоб принц Максон прийняв мої вибачення.

«Леді, якщо ви не проти, я буду викликати вас по одній. Впевнений, вам, як і мені, кортить якомога скоріше розпочати сніданок. Отже, я не затримаю вас надовго. Одразу перепрошую, якщо я не з першого разу запам'ятаю ваші імена, все-таки вас не мало».

Почулися тихі смішки. Максон підійшов до дівчини, яка сиділа у першому ряду праворуч, і запропонував пройти до диванчика. Вони кілька хвилин поспілкувалися, після чого обидва підвелися. Він вклонився, вона зробила кніксен. Потім дівчина повернулася до свого місця, щось сказала до сусідки, і все повторилося спочатку. Ці бесіди тривали зовсім мало часу і проходили упівголоса. Він намагався отримати враження від кожної дівчини менш ніж за 5 хвилин.

«Цікаво, про що він у них запитує?» – повернулася до мене Марлі.

«Наприклад, хоче дізнатися, які актори тобі видаються найбільш привабливими. Отже, склади свій список подумки», – порадила я пошепки. Марлі та Ешлі одночасно гикнули.

Ми були не єдині, хто балакав між собою. У залі стояв ледь чутний гомін; учасниці намагалися хоч якось відволіктися в очікуванні на свою чергу. Крім того, журналісти, які бігали туди-сюди зі своїми камерами, ставили дівчатам запитання про те, як минув їхній перший день у палаці, чи подобаються їм служниці й таке інше. Коли вони зупинилися біля нас з Ешлі, я поступилася їй місцем відповідати першою.

Сама ж я весь час дивилася у той куток, де принц спілкувався з черговою учасницею. Дехто з них тримався спокійно та гідно, інші – ковзали на дивані від збудження. Коли надійшла черга Марлі йти до Максона, вона вся почервоніла, а повертаючись, сяяла, мов сонечко. Ешлі декілька разів обсмикнула сукню, ніби в неї був нервовий тік.

Коли вона повернулася, у мене виступив піт. Це означало, що надійшла моя черга йти до принца. Я глибоко зітхнула, налаштовуючи себе, адже я збиралася просити його про неймовірно величезну послугу.

Він підвівся і прочитав моє ім'я на брошці: «Америка, чи не так?» – на його губах грала легка посмішка.

«Так, вірно. І я знаю, я вже чула ваше ім'я, але чи не була б ваша ласка повторити його ще раз?» – Я не була впевнена щодо початку розмови у жартівливій формі, але Максон розсміявся та запропонував мені сісти.

«Чи добре вам спалося, моя люба?» – прошепотів він, нахилившись до мене.

Я не знаю, що саме відобразилося на моєму обличчі, коли я почула це звернення, але очі Максона весело заблищали.

«Я все ще не люба для вас, – відповіла я, хоч цього разу із посмішкою. – Але так. Коли я заспокоїлася, то дуже добре спала. Служниці мусили витягати мене з ліжка, так затишно там було».

«Я радий, що ви оговталися, моя... Америко», – виправився він.

«Дякую вам. – Я почала обсмикувати поділ своєї сукні, намагаючись дотелепати, як правильно сформулювати те, що я хотіла сказати йому: Мені дуже шкода. Вчора я нечемно поводитися. Роздумуючи перед сном про те, що сталося, я зрозуміла, що хоч уся ця ситуація для мене некомфортна, мені не слід було кидатися на вас. Ви не винні у тому, що я опинилася тут, та й сам Відбір – це не ваша ідея. Врешті, коли мені було так погано, ви виявили доброту, а я поводитися жадливо. Ви могли абсолютно справедливо викинути мене з палацу ще вчора вночі, але не зробили цього. Я вдячна вам».

Максон відповів мені лагідним поглядом. Присягаюся, що цей погляд змусив би

серця всіх дівчат, які сиділи тут до мене, тріпотіти. Я б рознервувалася, якби він так дивився тільки на мене, але, схоже, це просто було в його характері. На мить принц схилив голову. Потім він звів на мене очі, нахилився вперед і поставив лікті на коліна, ніби прагнучи донести важливість своїх слів.

«Америко, до останнього моменту ви були дуже відверті. Ця якість характеру викликає в мені надзвичайно глибоке захоплення, і я, з вашого дозволу, хотів би вас про дещо запитати».

Я кивнула у відповідь, хоч мені було трохи лячно почути запитання. Він нахилився до мене ще ближче й прошепотів:

«Ви вважаєте, що опинилися тут помилково, тому, гадаю, що ви не бажаєте брати участь у Відборі. Чи існує хоч якась надія на те, що ви відчуваєте до мене щось схоже на... романтичні почуття?»

Я проти волі почала соватися на місці. Насправді не хотілося його ображати, але й підлещуватися до нього було б неправильно.

«Ваша світлосте, ви дуже добрі, привабливі та турботливі. – Він посміхнувся. – Але за деяких обставин, я гадаю, це неможливо».

«Чи не могли б ви пояснити?» – Жоден м'яз не здригнувся на його обличчі. Але у його голосі я відчула розчарування, викликане моєю відмовою. Він, певно, не звик до такого.

Я не мала наміру комусь щось розповідати, але, судячи з усього, він не зрозуміє мене, якщо я не буду з ним відвертою. Отже, я почала йому тихенько розповідати:

«Боюся... боюся, моє серце належить іншому», – я відчула, як на моїх очах виступили сльози.

«Ой, будь ласка, тільки не починайте плакати, – у шепоті Максона почулася щира тривога. – Я гадки не маю, як поводитися з жінками, які плачуть».

Я проти волі розсміялася, і сльози відступили. Полегшення, яке з'явилося на його обличчі, не можна було ані з чим сплутати.

«Хочете, я сьогодні ж відпущу вас до коханого?»

Вочевидь, його зачепило те, що я обрала іншого, але, замість того щоб розгніватися, він виявив співчуття. І тим самим отримав мою довіру.

«У тому-то й справа... Я не хочу повертатися додому».

«Справді?» – Він провів долонею по волоссю, а я знову не змогла втриматися від сміху, поглядаючи на його збентежене обличчя.

«Чи можу я бути абсолютно відвертою з вами? – Він кивнув. – Я повинна залишитися. Це важливо для моєї родини. Якщо ви дозволите мені пробути тут лише тиждень, для моїх рідних це буде великим щастям».

«Ви хочете сказати, що вам потрібні гроші?»

«Так. – Мені було соромно зізнаватися у цьому. У нього, мабуть, склалося враження, що я його використовую. Чесно кажучи, мабуть, так воно і є. Але це не все. – І потім... є... люди, – я впевнено поглянула на нього, – яких я просто не в змозі зараз бачити».

Максон із розумінням кивнув, але нічого не промовив.

Я зробила невелику паузу. Мабуть, найгірше, що він може зробити, це відправити мене додому, тому я продовжила: «Якщо б ви дозволили мені затриматися тут ненадовго, ми могли б укласти угоду», – сміливо мовила я.

Він звів брови: «Угоду?»

Я закусил губу: «Якщо ви дозволите мені залишитися тут... – О боже! Що я кажу! – Зрештою, подумайте самі. Ви принц. Ви зайняті весь час. Ви правите країною та все таке інше, а ще треба знайти час, щоб обрати з тридцяти п'яти, ну добре, з тридцяти чотирьох дівчат єдину та неповторну. Чи не забагато це для однієї людини?»

Він кивнув. Я бачила, що лише одна думка про це викликає у нього нудьгу.

«Чи не було б краще, якби у ворожому таборі ви мали свою довірену особу? Та, яка вам допоможе? Друг, розумієте?»

«Друг?» – перепитав він.

«Так. Дозвольте мені побути тут, і я підтримуватиму вас. Я стану вашим спільником. – Опісля цих слів він посміхнувся. – Вам не потрібно залицятися до мене, адже ви вже знаєте, що я не маю до вас почуттів. Але ви завжди зможете поговорити зі мною, і я спробую вам допомогти. Учора вночі ви сказали, що шукаєте дівчину, яка розділить з вами і радість, і турботи. Що ж, поки ви таку не знайшли, я готова виконувати її роль. Якщо ви цього побажаєте».

Його обличчя посвітлішало, але легка настороженість залишилася.

«Я познайомився майже з усіма дівчатами у цій залі, але жодна з них не пасує на роль друга краще, ніж ви. Я буду радий, якщо ви залишитесь».

Мені полегшало.

«Як ви вважаєте, я можу все-таки називати вас „моя люба“»? – запитав Максон.

«Е, ні», – прошепотіла я у відповідь.

«Врешті, я спробую. Відступати – не в моєму характері».

Я вірила в це. Подумавши, що він на цьому наполягатиме, я відчувала роздратування.

«Решту дівчат ви теж так називали?» – Я кинула погляд у бік зали.

«Так. І, вочевидь, їм це подобалося».

«Саме тому це не подобається мені». – З цими словами я підвелася.

Максон пирхнув і теж підвівся. Я насупилася, але це і насправді було дуже смішно. Він вклонився, а я – кніксен у відповідь. Потім я повернулася на своє місце.

Я так зголодніла, що насилу дочекалася, коли він закінчить розмовляти з рештою дівчат. Але коли нарешті остання з них повернулася до свого столика, я вже з нетерпінням очікувала на перший сніданок у палаці.

Принц Максон вийшов у центр зали:

«Будь ласка, залишайтеся на місці ті, кого я попросив затриматися. Решта дівчат можуть іти за Сильвією до їдальні. Я долучусь до вас найближчим часом».

Попросив затриматися? Це що, ознака особливої уваги?

Разом із більшістю дівчат я підвелася та пішла до виходу із зали. Мабуть, він хотів познайомитися з кимось ближче. Я побачила, що Ешлі теж залишилася серед обраних. Звісно, варто лише подивитися на неї, щоб зрозуміти, що вона унікальна. Справжня принцеса. Зі всіма іншими я ще не познайомилася. Врешті, і вони не надто бажали зі мною спілкуватися. Камери залишилися в залі, щоб зафіксувати те, що приготував Максон. Решта пішли до виходу.

Ми увійшли до бенкетної зали, а там, значно величніші, ніж я собі уявляла, перебували король Кларксон і королева Емберлі. Приміщення було вкрай заповнене камерами, які не мали права прогавити ані миті нашої першої зустрічі. Я поквapiлася. Мабуть, слід повернутися назад до входу та зачекали, поки нас не запросять увійти. Але решта, нехай і не без сумнівів, продовжували рухатися. Я швиденько попрямувала до свого стільця, сподіваючись, що не привернула до себе занадто уваги.

За дві секунди з'явилася Сильвія й почала керувати.

«Леді, – промовила вона, – перепрошую, але до цього моменту ми ще не дійшли. Коли ви заходите до кімнати, в якій знаходяться король або королева, або навпаки, коли вони заходять у приміщення, ви маєте зробити кніксен. Потім, коли вони привітаються з вами, ви можете підвестися та зайняти свої місця. Ну ж бо, всі разом!»

І ми всі одночасно зробили кніксен у напрямку королівського столу.

«Вітаємо, дівчата, – промовила королева, – прошу, сідайте. Вітаємо вас у палаці. Ми раді приймати вас». – В неї був дуже приємний голос – спокійний, як і її обличчя, але ні в якому разі не слабкий.

Як нам і розповідала Сильвія, праворуч від нас з'явився офіціант, щоб поналити у келихи апельсинового соку. Потім на тацях принесли накриті тарілки. Коли їх відкрили, в ніздрі вдарив ароматний запах млинців. На щастя, неголосний захват, який порушив тишу в залі, приглушив бурчання у моєму шлунку.

Король Кларксон благословив страву, і ми почали сніданок. За декілька хвилин до зали увійшов Максон, але перш ніж ми встигли підвестися, промовив:

«Прошу, леді, не вставайте. Їжте спокійно».

Він підійшов до королівського столу, поцілував матір, ляснув по спині батька й сів у крісло ліворуч від нього. Потім він щось сказав служникові, і той неголосно розсміявся. Принц теж почав снідати.

Ешлі все ще не було. Та й інших також. Я поглянула навколо, нічого не розуміючи, і спробувала порахувати, скількох дівчат не вистачає. У залі не було вісьмох дівчат.

Крісс, яка сиділа навпроти мене, побачила німе запитання у моїх очах, на що відповіла:

«Вони вибули».

Вибули? Як? Вибули...

Моєї фантазії не вистачало, щоб уявити, що ж таке потрібно було зробити, щоб розгнівати Максона, але я несподівано зраділа, що була з ним відвертою.

Нас залишилося двадцять сім.

Глава 12

Камери ще раз зняли всю залу і дали нам спокій і можливість насолоджуватися сніданком, наостанок зробивши ще одну фотографію принца.

Раптове скорочення у наших лавах дещо мене спантеличило, але Максон, здавалося, зовсім не засмутився, а спокійно собі снідав. Аж я схаменулася, що коли і далі витріщатимуся навколо, моя страва зовсім охолоне. І знову вона мені видалася неймовірно смачною. Апельсиновий сік був таким густим і насиченим, що я мусила пити його маленькими ковтками. Яечня з беконом була просто неперевершеною, а млинці – дуже товстими, на відміну від тих перепічок, які я випікала вдома.

Звідусіль вчувалися тихі зітхання: ймовірно, я була не єдиною, хто насолоджувався ароматами та смаком. Не забуваючи користуватися для цієї мети щипцями, я переклала полуничне тістечко з кошика у центрі столу собі на тарілку. Мені було цікаво, наскільки смачним був сніданок для інших двох П'ятірок, отже, я стала роздивлятися навколо. Ось тут я і зрозуміла, що з трьох П'ятірок залишили тільки мене.

Я не була впевнена, що Максон в курсі справи щодо таких дрібниць. Складалося враження, що він не знає імена дівчат, але те, що представниці низької касты поїхали додому, здалося дивним. Цікаво, якби не наше вчорашнє знайомство із принцом, мене б теж позбулися? З цими думками шматочок полуничного тістечка потрапив до мого рота. Воно було таким солодким, а тісто таким крихким, що я забула про все на світі. Я навіть несвідомо замуркотіла від насолоди: ніколи у житті мені не доводилося куштувати нічого смачнішого. Другий шматочок я відкусила, не проковтнувши перший.

«Леді Америко?» – почула я чийсь голос.

Всі у залі повернулися до принца Максона, адже голос належав саме йому. Я була неймовірно здивована тим, що він досить буденно звернувся саме до мене на очах у всіх присутніх.

Але найгірше було те, що у той момент, коли він озвався до мене, мій рот увесь був набитий тістечком. Я прикрила губи долонею і стала дуже швидко жувати. Хоча все це могло продовжуватися не більше кількох секунд, вони видалися мені вічністю під прискіпливими поглядами всіх присутніх. Я помітила нахабний погляд, яким дивилася на мене Селеста. Мабуть, я була для неї легкою суперницею.

«Так, Ваша світлосте?» – відізвалася я, поспіхом ковтнувши.

«Чи подобається вам страва?» – Здавалося, Максон ледь стримував регіт – або від мого розгубленого вигляду, або від спогадів про ту нашу найпершу, геть неприйнятну розмову.

Я щосили намагалася тримати себе у руках: «Ваша світлосте, вона чудова. Це полуничне тістечко... Знаєте, в мене є сестра, яка готова померти за солодоші. Так ось, гадаю, вона б розплакалася, коли б скуштувала його. Воно чарівне».

Максон прожував чергову порцію свого сніданку й відкинувся на спинку крісла: «Ви насправді так думаєте, що вона розплакалася б?» – Ця ідея, вочевидь, його веселила. Ні, у нього стовідсотково дивне ставлення до жіночих сліз.

Я трохи подумала: «Так, я насправді так думаю. Вона дуже безпосередньо виказує свої емоції».

«То ви готові закластися на це?» – швидко запитав він.

Я помітила, що решта дівчат переводять погляди з мене на нього, ніби дивляться тенісний турнір.

«Були б у мене гроші, я б на це поставила», – подумавши про те, що б поставити на сльози радості, я посміхнулася.

«Ну, можливо, ви поставите щось інше, якщо ви так гарно вмієте укладати угоди?»

Ця маленька гра без сумніву йому подобалася. Чудово. Чому б і мені в неї не погратися?

«І чого ви хочете?» – зробила я свій хід, водночас поставивши собі запитання, що саме я можу запропонувати людині, яка все має.

«А ви самі чого хочете?» – не зупинявся він.

Оце вже дуже цікаве запитання. Якщо подумати, те, що міг запропонувати Максон, знаходилося на одному важелі з тим, що могла запропонувати йому я. Він володіє світом. Тоді чого ж побажати мені?

Я не Одиниця, але зараз в мене таке життя, ніби я нею стала. В мене більше їжі, ніж я можу з'їсти. В мене таке ліжко, що ліпшого не можна собі уявити. Служниці не знають, що б його ще для мене зробити, навіть якщо мені це не потрібно. Будь-яке моє бажання виконувалося миттєво – варто лише попросити.

Єдине, чого б я насправді хотіла, це не усвідомлювати увесь час, що я перебуваю у палаці. Наприклад, якби мої рідні були десь поблизу. Або щоб мені не треба було весь час так наряджатися. Просити, щоб моя родина до мене завітала, було б негарно, адже я провела тут лише один день.

«Якщо вона заплаче, я хочу протягом тижня носити штани», – запропонувала я.

Всі розсміялися, але ввічливо та неголосно. Навіть королю з королевою, схоже, сподобалося моє бажання. Мені полестило, як королева на мене подивилася, ніби після цих слів я стала для неї не такою сторонньою.

«Гаразд, – погодився Максон. – А якщо вона не плакатиме, ви підете на прогулянку зі мною до саду завтра після обіду».

Прогулятися садом? І це все? У цьому бажанні не було нічого такого особливого. Потім я пригадала, що Максон казав минулої ночі про те, що його охороняють. Може, він просто не знав, як запросити дівчину провести з ним час наодинці? Можливо, такий чином він хоче зробити щось, чого раніше не робив.

Десь поряд я почула несхвальне зітхання. Ох! Тут я зрозуміла, що, програвши, стану однією з найперших дівчат, яка офіційно залишиться з принцом наодинці. Чесно кажучи, мені кортіло з ним ще поторгуватися, але якщо я намірялася бути для нього корисною, як обіцяла, не можна уникати першої його спроби запросити дівчину на побачення.

«Угода не зовсім рівноцінна, сер, але я згодна».

«Джастіне! – Лакей, з яким він уже розмовляв, вийшов наперед. – Йди-но збери коробку з полуничними тістечками та відправ її до рідних цієї дівчини. Нехай хтось зачекає, перш ніж її сестра спробує їх, та повідомить нам, заплакала вона чи ні. Мені дуже кортить дізнатися про це».

Джастін кивнув і пішов збирати коробку.

«Напишіть листівку, яку доставлять вашій родині разом із пакунком, та повідомте своїм близьким, що у вас все добре. Власне, те саме стосується і всіх інших. Після сніданку напишіть листи своїм рідним та будьте певні, що вже сьогодні вони отримають ваші послання».

Всі посміхнулися та зітхнули, раді від того, що принц нарешті звернув на них увагу. Ми закінчили снідати і розійшлися по своїх кімнатах, аби написати листи. Ен знайшла для мене папір та іншу канцелярію, і я швидко написала цидулку своїй

родині. Хоча початок життя у палаці запам'ятовувався як не найкращий період життя, менш за все я хотіла, щоб вони були занепокоєні. Отже, я дуже намагалася надати своєму листу легковажного тону.

Любі мамо, тато, Мей та Джераде!

Я дуже сумую за вами! Принц звелів написати листа додому та повідомити рідним, що у нас все гаразд. Летіти було трохи моторошно, але мені сподобалося. Світ виглядає таким гарним з висоти пташиного польоту!

Мені видали дуже багато чудових суконь та інших речей, а ще в мене є три гарненькі служниці, які допомагають мені одягатися, прибирають та кажуть, куди треба йти. Отже, навіть коли я все плутаю, вони точно знають, де я повинна знаходитися, та слідкують, щоб я була там вчасно.

Решта дівчат виявилися не занадто балакучими, але, я думаю, з однією з них мені все-таки вдасться заприятелювати. Пам'ятаєте Марлі з Кента? Я зустрілася з нею дорогою до Анджелеса. Вона дуже весела та товариська. Якщо мене відправлять додому, сподіваюся, вона переможе.

Я вже бачила принца. І короля з королевою також. У реальному житті вони виглядають ще більш поважними. З ними я поки що не розмовляла, зате поспілкувалася з принцом Максоном. Він дивовижно шляхетна людина... як мені здається.

Мені вже час, але хочу сказати, що дуже вас люблю та сумую за вами. Напишу вам одразу ж, як випаде така можливість.

Люблю вас,

Америка.

На мій погляд, я не написала нічого страшного. Але хто знає моїх рідних? Я уявила, як Мей знов і знов перечитує мого листа, шукаючи між рядками подробиці мого особистого життя. Цікаво, вона спочатку прочитає листа чи скуштує тістечко?

Р. С. Мей, погодься, ці тістечка такі смачні, що аж плакати хочеться.

Ну ось. Тепер я зробила все, що могла.

Вочевидь, всього цього виявилось недостатньо. У той же вечір у двері моєї кімнати постукав лакей з листами від рідних і новинами.

«Вона не стала плакати, міс. Вона сказала, що тістечка такі смачні, що цілком могла б заплакати, на що ви й очікували, але все-таки вона цього не зробила. Його Світлість заїде до вас завтра приблизно о п'ятій годині вечора. Будь ласка, будьте готові».

Поразка сама по собі мене на занадто засмутила, але було б дуже приємно носити штани увесь тиждень. Що ж, прикро, що нічого з ними не вийшло, але в мене принаймні є листи. Я раптово усвідомила, що ніколи раніше не розлучалася зі своїми рідними більш ніж на декілька годин. Ми не такі заможні, щоб подорожувати, а оскільки у дитинстві в мене не було друзів, я жодної ночі не провела за межами свого будинку. Прикро, що не можна отримувати листи

кожного дня. Врешті, це, певно, можна б організувати, але це надто дорого.

Спершу я прочитала листа від тата. Він розповідав, якою я була гарною на екрані телевізора та як він пишався мною. Також він додавав, що не варто було надсилати три коробки з тістечками, бо Мей взагалі розбалується. Три коробки! Нічого собі.

Далі у листі йшлося про те, що коли привезли тістечка, у нас в домі був Аспен, він допомагав з якимись паперами, тож одну коробку він відніс до своїх рідних. Я була збентежена. З одного боку, я зраділа, що вони можуть поласувати таким розкішним десертом. А з іншого – я уявила, як він пригощає ними свою нову подружку, з якою, на відміну від мене, він може панькатися. Цікаво, чи цей подарунок від Максона викликав у нього хоч трохи ревності? Чи він лише зітхнув з полегшенням, що позбувся моєї уваги?

Я затрималася на цих рядках трохи довше, ніж мала намір.

Тато завершував свій лист словами про те, який він щасливий, що у мене з'явилася подружка, адже я ніколи легко не заводила друзів. Я згорнула його послання, торкнулася до його підпису. Раніше я чомусь не помічала, як кумедно він підписується.

Лист від Джерада був по-діловому короткий. Він мене любить і сумує за мною, а також цікавиться, чи не могла б я ще надіслати чогось смачненького. Я розсміялася.

Мама була у своєму стилі. Крізь рядки так і віяло її командирським запалом. Вона вітала мене із тим, що я вже завоювала ласку принца. Їй повідомили, що я була єдиною, чийм родичам було надіслано подарунок, та вона неодмінно вимагала, щоб я продовжувала поводитися таким же чином.

Так, мамусю, я обов'язково й надалі запевнятиму принца, що йому зі мною нічого не світить, а також казати йому всілякі прикраси за кожної можливості. Безсумнівно, чудовий план.

Я зраділа, що насамкінець залишила листа від Мей.

Він виявився геть безглуздим. Сестра зізнавалася, що заздрить тому, що мене так смачно годують. Також вона скаржилася, що мати тепер весь час нею командує. Мені стало за неї прикро. А далі Мей закидала мене запитаннями. Чи Максон у житті такий же гарнющій, як і по телевізору? У що я зараз одягнена? Чи можна їй приїхати подивитися на палац? Чи раптом Максон не має таємного брата, який би з часом забажав одружитися з нею?

Я розсміялася та притиснула листа до грудей. Треба докласти всіх зусиль, щоб якомога швидше відповісти. Безперечно, у палаці є телефон, але нам про нього ще не розповідали. Навіть якби у мене був особистий телефон, було б занадто телефонувати додому щодня. До того ж, мабуть, буде цікаво перечитувати ці листи потім на доказ того, що все це відбувалося у моєму житті насправді.

Я лягала спати з теплою думкою про те, що у моєї родини все гаразд. Тому я спала спокійно та міцно, не дивлячись на деяке занепокоєння через те, що завтра мені треба буде залишитися наодинці з Максоном. Мені ніяк не вдавалося зрозуміти причину цієї тривоги, але я дуже сподівалася, що моя знервованість не має сенсу.

«Заради конспірації, чи не могли б ви взяти мене під руку?» – попросив Максон, коли прийшов по мене наступного дня. Я трохи засумнівалася, але потім так і зробила.

На момент візиту принца служниці вже одягли мене у вечірню сукню, легке блакитне вбрання в імперському стилі з короткими рукавами-крильцями. Мої руки були повністю оголені і власного шкірою я відчувала дотик Максонового накрохмаленого костюма. Все це не додавало мені комфорту. Максон це помітив і спробував відволікти мене.

«Мені дуже шкода, що вона не розплакалася», – промовив він.

«Ні, вам не шкода», – мій жартівливий тон давав зрозуміти, що я зовсім не була засмучена своєю поразкою.

«Ніколи раніше я ні на що не сперечався. Мені сподобалося вигравати». – Я помітила у його голосі натяк на провину.

«Новачкам щастить».

«Мабуть, – посміхнувся він. – Наступного разу спробуємо її розсмішити».

Я одразу почала роздумувати, що саме у палаці могло б розсмішити Мей. Максон зрозумів, що я про неї думаю.

«Яка в тебе родина?» – запитав він.

«У якому сенсі?» – Я і не помітила, як ми перейшли на «ти».

«У найпростішому. Твоя родина, певно, дуже відрізняється від моєї».

«Напевно, – я розсміялася. – Ми, наприклад, не одягаємо тіари до сніданку».

Максон посміхнувся: «Вони більше підходять до вечері у родині Сінгерів?»

«Звісно».

Він стиха гикнув. Мабуть, він не такий вже й сноб, як я про нього думала.

«Що тобі ще розповісти? Я середня з п'ятьох дітей».

«З п'ятьох? Нічого собі!»

«Так. У звичайних людей, як правило, багато дітей. Я теж би хотіла мати багато дітей, якби могла».

«Правда?» – здивувався Максон.

«Так», – стиха промовила я.

Не знаю чому, але ця подробиця здалася мені дуже інтимною. Крім мене, про це знала лише одна особа.

Мені стало сумно, але я силоміць відігнала від себе журбу.

«Моя старша сестра Кенна одружена з Четвіркою. Вона тапер працює на фабриці. Мама мріє, щоб я теж одружилася як мінімум з Четвіркою, але тоді б мені довелося кинути співи, а я цього не хочу – занадто це люблю. Хоча тепер же я Трійка. Так дивно про це думати. Напевно, я спробую і надалі займатися музикою, якщо вийде.

Далі йде Кота. Він скульптор. Останнім часом ми його майже не бачимо. Він прийшов проводити мене, коли я їхала сюди, але цим все і обмежилось.

Я наступна».

Максон легко посміхнувся: «Америка Сінгер, – оголосив він, – мій найкращий друг».

«Все вірно», – я закотила очі. Розмовляти про дружбу просто смішно. Принаймні зараз. З іншого боку, не можна не зізнатися, що він єдиний, з ким я відверта, не враховуючи рідних та Аспена. Та ще Марлі. Можливо, з ним те саме?

Ми повільно пішли коридором до сходів. Схоже, він нікуди не поспішав.

«Після мене йде Мей. Та, яка мене зрадила і не заплакала. Ні, насправді, це якась

несправедливість! Не можу повірити, що вона не заплакала! Але так, вона художниця. Я її обожнюю».

Максон уважно на мене подивився. Говорячи про Мей, я трохи розслабилася. Максон мені подобався, але я все ще не була впевнена, чи готова я впустити його до себе в душу.

«Ну а потім іде Джерад. Він ще зовсім малий, йому лише сім років. Він ще не визначився, чим хотів би займатися – музикою чи малюванням. Більш за все він любить грати у м'яч або спостерігати за жуками. Це, звісно, дуже цікаво, але цим на життя не заробиш. Отже, ми намагаємося налаштувати його на більшу активність у пошуках себе. Ну ось, власне, і все».

«А щодо твоїх батьків?» – поцікавився він.

«Щодо моїх батьків?» – уточнила я.

«Моїх батьків ти знаєш».

«Ні, не знаю. Я знаю лише той образ, які вони демонструють на публіці. А які вони насправді?» – я потягнула його за руку, хоча це було не так вже й легко. Руки у принца були дуже сильні. Навіть під костюмом можна було відчутися міцні м'язи. Максон зітхнув, але у цьому зітханні не було й натяку на роздратованість. Схоже, йому подобалося, коли його про щось запитували. Вочевидь, дуже нудотно все життя провести одному у палаці, без братів та сестер.

Поки він думав над відповіддю, ми вийшли у сад. Побачивши нас, охоронці лукаво посміхнулися. У саду на нас вже чекала камера. Зрозуміло, журналісти бажали зафіксувати перше побачення принца. Максон лише похитав головою, і всі одразу ж сховалися у палаці. Хтось вилаявся. Мені зовсім не кортіло опинитися перед телекамерами, але вчинок принца мене здивував.

«З тобою все гаразд? Ти якась напружена», – помітив Максон.

«Тебе спантеличують жінки, які плачуть, а мене – прогулянки з принцями», – знизала я плечима.

Максон тихенько засміявся, але нічого не промовив. Ми пішли на захід. Сонце вже сховалося за лісом, хоча був лише початок вечора. Досить швидко сутеніло, темрява огортала нас ніби килимом. Коли позаминулої ночі я прагнула залишитися наодинці з собою, саме тут мені хотілося опинитися. Цього разу, схоже, ми насправді залишилися самі. Та йшли все далі і далі від палацу та вух охоронців.

«І що ж тебе в мені спантеличило?»

Я трохи повагалася, але вирішила відповісти чесно: «Твій характер. Твої наміри. Я й гадки не маю, на що очікувати від цієї маленької прогулянки».

«А-а, – він зупинився та повернувся до мене обличчям. Ми стояли дуже близько один від одного, та, незважаючи на теплий літній вечір, моєю спиною побігли мурашки. – Думаю, ти вже зрозуміла, що я не з тих, хто блукає туди-сюди. Зараз я скажу тобі, чого саме я від тебе хочу».

Максон зробив крок до мене.

В мене спинилося дихання. Я опинилася просто у тій ситуації, якої боялася. Ні охоронців, ні камер, нікого, хто міг би перешкодити йому вчинити те, що він задумав.

У мене спрацював колінний рефлекс. Я вдарила його Світлість у пах. Щосили.

Максон скрикнув і зігнувся: «За що?» – А я відскочила назад.

«Якщо ти хоч пальцем до мене доторкнешся, буде ще гірше», – пообіцяла я.

«Що?»

«Я сказала, якщо ти...»

«Та ні ж, божевільне дівчисько, я з першого разу тебе добре почув, – Максон скривився. – Я не зрозумів, що ти хотіла цим сказати?»

Я почала палати. Я одразу ж приписала йому найгірші наміри та кинулася захищати те, на що ніхто й не претендував.

Прибігли охоронці, занепокоєні нашою маленькою сутичкою. Максон, не розгинаючись, дав їм знак повертатися до палацу.

Деякий час ми стояли мовчки. Потім, коли біль трохи вщух, Максон повернувся до мене:

«Чого я, на твою думку, хотів?» – запитав він.

Я опустила голову і густо почервоніла.

«Америко, чого я, на твою думку, хотів? – В нього був засмучений голос. Більш ніж засмучений. Ображений. Вочевидь, він здогадався про мої думки, і вони йому не сподобалися. – Ти вирішла... О боже! Я джентльмен!»

Він почав повертатися назад, але обернувся.

«Навіщо ти взагалі запропонувала мені свою допомогу, якщо так думаєш про мене?»

Мені було неймовірно соромно дивитися йому в очі. Я не знала, як йому пояснити, що мене готували до найгіршого, що я ніяковою з ним у темряві, і що він єдиний хлопець, наодинці з котрим я досі залишалася, який повадився таким чином.

«Вечерю тобі принесуть до кімнати. Я вирішу, що з тобою робити завтра вранці».

Я залишилася сидіти у саду до тих пір, поки всі не пішли вечеряти. Проте я не одразу пішла до себе в кімнату, а ще походила туди-сюди коридором. Коли я увійшла, Ен, Мері та Люсі були дуже занепокоєні. У мене не вистачило сміливості розповісти їм, що я не весь цей час провела із принцом.

Вечерю вже принесли, і вона чекала на мене на столику біля балкону. Тепер, коли мені вдалося трохи відволіктися від думок про моє приниження, я відчула голод. Але причиною занепокоєння служниць була не моя довготривала відсутність, а величезна коробка, яка так і просилася, щоб її відкрили.

«Чи можна нам подивитися?» – запитала Люсі.

«Люсі, це нечемно!» – спинила її Ен.

«Її принесли одразу ж як ви пішли! Ми весь цей час ламали голову, що там усередині!» – вигукнула Мері.

«Мері! Як ти поводишся!» – обурилася Ен.

«Дівчата, не переймайтеся. В мене немає ніяких секретів».

Коли мене вранці відішлють додому, я розповім служницям, чому це трапилося.

Я ледь посміхнулася й заходила розв'язувати широку червону стрічку, якою була перев'язана коробка. Всередині виявилось три пари штанів. Одні легкі лляні, інші – більш строгого крою, але дуже м'які на дотик. І абсолютно розкішні джинси. Зверху лежала картка з гербом Іллеа.

Ти прохаєш про такі прості речі, що я не зміг тобі відмовити. Але заради мене, лише по суботах, будь ласка. Дякую за твою компанію.

Твій друг Максон.

Глава 13

Часу на переживання виявилось не так вже й багато. Коли вранці служниці почали, як завжди, мене одягати до сніданку, я вирішила, що проти моєї присутності у їдальні ніхто не заперечуватиме. Навіть тут Максон проявив неабияку щедрість: не позбавив мене їжі, останньої миті у ролі Обраних.

Сніданок був у розпалі, коли Кріс врешті посмілішала й запитала:

«Як все пройшло?» – поцікавилася вона стиха, як нам і належало під час трапези.

Але це простеньке запитання привернуло до себе увагу всіх, хто його почув.

«Неймовірно», – зітхнула я.

Дівчата переглянулися, сподіваючись почути продовження.

«Як він повадився?»

«Е... – я обережно підбирала слова. – Зовсім не так, як я очікувала».

Цього разу за столом здійнявся невеликий гомін.

«Ти це навмисно? – обурилася Зої. – Якщо так, то це просто неповага з твого боку».

Я похитала головою. Як я могла їм все це пояснити?

«Ні, просто...»

Від необхідності формулювати запитання мене зупинив незрозумілий гуркіт у коридорі.

Ці звуки мені видалися дивними. За час мого недовгого перебування у палаці я не чула жодного звуку, який можна було б назвати голосним. Крім того, чіткі кроки охоронців, стукіт масивних дверей, які то відчинялися, то зачинялися, дзенькіт виделок за столом нагадували своєрідну музику.

Але тут була суцільна метушня.

Королівська родина зорієнтувалася раніше від інших.

«Леді, до дальньої стіни!» – закричав король Кларксон і кинувся до вікна.

Дівчата розгубилися, але не в змозі порушити наказ, скупчилися біля головного столу. Король вже опускав штору. Це була не звичайна штора з тканини. Вона скоріше нагадувала металеві віконниці, які опускалися зі скрипом. Тієї ж миті підбіг Максон і став опускати штору поруч. До іншого вікна кинулася ніжна й тендітна королева.

Обідню залу заповнив натовп охоронців. Частина з них зайняли позицію перед величезними дверима, які швидко зачинили, замкнули на засув та заклали міцними балками.

«Вони проникли на територію, Ваша величносте, але ми їх стримуємо. Паннам краще піти звідси, але ми так близько біля дверей...»

«Все зрозуміло, Марксоне», – перебив охоронця король.

Цих уривчастих свідчень вистачило, щоб все зрозуміти. На територію палацу увірвалися повстанці.

Я так і знала, що це станеться. З такою кількістю сторонніх людей у палаці, з таким розмахом приготувань хто-небудь обов'язково мусив щось прогавити й тим самим поставити нашу безпеку під загрозу. І навіть якщо вони не зможуть прорватися

досередини, не можна й уявити кращого часу для організації акції протесту. Відбір – гучна подія. Я була впевнена, що повстанці ненавидять його також, як і все пов'язане з Іллеа.

Але що б вони не думали з цього приводу, я здаватися просто так не збиралася.

Схопившись із-за столу так швидко, що мій стілець перекинувся, я помчала до найближчого вікна і почала опускати металеву штору. Ще декілька дівчат, до яких дійшло, у якому небезпечному становищі ми знаходимося, зробили те саме.

Опустити штору виявилось недовгою справою, а ось закріпити її буде дещо складніше. Тільки-но мені вдалося як слід приладнати клямку, як щось із гуркотом вдарило у металеву пластину ззовні. Мене відкинуло назад, і я, перечепившись через власний стілець, з криком полетіла на підлогу.

Поряд зі мною тієї ж миті виріс Максон.

«Ти не поранена?»

Я швидко оцінила свій стан. На стегні мав з'явитися синець, а сама я була налякана, але цим усе й обмежувалося.

«Ні, зі мною все гаразд».

«Давай до дальньої стіни. Швидко!» – наказав він, допомагаючи мені піднятися на ноги.

Потім він кинувся всередину зали та, підхопивши кількох преляканих дівчат, підштовхнув їх до протилежного кутка.

Я слухняно відбігла до стіни, де притискалися одна до одної решта дівчат. Дехто схлипував, дехто вражено дивився поперед себе скляними очима. Тайні втратила свідомість. Я трохи підбадьорилася, побачивши короля Кларксона, який про щось зосереджено спілкувався з охоронцем біля стіни так, щоб його не почули дівчата. Однією рукою король дбайливо притискав до себе дружину, яка спокійно стояла біля нього.

Скільки таких нападів вона змушена була пережити за своє життя у палаці? В новинах розповідали, що так траплялося по декілька разів на рік. Навряд чи їй не було лячно. Вона напевно ж розуміла, чим все це може закінчитися для неї, її чоловіка та єдиного сина. Повстанці врешті-решт знайдуть спосіб досягти своєї мети. Але незважаючи на все, вона стояла поряд із королем, міцно стиснувши губи, а її обличчя не виказувало нічого, окрім спокою.

Я оглянула дівчат. Чи хтось із них має ту внутрішню силу, яка необхідна майбутній королеві? Тайні все ще лежала непритомна в когось на руках. Селеста та Баріель про щось розмовляли. Спокій Селести вочевидь був штучним, але у порівнянні з іншими дівчатами вона трималася дуже непогано. Дехто перебував на межі істерики, зібгався у грудочку та схлипував. Інші десь у думках були далеко від усього, що відбувається, і сиділи з відстороненим поглядом, очікуючи на те, коли все це закінчиться.

Марлі тихенько заплакала, але принаймні не ридала. Я схопила її за лікоть та змусила піднятися на ноги.

«Витри очі та розправ плечі», – наказала я їй.

«Що?» – пискнула вона.

«Слухайся мене та роби те, що я кажу».

Марлі втерлася рукавом та трохи розпрямилася. Потім провела пальцями по обличчю: мабуть перевіряла, чи не розмазалася косметика. Вона повернулася до

мене, очікуючи на моє схвалення.

«Чудово. Вибач, що командую, але просто довірся мені у цьому питанні».

Мені стало незручно, що я змушена була крикнути на неї, коли ситуація й без того серйозна. Але потрібно було, щоб Марлі виглядала такою ж спокійною, як і королева Емберлі. Цю якість Максон безумовно захоче побачити у своїй обраниці, а я бажала Марлі перемоги.

«Ні, все так, – кивнула Марлі, – тобто, поки всі у безпеці, немає сенсу турбуватися».

Я кивнула у відповідь, хоча Марлі й не мала рації. Про безпеку не йшлося.

Стіни та вікна продовжували струшуватися від ударів. Охоронці напружено чекали і стояли як укопані біля величезних дверей. Годинника у залі не було. Я й гадки не мала, скільки часу вже триває атака, і це дуже нервувало. Якщо вони увірвуться до палацу, як ми дізнаємося про це? А раптом повстанці вже всередині, а ми й не підозрюємо?

Я не знаходила собі місця від тривоги.

Втупившись поглядом у вазу з екзотичними квітами, назви яких я не знала, я почала гризти наманікюрений ніготь. Я намагалася зробити вигляд, ніби ніщо, окрім квітів, мене у цьому світі не цікавить.

Врешті-решт Максон, який по черзі підходив до всіх дівчат, щоб оцінити їхній стан, наблизився до мене. Він зупинився поруч і теж задивився на квіти. Жоден з нас не знав, що сказати.

«З тобою все гаразд?» – промовив він.

«Так», – прошепотіла я.

Він трохи помовчав.

«Ти не надто добре виглядаєш».

«Що буде із моїми служницями?» – запитала я про те, чого найбільше боялася.

Я знала, що я в безпеці. Але де зараз вони? Раптом якась з них ішла коридором, коли увірвалися бандити?

«З твоїми служницями?» – запитав він мене таким тоном, ніби я була повною дурепою.

«Так, з покоївками».

Я подивилася йому в очі, подумки докоряючи йому за небажання визнати, що лише обрана меншість серед усіх мешканців палацу була зараз у безпеці. Я ледь не розплакалася, хоча робити цього ніяк не можна було, тому швидко заспокоїлася.

Він подивився на мене і, схоже, зрозумів, що мене саму від служниці ще не так давно відокремлювала лише одна сходинка. Причиною мого страху було не це, але подумавши про те, що мене чи когось, як Ен, розвела якась лотерея, я почувалася дивно.

«Вони мусять вже бути у сховищі. В обслуги є своє сховище. Що ж стосується оповіщення про небезпеку, охорона діє дуже чітко. З твоїми покоївками напевно все добре. Взагалі в нас є сигналізація, але останнім разом повстанці пошкодили її. Налагодженням зараз займаються, але...» – Максон видихнув.

Я усе ще дивилася собі під ноги, намагаючись приборкати свій переляк.

«Америко», – благально сказав він.

Я повернулася до Максона.

«З ними все добре. Повстанці діяли на надто швидко, а у палаці добре знають, що робити у таких випадках».

Я кивнула. Ще хвилинку ми стояли мовчки, а потім він намірився йти геть.

«Максоне», – прошепотіла я.

Він повернувся, трохи здивований таким неформальним зверненням.

«Щодо вчорашнього вечора... Дозволь мені пояснити. Коли мене готували до подорожі у палац, до нас додому приходила одна людина, яка сказала, що я ні в якому випадку не повинна тобі відмовляти. Чого б ти не забажав. За жодних обставин».

Мої слова шокували його.

«Що?»

«Той чоловік дав зрозуміти, що ти можеш вимагати певних речей. А ти казав, що не дуже часто спілкувався із жінками. Після вісімнадцяти років такого життя... і... і коли ти наказав знімальній групі залишити нас... я просто перелякалася, коли ти опинився так близько до мене».

Максон похитав головою, намагаючись усвідомити все почуте. На його зазвичай спокійному обличчі перемішалися одразу приниження, гнів і шок.

«І що, такі інструкції він давав усім дівчатам?» – запитав він.

«Я не знаю. Не думаю, що декому з них потрібні такі застереження. Вони, мабуть, тільки й чекають, як би накинутися на тебе», – зауважила я, кивнувши головою у бік інших учасниць.

Він похмуро пирхнув.

«А ти – ні, тому без жодного сумніву вдарила мене коліном у пах?»

«Я влучила тобі у стегно!»

«Ось тільки не треба. Щоб отямитися після удару коліном у стегно, чоловік не потребує так багато часу», – скептично одізвався Максон.

Я розсміялася. На щастя, Максон приєднався до мене. Тут у вікно вдарило щось важке, й ми обидва замовкли. Я на мить забула, де перебуваю.

«Ну і як ти справляєшся із залом, повного ридаючих жінок?» – поцікавилася я.

На його обличчі з'явилося комічне збентеження.

«Я розгублений, – прошепотів він у відчаї, – я й гадки не маю, що з цим робити».

І це говорила людина, якій належало очолити нашу країну. Правитель, якого можна обеззброїти жіночими сльозами. Сміх та й годі.

«Спробуй поплескати їх по спині або по плечу і скажи, що все буде добре. Дуже часто, коли дівчата плачуть, вони зовсім не хочуть, щоб ти вирішив проблему, а лише щоб приголубив», – порадила я.

«Справді?»

«Так».

«Не може бути, щоб все було так легко», – його зацікавленість межувала із сумнівом.

«Я сказала „дуже часто“, а не „завжди“. Принаймні із більшістю присутніх тут панянок цей метод мусить спрацювати».

«Я не впевнений, – буркнув він, – дві з них вже попросили відпустити їх, коли все це закінчиться».

«Я думала, ми маємо на це право». – Врешті, чого я дивувалася? Якщо він погодився залишити мене у палаці за умови лише дружніх стосунків, навряд чи його мали турбувати юридичні формальності. – «І як ти діятимеш?»

«А як я маю вдіяти? Не можу ж я насильно кого-небудь утримувати тут».

«Вони передумують», – припустила я обнадійливо.

«Можливо, і так, – Максон помовчав. – А ти? Ти ще не вирішила змінити це місце на більш безпечне?» – запитав він майже жартома.

«Чесно? Я була впевнена, що одразу ж після сніданку ти відправиш мене додому», – зізналася я.

«Чесно? Я і сам так думав».

Ми посміхнулися один одному. Наша дружба – якщо такі стосунки взагалі можна так назвати – була незграбною та туманною, але принаймні вона була чесною.

«Ти не відповіла. Отже, ти хочеш поїхати?»

Після того як щось важке знову вдарило в стіну, ця думка мені здалася привабливою. Вдома на мене ніхто не накидався небезпечніший, аніж Джерад, який хотів відібрати мою їжу. Тут же мене одразу незлюбив дехто з дівчат, я була змушена носити незручний одяг, мене намагалися образити сторонні люди, і взагалі я почувалася ніяково. Але моє перебування у палаці йшло на користь моїй родині, а мені було приємно бути ситою. Максону, схоже, насправді була потрібна підтримка. Крім того, залишаючись у палаці, я ще деякий час буду знаходитися подалі від Аспена. І хтозна, можливо, я допоможу обрати наступну принцесу.

Я подивилася Максону в очі: «Якщо ти мене не проженеш, я залишаюся».

Він посміхнувся у відповідь: «Добре. Навчиш мене ще якимсь прийомом на кшталт поплескування по плечу».

Я зраділа. Так, все починалося погано, але, можливо, врешті-решт вийде щось добре.

«Америко, чи могла б ти зробити мені послугу?»

Я кивнула.

«Як усім відомо, ми вчора провели багато часу наодинці. Якщо хтось поцікавиться, ти не могла б сказати всім, що я не... що я б ніколи...»

«Звісно. І мені насправді дуже соромно, що все так вийшло».

«Я міг би сам здогадатися, що якщо хтось і відмовиться підкоритися наказу, то це будеш ти».

Стіна аж здригалася від сильний ударів, і дівчата скрикували.

«А хто вони такі? Що їм потрібно?» – запитала я.

«Кому? Повстанцям?»

Я кивнула.

«Питання залежить від того, про кого ти запитуєш. Та про яке угруповання кажеш».

«Ти хочеш сказати, що їх декілька? – З часом стає все далі складніше. Якщо це була одна банда, що могли зробити дві або більше, якщо вони об'єднуються? На мій погляд, всі повстанці схожі, але зі слів Максона це прозвучало так, ніби одні небезпечніші від інших. – І скільки ж їх усього?»

«Взагалі-то дві. Південні та північні. Останні атакують частіше. Їм ближче. Вони мешкають поблизу на болоті Лайклі, неподалік від Беллінгема, на північ звідси. Жити у тих краях охочих нема – там залишилися суцільні руїни, тому вони влаштували собі там щось на зразок бази. Хоча, я думаю, сіверяни кочують. Але це моя теорія, до якої ніхто не прислуховується. Але їм не часто вдається проникнути на територію, а коли прориваються, в результаті – просто пшик. Вважаю, сьогоднішній напад – це їхніх рук справа», – сказав він, перекикуючи гвалт.

«Чому? Чим вони відрізняються від вихідців з півдня?»

Максон вагався, адже напевне не знав, чи варто мені про це розповідати. Потім він озирнувся навколо, перевіряючи, чи ніхто нас не чує. Я зробила те саме і помітила, що за нами спостерігають декілька осіб. Зокрема, Селеста, яка дивилася на мене таким поглядом, ніби намагалася продірявити наскрізь. Я оминула її поглядом. Все одно всі ці спостерігачі не розібрали б, про що йшлося між нами. Коли Максон дійшов такого ж висновку, він схилився до мене і прошепотів:

«Їхні атаки набагато більш... смертоносні».

«Смертоносні?» – здригнулася я.

Принц стверджувально кивнув: «Вони уриваються один чи два рази на рік, наскільки я можу розуміти всі наслідки. Мені здається, всі намагаються відгородити мене від цифр, але ж я не дурень. Під час таких боїв гинуть громадяни. Біда в тім, що з першого погляду повстанці нічим не відрізняються один від одного: брудні, у більшості чоловічої статі, худорляві, але сильні, без яких-небудь прикмет, отже, ми не знаємо, з ким маємо справу, поки все не закінчиться».

Я знову поглянула навколо. Якщо Максон помилився, і до нас вторглися вихідці з півдня, більшість людей у небезпеці. Я знову подумала про своїх нещасних покоївок.

«Але все-таки я не розумію. Що їм потрібно?»

Принц знизав плечима. «Вихідці з півдня, вочевидь, прагнуть нас знищити. Не знаю чому. Мабуть, причина у стомленості від життя на узбіччі суспільства. Хочу сказати, що технічно вони навіть не Вісімки, оскільки не мають певного місця у соціальній ієрархії. А ось вихідці з півночі для нас загадка. Батько стверджує, що вони просто бажають накапостити, підірвати нашу владу, але я так не думаю. – Вигляд у Максона став дуже гордовитий. – З цього приводу я маю власну теорію».

«Розповіси?»

Принц Максон знову завагався. Мені здалося, що цього разу у нього з'явилися побоювання не стільки налякати мене, скільки бути незрозумілим серйозно.

Він знову нахилився до мене і прошепотів:

«Мені здається, вони щось шукають».

«Що?»

«Цього я не знаю. Але після їхнього нападу на палац картина завжди одна й та ж. Охоронці непритомні, поранені або зв'язані, але не вбиті. Таке враження, що вони просто не хочуть гонити. Іноді вони забирають когось із наших людей з собою, і це

турбує. У приміщеннях після атак – куди їм вдається проникнути, – все поперекидувано догори ногами. Шухляди всі повитягувано, полиці позсовані, килими поперетягувані. Все поламано. Ти не уявляєш, скільки камер мені потрібно було змінити протягом всіх цих років».

«Камер?»

«О, – засоромився він, – я люблю фотографувати. Але, незважаючи на всі зусилля, повстанці майже нічого не забирають. Батько, звичайно, вважає мою ідею дурницею. Що може шукати юрба неосвічених варварів? Але я все одно вважаю, що справа у цьому».

Ці слова інтригували. На місці людей, в яких немає й копійки, та які знали шлях проникнення до палацу, я б забрала всі коштовності, які побачила, все, що можна продати. Мабуть, у повстанців насправді інші цілі, окрім тих, щоб заявити про себе та боротьби за виживання.

«Вважаєш, це безглуздо?» – запитав Максон, відірвавши мене від роздумів.

«Та ні, чому? Загадково, але не безглуздо».

Ми посміхнулися один до одного. Мені здалося, що коли б Максон був просто Максоном Шривом, а не Максоном – майбутнім королем Іллеа, я б не заперечувала мати такого сусіда, з яким можна побалакати про що завгодно.

Він відкашлявся: «Думаю, мені час іти».

«Так, уявляю, скільки дівчат не можуть дати відповідь на запитання, що ж тебе затримало тут».

«Отже, друже, з ким порадиш поспілкуватися тепер?»

Я посміхнулася та подивилася навколо, щоб переконатися, що моя кандидатка на посаду принцеси все ще у формі. Вона не підвела.

«Бачиш он ту білявку у рожевому? Це Марлі. Чудова дівчина, дуже добра, любить кіно. Давай!»

Максон гикнув і пішов до Марлі.

Здавалося, час в обідній залі тягнувся нескінченно, але насправді атака тривала не більше години. Потім ми дізналися, що до палацу ніхто з повстанців не пробрався, лише на територію парку. Охорона не стріляла по нападниках, аж доки ті не спробували увірватися до головного входу. Саме цим і пояснювалася така кількість цеглин, вибитих зі стін палацу, та зіпсованої їжі – нею кидали у вікна.

Врешті-решт двоє опинилися дуже близько до дверей. Охорона відкрила вогонь, й повстанці почали тікати. Якщо класифікація Максона правильна, вочевидь, вороги справді були з півночі.

Нас протримали в обідній залі ще якийсь час, доки охоронці перевіряли кожен закуток палацу. Коли все вщухло, нас відпустили до кімнат. Я взяла Марлі під руку. Незважаючи на те, що в залі я тримала себе в руках, нервові напруження давало про себе знати, і я зраділа приводу переключитися.

«Отже, він дозволив тобі носити штани навіть з огляду на те, що ти програла?» – запитала вона. Я за першої ж можливості почала розмову про Максона. Мені дуже кортіло дізнатися, як там усе між ними відбувалося.

«Так. Він повівся дуже шляхетно».

«Приємно знати, що він справжній переможець».

«Це точно. Він проявляє милосердя, навіть коли йому самому дістається». Наприклад, отримавши коліном по королівських перлинах.

«Що ти маєш на увазі?»

«Нічого. – Мені не хотілося вдаватися до пояснень. – Про що ви розмовляли?»

«Взагалі-то, він запитав, чи не проти я зустрітися з ним якось на цьому тижні», – вона почервоніла.

«Марлі! Це ж чудово!»

«Тихіше! – шикнула вона, поглядаючи навколо, хоча решта дівчат вже піднялася до себе. – Не хочу радити раніше часу».

Ми трохи помовчали, а потім з неї полилося.

«Кого я намагаюся підманути? Я просто не можу отямитися від захвату! Скоріше б він мене викликав».

«Якщо ж він вже запропонував тобі зустрітися, то обов'язково ось-ось запросить. Звичайно, як тільки розбереться з державними справами».

«Мені просто не віриться! – засміялася вона. – Ну, тобто, я була в курсі, що він красень, але мала сумніви щодо його характеру. Боялася, що він буде... навіть не знаю, занадто правильним чи ще якимось у такому сенсі».

«Я теж. А він виявився... – яким насправді виявився Максон? Він справді був правильним, але зовсім не у тому негативному сенсі, який я вклала у це поняття. Він, без сумніву, був принцом, і в той же час таким... таким... – Нормальним».

Марлі вже не дивилася на мене. Вона занурилася у свої мрії, коли ми йшли коридором. Я сподівалася, що той образ Максона, який вона собі намалює, буде близьким до реальності. І що вона буде тією дівчиною, яка йому потрібна. Я помахала їй на прощання і пішла до своєї кімнати.

Думки про Марлі та Максона зовсім вивітрилися з моєї голови, щойно я переступила поріг своєї кімнати. Ен та Мері метушилися навколо Люсі, яка, знервована, сиділа у кріслі. Сльози струменіли по її червоному, набряклому обличчю, вона тремтіла.

«Ну ж-бо, Люсі, все добре», – шепотіла Ен, пестячи її сплутане волосся.

«Все скінчилося. Ніхто не постраждав. Тобі нічого не загрожує, любя», – заспокоювала подругу Мері, тримаючи її за руку.

Від несподіванки я заніміла. Випадково я стала свідком таємної боротьби Люсі, не призначеної для моїх очей. Я повернулася, щоб піти, але Люсі помітила мене перш ніж я встигла зникнути.

«В-в-вибачте, леді, леді, леді...» – запинаючись повторювала вона.

Дві інші покоївки з тривогою поглянули на мене.

«Заспокойся. Ти не постраждала?» – запитала я, причинивши двері, щоб ніхто не побачив цієї сцени.

Люсі знову спробувала заговорити, але язик її не слухався. Спазматичне ридання струшувало її тендітне тіло.

«Вона отямиться, міс, – втрутилася Ен. – На це може піти декілька годин, але зазвичай вона заспокоюється після того як все закінчується. Якщо їй не стане краще, ми відведемо її до лікаря. – Вона стихла голос. – Тільки Люсі цього не хоче. Якщо вони вирішать, що вона не здатна прислужувати вам, її переведуть у

пралі чи куховарки. А їй подобається бути покоївкою».

Я не дуже розуміла, чому Ен розмовляє пошепки. Ми всі стояли навколо Люсі, і вона прекрасно нас чула, незважаючи на свій стан.

«Б-б-будь ласка, міс. Я не... Я не... Я...» – намагалася вимовити вона.

«Тихіше. Ніхто тебе нікуди не відсилає, – сказала я. Потім я поглянула на Ен та Мері. – Допоможіть мені покласти її у ліжко».

На перший погляд, ми могли б дуже легко впоратися утрюх з цим завданням, але Люсі так билася, що втримати її виявилось доволі складно. Пішло багато сил на те, перш ніж вдалося її влаштувати. Після того як дівчину загорнули у ковдру, справа зрушилася з місця. Тепло та спокій дали кращий результат, аніж всі наші умовляння. З часом тремтіння, яке струшувало Люсі, послабшало, і її відчужений погляд завмер.

Мері присіла на край ліжка і почала стиха щось наспівувати, нагадавши мені, як я сама заколисувала маленьку Мей, коли вона хворіла. Я відвела Ен подалі від Люсі, щоб вона не могла нас почути.

«Що трапилося? Хтось увірвався усередину?» – запитала я.

Дивно, що нам не повідомили про це.

«Ні-ні, – запевнила мене Ен. – Люсі завжди робиться такою, коли атакують повстанці. Вона починає нервуватися, заледве хтось заговорить про них. Вона...»

Ен втупила погляд у носки своїх начищених до блиску черевичок, намагаючись вирішити, чи варто мені про щось розповідати. Мені не хотілося втручатися у життя Люсі, але необхідно було зрозуміти, що саме відбувається. Ен глибоко зітхнула і почала розповідати.

«Дехто з нас тут народився. Мері народилася у палаці, її батьки досі прислужують тут. Я сирота, мене взяли, тому що у палаці потрібні були робочі руки. – Вона розправила сукню, ніби намагаючись позбутися цієї частини свого минулого, яка, схоже, досі не давала їй спокою. – Люсі у палац продали».

«Продали? Хіба таке можливе? У нашій країні немає рабів».

«Офіційно – ні. Але це не означає, що так не трапляється. Матері Люсі потрібні були гроші на операцію. Вони пішли служницями до однієї родини, Трійок. Її мати так і не одужала, вони не змогли віддати всі борги, тож Люсі із батьком продовжували жити з цією родиною. Як я зрозуміла, поводитися з ними не краще, ніж зі свійськими тваринами. Потім Люсі сподобалася сину хазяйки. Я знаю, що іноді касти не мають значення, але між Трійкою та Шісткою занадто велика відстань. Коли про все дізналася його мати, вона продала Люсі та її батька до палацу. Я пам'ятаю, як вона тут з'явилася. Вона тільки те й робила, що плакала. Мабуть, вони дуже кохали один одного».

Я подивилася на Люсі. У моєму випадку принаймні я сама все вирішила. Коли її позбавляли коханої людини, вибору в неї не було.

«Батько Люсі працює на стайні. Він не дуже моторний, не дуже сильний, але абсолютно відданий працівник. А Люсі – покоївка. Я знаю, вам це може видатися дурницею, але у палаці це почесна посада. Ми – обличчя палацу. Це означає, що ми визнані досить підготовленими, досить кмітливими та привабливими, щоб з'явитися перед будь-якою особою, яка потребує нашої допомоги. Ми серйозно ставимося до роботи, та не просто так. Тих, хто не може впоратися, відправляють на кухню, де треба працювати дуже важко і носити непривабливий одяг. Або наказують рубати дрова, прибирати територію. Отже, покоївка – не остання посада у палаці».

Я почувалася дуже безглуздо. Їх я уявляла просто Шітками. Але навіть в межах цієї касты теж була власна ієрархія, система статусів, якої я не розуміла.

«Два роки тому палац атакували вночі. Повстанці десь добули уніформу охоронців, чим усіх спантеличили. Почалася страшенна плутанина, ніхто не розумів, де свої, а де чужі, і бунтівникам вдалося вдертися до палацу... Це було жахливо».

Я здригнулася від однієї лише думки про це. Темрява, загальний хаос, нескінченні коридори палацу...

Якщо аналізувати події сьогоdnішнього ранку, це була справа рук вихідців з півдня.

«Один з повстанців схопив Люсі. – Ен на мить опустила очі і продовжила ледь чутно: – На мою думку, серед них дуже мало жінок... Зрештою, ви самі розумієте».

«Ох!»

«Я сама цього не бачила, але Люсі розповіла мені, що він був весь брудний і постійно облизував її обличчя».

Ен пересмикнуло. Це було просто огидно. Не дивно, що у людини, й без того вже травмованої, під час атаки стався нервовий зрив.

«Він кудись потягнув її, вона почала несамовито кричати. Галас був всюди такий, що її навряд чи хтось міг почути. На щастя, з-за рогу вискочив інший охоронець, справжній. Він прицілився та всадив повстанцю кулю в лоба. Той одразу ж повалився та придавив собою Люсі. Вона вся була залита його кров'ю».

Сповнена жаху, я прикрила долонею рота. Я не могла собі уявити, як тендітна, маленька Люсі могла пережити весь цей страх. Нічого дивного, що вона так реагувала.

«Їй надали медичну допомогу, але її душевними травмами ніхто не переймався. Відтоді вона трохи знервована, але щосили намагається приборкати свої емоції. І робить це не тільки заради себе, а й заради свого батька. Він так пишається, що його донька пробилася до покоївок. Вона не хоче його засмучувати. Ми намагаємося підбадьорювати її, але кожного разу, коли відбувається атака, вона вважає, що цього разу вже точно все скінчиться погано. Хто-небудь спіймає її, зробить їй зле, вб'є її».

Вона дуже старається, міс, але я не знаю, наскільки їй вистачить».

Я кивнула, дивлячись на Люсі, яка лежала у ліжку. Вона заснула, хоча до вечора ще було далеко.

Решту дня я читала. Ен та Мері почали прибирати у кімнаті, де й так все було бездоганно. Жодна з нас не промовила ані слова, доки Люсі не прокинулася.

Я заприсяглася собі: якщо я зможу, я ніколи не дозволю Люсі ще раз пройти через це.

Глава 14

Як я й передбачала, дівчата, які просилися додому, передумали, щойно все владналося. Жодна з нас не знала напевне, хто саме хотів поїхати, але дехто, зокрема Селеста, був сповнений рішучості дізнатися про це. Поки що нас залишалося двадцять семеро.

Якщо вірити королю, атака була настільки дріб'язковою, що навіть не заслуговувала на увагу преси. Однак, оскільки декілька знімальних груп того ранку вирушили до палацу, кадри потрапили у прямий ефір. Вочевидь, короля це не потішило. Це змусило мене замислитися над тим, про яку кількість атак, що траплялися у палаці, ми нічого не чули. Невже життя тут небезпечніше, ніж я собі уявляла?

Сильвія пояснила, що якби ситуація була серйозною, нам би всім дозволили зателефонувати рідним та повідомити, що нам нічого не загрожує. Але ми отримали дозвіл написати листи додому.

Я написала, що зі мною все гаразд, що по телевізору, мабуть, все виглядало страшніше, ніж було насправді, і що король особисто піклувався про нашу безпеку. Я попрохала рідних не турбуватися, додала, що я сумую за ними. І передала листа покоївці.

Наступний день після атаки минув без пригод. Я збиралася спуститися до Жіночої зали та зайнятися рятуванням репутації Максона в очах інших дівчат, але, заставши Люсі у такому тривожному стані, вирішила залишитися у своїй кімнаті.

Я не знала, чим займалися три мої покоївки, коли мене не було, але за моєї присутності ми грали в карти та трохи пліткували.

Таким чином я дізналася, що за кожною десяткою людей, які на очах у палаці, стоїть ще сотня, якщо не більше, інших, нікому не помітних. Про кухарів та праль я не знала, але існували люди, чиєю єдиною роботою було миття вікон. Щоб вилізати усі вікна у палаці, команді мийників потрібен був цілий тиждень, під кінець якого вікна, що їх вимили першими, вже встигали забруднитися, і їх потрібно було чистити знову. Крім того, у палаці були ювеліри, які виготовляли прикраси для королівської родини та подарунки для гостей, і цілі команди швачок та закупників, завдяки яким королівська родина, а тепер вже і ми, одягалися дуже вишукано.

Дізналася я і про інші речі. Про охоронців, яких мої служниці вважали найсимпатичнішими, та про гидотну нову форму, в яку економка змушує служниць вбиратися на свята. Що дехто з мешканців палацу робив ставки, яка з Обраних дівчат перемаже, і що я входила у першу десятку. Про те, що малюк однієї з кухарок безнадійно хворий. Коли Ен розповідала про це, на її очах з'явилися сльози. Несчасна дівчина була її близькою подругою, а дитинка була для них із чоловіком довгоочікуваною.

Я слухала базікання служниць, часом беручи участь у розмові, та думала про те, що внизу навряд чи цікавіше, і я рада їхньому товариству. А також веселій та спокійній атмосфері у кімнаті.

День минув так приємно, що наступного я теж вирішила не виходити з кімнати. Ми відчинили двері у коридор та на балкон таким чином, щоб теплий вітерець пробирався досередини та обдував нас. Люсі він насправді підбадьорював, але я запитала себе, наскільки часто їй доводилося перебувати на свіжому повітрі.

Ен щось промовила про те, що мені пасує сидіти з ними, грати у карти, відчинивши всі двері, але майже одразу змінила тему. Вона швидко зрозуміла, що не варто намагатися робити з мене леді, якою, судячи з усього, мене очікували побачити.

Партія в карти була у самому розпалі, коли я випадково помітила у дверях чийсь

силует. На порозі стояв Максон, а вигляд він мав по-справжньому здивований. Коли наші погляди зустрілися, в його очах можна було чітко прочитати запитання: чим я тут займаюся? Я посміхнулася, підвелася і підійшла до нього.

«О господи!» – пробурмотіла Ен, коли усвідомила, що у дверях стоїть принц.

Вона швидко кинула карти у кошик для шиття та схопилася.

«Леді», – промовив Максон.

«Ваша світлосте, – Ен зробила кніксен. – Така честь для нас, сер».

«І для мене також», – з усмішкою відповів він.

Дівчата перезирнулися вочевидь потішені. Якийсь час всі мовчали, не дуже розуміючи, що робити.

«Ми саме збиралися йти», – раптом вигукнула Мері.

«Так, так, – додала Люсі, – ми саме збиралися... е-е..», – вона подивилася на Ен, шукаючи в неї підтримки.

«Ми планували закінчити сукню, яку леді Америка одягне у п'ятницю», – закінчила Ен.

«Точно, – погодилася Мері. – Залишилося всього два дні».

Вони обійшли нас широким колом і рушили до виходу. На всіх трьох обличчях сяяли посмішки.

«Не можу відривати вас від роботи», – промовив Максон, проводжаючи служниць поглядом. Їхня поведінка його спантеличила.

Опинившись у коридорі, всі троє зробили такий-сякий кніксен і швиденько побігли геть. Ледь вони повернули за ріг, як з коридору почулося хихикання Люсі, а потім суворе шикання Ен.

«Ну й компанія», – похитав головою Максон, увійшов до кімнати і почав роздивлятися все навколо.

«Вони тримають мене в лещатах», – з посмішкою промовила я.

«Ти їм вочевидь подобаєшся. Так рідко трапляється. – Він припинив роздивлятися мою кімнату та сконцентрувався на мені. – А я по-іншому уявляв твоє мешкання».

Я розвела руками: «Це не зовсім моя кімната. Насправді вона належить тобі, а я лише тимчасово зайняла її».

Максон скривився: «Тобі ж, напевно, сказали, що ти можеш тут все змінити на власний смак. Поставити інше ліжко, перефарбувати стіни».

«Шар фарби на стінах не зробить все це моїм, – знизала я плечима. – Такі дівчата, як я, не мешкають в апартаментах з мармуровою підлогою», – пожартувала я.

Максон посміхнувся: «А як виглядає твоя кімната вдома?»

«Е-е... Слухай-но, а навіщо ти взагалі сюди пройшов?» – ухилилася я від відповіді.

«А! В мене виникла одна ідея».

«Яка?»

«Ну, – почав він, так само ходячи по кімнаті. – Я подумав, якщо так склалося, що в нас із тобою не такі стосунки, як з рештою дівчат, нам, мабуть, потрібен альтернативний спосіб зв'язку. – Він зупинився перед дзеркалом і став вивчати

фотографії моїх рідних. – Твоя молодша сестра дуже на тебе схожа», – зауважив він здивовано.

Я підійшла ближче: «Нам увесь час про це говорять. Так що ти сказав про спосіб зв'язку?»

Максон залишив у спокої фотографії та попрямував до піаніно у дальньому кутку кімнати.

«Оскільки ти вирішила допомагати мені як друг, – він багатозначно подивився на мене, – мабуть, нам не варто покладатися на традиційні записки, які ми передаємо покоївками, та офіційні побачення. Я думав про щось більш неофіційне. – Він узяв з поверхні інструмента ноти. – Ти привезла їх з собою?»

«Ні, вони були тут. Все, що мені захочеться зіграти, я граю по пам'яті».

«Це вражає», – Максон повів бровами.

Він рушив до мене, очевидно, не збираючись продовжувати пояснення.

«Чи не міг би ти не втручатися не в свою справу та закінчити думку?»

«Гаразд, – зітхнув Максон. – Я дійшов висновку, що ми могли б використовувати якийсь умовний знак чи щось на кшталт такого, певний сигнал, який ми можемо дати один одному, коли нам треба буде поспілкуватися, але таким чином, щоб ніхто, крім нас, про це не здогадався. Ну, наприклад, як щодо потерти під носом?» – Він туди-сюди провів пальцем над верхньою губою.

«Це виглядає так, ніби в тебе нежить. Не дуже привабливо».

Він поглянув на мене дещо здивовано та кивнув.

«Чудово. Тоді, може, просто провести долонею по волоссю?»

Я одразу ж заперечливо похитала головою: «В моєму волоссі практично завжди чимало шпильок. У зачісці пальці аж ніяк не встримиш. До того ж, якщо раптом ти будеш у короні, ти просто скинеш її з голови».

«Так, це я не врахував. Хм. – Він знову рушив далі кімнатою, продовжуючи свої роздуми вголос, зупинився біля тумбочки біля узголів'я мого ліжка. – А як тобі ідея смикнути себе за вухо?»

Я швидко подумала: «Мені подобається. Це досить просто, щоб ніхто не звернув уваги, але не настільки звичайний жест, щоб сплутати його з іншим. Так, нехай це і буде нашим умовним знаком».

Максон був занурений у якісь роздуми, але повернувся до мене і посміхнувся:

«Дуже добре, що ти погодилася. Коли наступного разу тобі треба буде мене побачити, потягни себе за вухо, і я прийду як тільки зможу. Скоріше за все після вечері», – закінчив він, низуючи плечима.

Перш ніж я встигла запитати, що ми будемо робити, якщо за вухо потягне він, Максон подивився на мою склянку.

«А це що за штука така?»

Я зітхнула: «Боюся, це неможливо пояснити».

Настала перша п'ятниця, а з нею і наш дебют у «Новинах Іллеа». Участь у програмі була обов'язковою, але цього тижня від нас вимагали лише бути присутніми у кадрі. Враховуючи різницю у часі, ми мали з'явитися о п'ятій вечора, відсидіти

годину та піти на вечерю.

Ен, Мері та Люсі одягали мене особливо ретельно. Цього разу сукня була темно-синя з фіолетовим полиском. Вона обтягувала стегна та спадала плавними атласними хвилями позаду. Мені просто не вірилося, що я торкаюся до чогось настільки чудового. Одним за одним служниці застібнули всі ґудзики на спині, потім закололи волосся шпильками з перлинами. Вбрання доповнили малесенькі сережки з перлинками і намисто з дуже тонкої дротини і порозкидуваними по ньому перлинками, які, здавалося, літали у повітрі біля ший. На цьому наші приготування було завершено.

Я подивилася у дзеркало. Це все ще була я. Такою гарною мені ще не доводилося себе бачити, але із дзеркала на мене дивилася саме я. Відтоді, як моє ім'я пролунало з екрана телевізора, мені не давав спокою страх, що з мене зроблять щось невпізнанне, обвішане коштовностями та замальоване товстим шаром гриму у такій мірі, що потім протягом тижнів треба буде змивати з себе все це. Але на даний момент я все ще залишалася Америкою.

І, як це завжди траплялося зі мною, я помітила, що спітніла, доки йшла з кімнати до приміщення, яке використовувалося для запису королівських звернень. Нам треба було з'явитися за десять хвилин. Для мене це означало бути через п'ятнадцять. А для дівчат на кшталт Селести – скоріш, за три. Отже, наше прибуття до студії дещо розтягнулося.

Всюди снувало багато людей, які були зайняті останніми приготуваннями до зйомок. На сцені у декілька ярусів встановили сидіння для Обраних. Члени ради, яких легко можна було впізнати через багаторічну появу їх в ефірі «Новин», були вже тут, вивчали свої записи та поправляли краватки. Декілька учасниць чепурилися біля дзеркал та обсмикували свої екстравагантні сукні. Всюди кипіла бурхлива діяльність.

Я подивилася навколо та стала свідком декількох миттєвостей з життя Максона. Його мати, прекрасна королева Емберлі, прибрала пасмо, яке впало йому на лоба. Принц обсмикнув піджак та щось сказав їй. Вона підбадьорливо йому кивнула, а він посміхнувся у відповідь. Я б спостерігала за ними і далі, якби не з'явилася Сильвія, щоб відвести мене на місце.

«Проходьте нагору, леді Америко, – сказала вона. – Можете сісти, де захочете. Перший ряд вже зайнятий». – Усе це вона промовила із співчуттям у голосі, ніби була впевнена, що для мене її слова – погана новина.

«Ой, дякую!» – зраділа я і задоволена пішла нагору.

Підніматися вузькими східцями у вузькій сукні та босоніжках на високих підборах, які складалися з одних лише ремінців, було не надто зручно. Невже обов'язково їх взувати? Все одно під довгою сукнею мої ноги ніхто не бачить. Однак я впоралася. У студію зайшла Марлі. Побачивши мене, вона помахала рукою і попрямувала до мене. Те що вона вирішила сісти поряд зі мною, а не зайняти місце у другому ряду, означало для мене дуже багато. Вона вміла бути вірною. З неї має вийти відмінна королева.

Вона була одягнена у жовту сукню. Разом з білявим волоссям та засмаглою шкірою здавалося, що Марлі вся сяє.

«Марлі, яка сукня! Ти виглядаєш фантастично!»

«О, дякую, – вона трохи почервоніла. – Я боялася, що буде занадто».

«Зовсім ні! Повір мені, вона пречудово виглядає».

«Я хотіла порозмовляти з тобою, але ти все не з'являлася. Можливо, завтра вийде?» – пошепки запитала вона.

«Звісно. У Жіночій залі, так? Завтра саме субота», – також ледь чутно відповіла я.

«Домовились».

Емі, яка сиділа перед нами, повернулася до нас: «Мені здається, що моя зачіска зараз розвалиться. Дівчата, ви не могли б подивитися?»

Без жодного слова Марлі запустила тонкі пальці у кучері Емі, перевіряючи, як тримаються шпильки.

«Так краще?»

«Так, дякую», – зітхнула Емі.

«Америко, в мене на зубах немає помади?» – запитала Зої.

Я повернулася ліворуч та побачила її широку посмішку, крізь яку виглядали усі тридцять два бездоганно білі зуба.

«Ні, все у повному порядку», – запевнила я її, краєчком ока помітивши, як Марлі закивала на підтвердження моїх слів.

«Дякую. Як йому вдається залишатися таким спокійним?» – Зої вказала на Максона, який про щось розмовляв із членом знімальної групи.

Вона нахилилася вперед таким чином, що голова опинилася між колінами, та почала глибоко дихати, намагаючись приборкати хвилювання.

Ми з Марлі подивилися одна на одну з широко відкритими від подиву очима, щосили стримуючись, щоб не засміятися. Дивитися на Зої було нелегко, то ми стали роздивлятися, у що були одягнені інші дівчата. На деяких дівчатах були сукні вишуканих червоних та яскравих зелених відтінків, а ось у синьому не було нікого, окрім мене. Зате Олівія вирядилася в помаранчеве. Я, звісно, не експерт у моді, але ми з Марлі погодилися: прикро, що ніхто не відрадив її від такого вбрання. Шкіра в неї мала вигляд дещо зеленкуватий.

За дві хвилини до того як увімкнули камери, до нас дійшло, що зелена вона не через сукню. Вона шумно вивергла вміст свого шлунка у найближчий сміттєвий бак і впала на підлогу. Поряд із нею миттєво з'явилася Сильвія. З чола Олівії витерли піт і пересадили її на останній ряд з невеликою ємністю біля ніг, на всякий випадок.

Прямо перед нею сиділа Баріель. Зі свого місця я не чула, що вона прошепотіла бідоласі, але, судячи з виразу обличчя, вона готова буде прибити Олівію, якщо тій знову стане зле.

Я подумала, що Максон обов'язково мусив звернути увагу на цю маленьку подію, і підвела голову, щоб подивитися, чи він відреагував якось, чи ні. Однак його погляд концентрувався не на Олівії, а на мені. Швидко, так швидко, що будь-яка стороння людина вирішила б, що принц просто почухався, Максон підняв руку та потягнув себе за мочку вуха. Я повторила його жест, і ми обидва відвернулися.

Я зраділа від думки, що сьогодні після вечері до мене зайде Максон.

Раптово заграє гімн, на невеликих екранах, які були розвішані по периметру кімнати, з'явився національний герб. Я трохи посовалася на місці та випрямила спину. Зараз я була у стані думати лише про те, що сьогодні ввечері моя родина побачить мене по телевізору, і мені дуже хотілося, щоб мої родичі мною пишалися.

Король Кларксон з трибуни почав говорити про нетривалу атаку на палац, яка повністю провалилася. Я, згодом, не сказала б, що вона не мала успіху. Більшість з нас були до смерті налякані. Одна заява йшла за іншою, та я щосили намагалася зрозуміти все, про що ішлося, але це було занадто складно. Я ж звикла сприймати новини, влаштувавшись на зручному дивані з мискою попкорну та коментарями

рідних.

Тема повстанців проходила майже крізь усі виступи: їх обвинувачували то в одному, то в іншому. Будівництво доріг у Самнері йшло з відставанням у графіку через бунтівників, а брак місцевих урядовців в Етліні пояснювався тим, що їх відправили у Сент-Джордж, оскільки місцева влада не могла владнати безлад, спровокований тими ж злочинами. Я й гадки не мала ні про одне, ні про інше. Порівнюючи те, що я бачила та чула, доки росла, і те, про що встигла дізнатися за час перебування у палаці, в мене виникло запитання, що взагалі відомо про повстанців. Можливо, звісно, я чогось не розуміла, але мені здавалося, не можна обвинувачувати окремі угруповання у всьому, що відбувалося не так як треба в Іллеа.

Потім, начебто з'явившись з повітря після анонсу головного розпорядника, на сцені опинився Гаврил:

«Доброго усім вечора! Сьогодні я маю зробити важливе повідомлення. Отже, Відбір вже триває цілий тиждень, і вісім учасниць вже поїхали додому, тим самим зменшивши вибір принца Максона до двадцяти семи чудових дівчат. Наступного тижня більша частина „Новин Іллеа“ буде присвячена знайомству з цими прекрасними молодими леді».

Я відчула, як у мене на скронях з'явилися краплинки поту. Сидіти мовчки на місці та випромінювати красу мені не складно. Але відповідати на запитання? Я знала, що все одно не стану переможницею Відбору, отже, заговика не у цьому. Просто мені не дуже хотілося виглядати ідіоткою на очах у всієї країни.

«Перш ніж перейти до леді, давайте трохи уваги приділимо людині часу. Ваша Світлосте, як справи?» – поцікавився Гаврил, прямуючи до Максона.

Це запитання збентежило принца. У нього не було мікрофона, й він не готував відповіді на запитання заздалегідь.

За мить до того як Гаврил сунув свого мікрофона під ніс принцові, я упіймала його погляд та підмигнула йому. Цього нехитрого прийому виявилось достатньо, щоб викликати у Максона посмішку.

«Чудово, Гавриле, дякую».

«Чи подобається вам перебувати у товаристві цих дівчат?»

«О, так! Можливість познайомитися з кожною з них ближче мене дуже тішить».

«І як, чи всі вони милі та сором'язливі створіння, якими ми їх уявляємо?» – поцікавився Гаврил.

Я посміхнулася, передчуваючи відповідь Максона. Тому що здогадувалася, якою вона буде.

«Ну-у, – Максон поглянув на мене понад Гавриловим плечем. – Майже».

«Майже? – перепитав із подивом в голосі Гаврил та повернувся до нас. – Невже хтось із них виявився з характером?»

На щастя, всі дівчата гуртом захихотіли, тож ніхто не звернув на мене уваги. От маленький зрадник!

«Що саме зробили ці дівчата?» – не заспокоювався Гаврил.

«Ну гаразд, я розповім. – Максон закинув ногу на ногу та зручніше влаштувався у кріслі. Мабуть, я ніколи раніше не бачила його таким розкутим, як зараз, коли він сидів на сцені та глузував з мене. – В одній із них вистачило зухвальства накричати на мене під час першої нашої зустрічі. Мене вибатькували як тільки можна».

Король з королевою позаду перезирнулися. Судячи зі всього, вони теж нічого про

це не знали. Дівчата навколо почали спантеличено презиратися. До мене нічого не доходило, поки я не почула запитання Марлі:

«Я не пригадую, щоб хтось кричав на нього у Головній залі. А ти?»

Схоже, Максон забув, що сам прохав мене зберегти нашу першу зустріч у таємниці.

«Думаю, він дещо перебільшує заради жарту. Яюсь я сказала йому у розмові декілька серйозних речей. Можливо, він має на увазі саме мене».

«Ви кажете, вибатькували? За що?» – допитувався Гаврил.

«Чесно кажучи, я і сам не зовсім зрозумів. Думаю, причиною всього був сум за рідною домівкою. Тому я, звісно, пробачив дівчині».

Максон повадився абсолютно невимушено, ведучи бесіду з Гаврилом так, ніби, крім них двох, у студії більше нікого не було. Подумки я пообіцяла собі не забути сказати йому, що він бездоганно тримався.

«Отже, вона все ще серед нас?» – Гаврил з широкою посмішкою подивився на всіх дівчат та повернувся до принца.

«О, так, вона досі тут, – відповів Максон, не зводячи очей з обличчя Гаврила. – І я маю намір надовго її тут затримати».

Глава 15

Під час вечері я почувалася пригніченою і майже нічого не з'їла. Я вирішила, що наступного тижня треба буде обов'язково попередити своїх покоївок, щоб не робили мої сукні такими вузькими у талії.

Ен, Мері та Люсі вже очікували на мене, бажаючи допомогти роздягтися. Я змушена була пояснити, що це дещо зарано. Ен першою здогадалася про майбутній візит Максона, адже зазвичай мені одразу кортіло позбутися свого тісного вбрання.

«Якщо бажаєте, ми можемо зачекати. Нам не складно», – з надією у голосі запропонувала Мері.

Пам'ятаючи те занепокоєння, яке викликав у них минулий візит Максона, я вирішила, що найкраще буде у такому випадку відпускати їх раніше. Крім того, мені зовсім не хотілося, щоб вони сиділи та дивилися на мене в очікуванні на його прихід.

«Ні-Ні. Все гаразд. Якщо знадобиться допомога із сукнею, я вам зателефоную».

Вони проти волі пішли до виходу, а я залишилася очікувати на принца. Невідомо, коли він з'явиться, тому досить безглуздо починати читати, щоб одразу ж перерватися, або сідати за піаніно, щоб одразу ж підскочити. Врешті, я просто присіла на ліжко. Думки хаотично снували у голові. Я подумала про Марлі та її щирість. Адже, за виключенням дрібних подробиць, мені нічого про неї не відомо. І все-таки я вірила, що у її поведінці не було брехні. Тут думки перескочили на дівчат, які були наскрізь просякнуті фальшею. Цікаво, чи бачив Максон цю різницю?

Досвід Максона одночасно здавався таким багатим і таким мізерним. Він був джентльменом, але варто йому було опинитися досить близько, він втрачав над собою контроль. Максон начебто знав, як поводитися з жінками, але й гадки не мав, що робити на побаченні.

Повна противага Аспенові.

Аспен...

Його ім'я, його обличчя так швидко спалахнули у моїй пам'яті, що я не встигла отямитися. Чим він зараз займається? У Кароліні вже мала настати комендантська година. Він, мабуть, ще працює, якщо взагалі ставав до роботи сьогодні. А можливо, пішов кудись із Бренною або якоюсь іншою дівчиною, на яку вирішив переключитися після того, як ми розлучилися. Частина мене хотіла знати... інша частина хотіла заховатися від однієї лише думки про нього.

Я подивилася на склянку. Потім взяла її в руки. Самотня монетка на дні розгублено брязнула.

«Мені тяж самотньо, – прошепотіла я, – мені тяж».

Мабуть, нерозумно було брати її з собою. Я залишила все позаду, так навіщо ж чіплятися за одну-єдину монетку? Невже це все, що мені залишилося? Сонет в скляній банці. Колись я покажу її своїй донечці, розповідаючи про своє перше таємне кохання.

Але повністю поглинути у спогади-співчуття мені не дали. У двері рішуче постукали. Максон! Я раптом, неочікувано для самої себе, підірвалася до дверей та розчинила їх навстіж.

Максон вочевидь не очікував побачити мене на порозі.

«А куди поділися покоївки?» – поцікавився він, огледівши кімнату.

«Пішли. Я відсилаю її після вечері».

«Кожного дня?»

«Так. Я поки що здатна сама зняти з себе сукню».

Максон звів брови і посміхнувся. Я почервоніла. Якимось двозначно вийшло.

«Візьми накидку. На вулиці прохолодно».

Ми пішли коридором. У мозку ще крутився відгомін нещодавніх думок, а Максон – це вже мені було відомо – не досить добре володів талантом розпочинати бесіду. Врешті я практично одразу ж взяла його під руку. Хоч тут зрозуміло, що треба робити.

«Якщо ти проти, щоб біля тебе весь час були покоївки, я поставлю перед твоїми дверима охоронця».

«Ні в якому разі! Мені не потрібна нянька!»

«Він буде ззовні, – пирхнув принц. – Ти навіть не здогадаєшся про його присутність».

«А ось і здогадаюсь, – поскаржилася я. – Я відчую, що він там».

Максон удавано тяжко зітхнув. Я була так захоплена суперечкою, що не почула шепотіння, поки його джерело не опинилося практично перед нами. Селеста, Тайні та Еміка прямували просто повз нас до своїх кімнат.

«Леді», – вимовив Максон і злегка кивнув.

Мабуть, безглуздо було розраховувати на те, що нас ніхто не побачить. Мої щоки запалали, хоча незрозуміло, через що.

Дівчата зробили кніксен і пішли. Я обернулася на них. Вигляд у Тайні та Еміки був заінтригований. За декілька хвилин про побачення знатимуть абсолютно всі. Завтра обов'язково замордують запитаннями. Селеста дивилася не мене як на ворога. Вона, певно, вважала, що я її особисто образила.

Я відвернулася та вимовила перше, що мені спало на думку:

«Я ж тобі казала, що дівчата, які дуже нервували під час атаки, змінять свою точку зору і не поїдуть звідси».

Я не знала, хто саме просився додому, але ходили плітки, що серед них була і Тайні. Вона тоді знепритомніла. Балакали ще про Баріель, але я знала, що це брехня. Позбавити її шансу отримати корону можливо тільки вбивши її.

«Не уявляєш, яке це полегшення».

Його слова здалися мені щирими.

Я не одразу зрозуміла, що відповісти, оскільки очікувала не на таку відповідь, до того ж я була сконцентрована на думці, щоб не впасти. Надто складно йти сходами на підборах. Що ж, якщо я спіткнуся, він принаймні не дасть мені впасти.

«На мій погляд, в такому сенсі це все виявилось б досить доречно, – промовила я, коли ми дійшли до першого поверху та до мене повернулася впевненість у собі. – Тобто, я вважаю, що дуже складно обрати одну єдину дівчину з такої кількості учасниць. Хіба тобі самому не буде легше, якщо хтось поїде звідси через певні обставини?»

«Мабуть, так воно і має бути, – низав плечима Максон. – Але чомусь насправді все виявляється навпаки, будь певна», – із сумом у голосі зізнався принц. – «Доброго

вечора, панове», – привітався він з охоронцями, які миттєво відчинили перед ним двері до саду.

Мабуть, варто прийняти пропозицію принца, нехай він скаже їм, що я обожаю гуляти. Думка в будь-який момент вибратися з палацу видалася мені привабливою.

«Не розумію», – промовила я, коли ми вже підходили до лавки – нашої лавки – і сіли обличчям до яскраво освітленого палацу. Так було легше розмовляти.

Максон запнувся, ніби не міг вирішити, чи варто мені про це розповідати, чи ні, а потім набрав повітря у груди і почав говорити:

«Можливо, я тішу себе, вважаючи, що заради мене варто ризикувати. Ні, я, звісно, не хочу когось наразити на небезпеку! Я не зовсім точно висловив свою думку. Просто... не знаю. Невже ти не бачиш, чим ризикуєш я?»

«Е-е... ні. Поряд із тобою родичі, які готові порадити тобі щось варте, а ми всі підлаштовуємо своє життя під твій розклад. Твоє життя залишилося таким же, як і було, а наше життя в один момент змінилося. Які в тебе проблеми?»

Максон був приголомшений.

«Америко, можливо, мої рідні й поряд зі мною, але уяви, як незручно ти себе відчувала б, якби твої батьки спостерігали за твоїми спробами піти на побачення вперше у житті. І не тільки вони, а й уся країна! Але гірше за все, що це нормальним побаченням не можна назвати!»

Що ж стосується того, що ви підлаштовуєтеся під мій розклад... Коли я не з вами, я розробляю військові операції, приймаю закони, перекроюю бюджети... І все це я роблю сам, доки батько спостерігає над тим, як я роблю помилки, оскільки в мене немає його досвіду. А коли я неминуче все ж помиляюся, він виправляє все, що було зроблено неправильно. І весь цей час, доки я намагаюся цим займатися, мої думки зайняті лише вами – дівчатами. Така кількість мене одразу й тішить, і лякає. – Він увесь час плескав у долоні та коштав волосся. Я ніколи ще не бачила, щоб він так багато жестикулював. – Іти вважаєш, що моє життя не змінюється? Як думаєш, які в мене шанси знайти серед вас свою половинку? Так, я буду вважати, що мені пощастило, якщо я зустріну когось, хто здатен стати моєю супутницею життя до кінця наших днів. А раптом я вже відправив її додому, тому що не вловив жодного магічного спалаху, який мав начебто між нами промайнути? А раптом вона покине мене через найменший натяк на небезпеку? А раптом я взагалі нікого не знайду? Що я тоді робитиму?»

Він починав свою промову дуже гнівно та запально, але в кінці його тиради запитання вже не були риторичними. Принц насправді не знав, як бути, якщо серед нас не знайдеться жодної, хоча б віддалено схожої на ту, яку б він зміг покохати. Загалом, найбільше Максона турбувало інше – вірогідність того, що жодна з дівчат не покохає його.

«Я вважаю, що ти знайдеш свою половинку тут».

«Справді?» – з надією в голосі запитав він.

«Абсолютно. – Я поклала йому руку на плече. Здавалося, цей дотик його підбадьорив. Цікаво, чи часто до нього взагалі хтось торкався? – Якщо твоє життя, як ти кажеш, повністю змінилося, – твоя наречена десь поблизу. Можу сказати з власного досвіду, справжнє кохання зазвичай трапляється, коли ти менш за все на нього очікуєш». – Я ледь посміхнулася.

Здавалося, він зрадів моїм словам. І мене саму вони втішили, тому що я в них вірила. І якщо мені судилося бути поряд із своєю половинкою, то краще, що я могла зробити, це допомогти Максонові зустріти свою.

«Я дуже сподіваюся, що ви з Марлі знайдете спільну мову. Вона неймовірно

красива».

Максон здивовано поморщився: «Схоже на те».

«Що не так? Хіба погано бути красивою?»

«Ні-ні, все так, – він не став удаватися до деталей. – Що ти там увесь час виглядаєш?» – несподівано запитав він.

«Що?»

«Ти постійно переводиш погляд з місця на місце. Ніби й слухаєш мене, але таке враження, ніби одночасно щось шукаєш».

А він мав рацію. Протягом всієї його промови я мимоволі озиралася навколо, дивилася на сад, вікна, навіть вартіві башти. Я повільно, але впевнено перетворювалася на параноїка.

«Люди... Камери...» – Я похитала головою, вдивляючись у темряву.

«Ми тут на самоті. Тільки біля входу є охоронець».

Максон махнув у бік самотнього силуету на фоні вогнів палацу. Він був правий, ніхто за нами не стежив. І у вікнах горіло світло, але нікого не було видно. Я й сама дійшла такого висновку, але отримати від нього підтвердження було приємніше.

«Тобі не подобається бути у всіх на очах?» – запитав він.

«Не дуже. Я віддаю перевагу тому, щоб бути непомітною. Я до цього звикла, розумієш?»

Палець ковзав складним візерунком, який прикрашав кам'яну плиту піді мною. У ту мить чомусь мені не хотілося зустрічатися поглядом з принцом.

«Ти будеш змушена до цього звикнути. Навіть коли поїдеш звідси, ти все одно залишишся у центрі уваги. Мати досі спілкується з деякими жінками, які брали участь у Відборі. Їх усіх вважають важливими персонами. Досі».

«Просто чудово! – простогнала я. – Це саме те, на що я більш за все очікую вдома».

Обличчя Максона виглядало винуватим. Ось і чергове нагадування про те, чого мені коштував цей безглуздий конкурс та як змінився мій світ.

Хоча не варто все перекидати на Максона. Він був такою самою жертвою, як і ми самі, хоч і в дещо іншому сенсі. Я зітхнула й знову поглянула на нього. На його обличчі була написана рішучість.

«Америко, чи можна поставити тобі одне особисте запитання?»

«Можливо», – невпевнено відповіла я.

Він сумно посміхнувся:

«Просто... Загалом, я бачу, що тобі тут зовсім не подобається. Тобі не подобаються тутешні правила, змагання, одяг і... А от їжа тобі подобається, – він посміхнувся. Я теж. – Ти сумуєш за рідними. І, підозрюю, не тільки за ними. Всі почуття написані на твоєму обличчі великими літерами».

«Так, – я закотила очі. – Я знаю».

«Але ти все одно терпиш та страждаєш від нудьги за домом, замість того щоб повернутися. Чому?»

Я відчула клубок, що піднімався горлом, і ковтнула.

«Я не страждаю... І ти знаєш чому».

«Часом ти маєш зовсім нормальний вигляд. Я бачу, як ти посміхаєшся, коли розмовляєш з іншими дівчатами, але виглядаєш дуже радісною під час їжі. Що є, то є. А от в інший час ти видаєшся якоюсь засмученою. Може, розкажеш?»

«Це просто чергова історія про нещасливе кохання. Нічого цікавого. Повір мені». *Будь ласка, не змушуй мене. Я не хочу плакати.*

«На краще чи гірше, я хотів би послухати ще одну історію про справжнє кохання, крім історії моїх батьків. Історію, яка трапилася поза цими стінами, цими правилами чи ієрархією. Будь ласка».

Правда полягала у тому, що я оберегала цю таємницю так довго, що навіть подумати не могла, щоб комусь про неї розповісти. Боляче навіть згадувати Аспена. Максон устиг стати моїм другом. Він був таким добрим зі мною. А ще він завжди залишався дуже щирим.

«Так, у нашому світі, – я кивнула у бік безкінечної стіни, – касти піклуються одна про одну. Часом. Наприклад, поміж клієнтів мого батька є три родини, кожна з яких купує в нього хоча б одну картину на рік. А я маю гарних знайомих, які завжди запрошують мене співати на їхніх різдвяних святах. Це наші заступники, розумієш?»

Зрештою, ми були кимось на кшталт захисників його родини. Вони Шістки. Коли ми могли дозволити собі найняти когось допомогти по господарству, ми завжди запрошували його матір. Я знала його з самого дитинства, але він був старший, ближчий за віком до мого брата. Вони завжди влаштовували якісь шалені ігри, тож я ухилялася від них.

Старший брат Кота – художник, як і батько. Декілька років тому одну з його металевих скульптур купили за великі гроші. Можливо, ти про нього навіть чув».

Максон про себе вимовив: «Кота Сінгер». За мить потому я побачила по його очах, ніби він щось пригадує.

Я відкинула волосся і взяла себе в руки.

«Ми всі дуже зраділи за Коту. Він довго працював над цією скульптурою. А ми на той час дуже потребували грошей. Але Кота залишив собі майже все. Та робота зробила йому ім'я. Клієнти постійно телефонували йому. Зараз, щоб замовити у нього скульптуру, люди чекають на свою чергу дуже довго, а він ставить дуже високі ціни, тому що він може собі це дозволити. Думаю, слава закрутила йому голову. П'ятірки дуже рідко досягають такої висоти».

Тут наші очі знову зустрілися, і я нагадала собі, що для мене невідомість також залишилася у минулому, хотіла я цього чи ні.

«Зрештою, коли на нього почали сипатися замовлення, Кота вирішив відокремитися від родини. Старша сестра щойно вийшла заміж, і ми втратили її прибуток. Коли Кота став заробляти великі гроші, то теж пішов від нас. Але так не роблять. Не можна ось так зробити – узяти й кинути свою родину. Триматися разом – єдиний спосіб вижити».

Я помітила в Максонових очах нерозуміння: «Він залишив всі гроші собі. Він прагнув з їх допомогою прокласти собі шлях нагору?»

Я кивнула: «Кота взяв собі за мету стати Двійкою. Якби його влаштувало стати Трійкою чи Четвіркою, можна було б заплатити за місце у цій касті та допомогти нам, але він геть збожеволів від ідеї стати Двійкою. Насправді це просто безглуздо. Він живе у великому комфорті, але йому закортіло отримати цей клятий статус. Він не заспокоїться, доки не досягне свого».

Максон похитав головою: «На це може піти все життя».

«Якщо на його надгробку виб'ють цифру два, йому вже буде байдуже».

«Ви з ним вже більше не такі близькі?»

Я зітхнула: «Не зараз. Спочатку я вважала, що неправильно його зрозуміла. Вирішила, що він поїхав від нас, щоб бути незалежним, а не щоб відсторонитися. Коли у Коти з'явилася власна квартира зі студією, я навіть допомагала їй облаштовувати. Він звернувся до тієї ж родини Шісток, котру ми завжди кликали. Їхній старший син нічим не був зайнятий, тому з радістю погодився допомогти. Він декілька днів працював у Коти, вилизуючи кожен дюйм».

Я замовкла, пригадуючи все.

«Зрештою, я розпаковувала коробки з речами... І він також. Наші очі зустрілися, і він раптом перестав здаватися мені таким дорослим та невгамовним. Ми давно не бачилися, розумієш? Дитинство вже минуло. Увесь день ми випадково торкалися один до одного, розкладаючи речі по місцях. Він дивився на мене і посміхався. Мені здавалося, що до цього моменту я начебто і не жила. Я просто... збожеволіла від нього».

У мене увірвався голос, сльози, які так довго накопичувалися всередині, з'явилися на очах.

«Ми були сусідами, тож я декілька разів на день виходила з дому на прогулянку в надії побачити його. Коли його мати приходила до нас прибирати, іноді вона брала його із собою. І тоді ми просто дивилися один на одного, адже нічого іншого нам не залишалося. – Я схлипнула. – Він Шістка, я П'ятірка, а закони... І моя мати! Вона б знетямилася від злості. Отже, ніхто не мав знати про це. Незабаром я почала знаходити на своєму вікні приліплені скотчем анонімні записки, в яких писалося, що я дуже красива і співаю, як янгол. Я знала, що вони від нього. Коли мені виповнилося п'ятнадцять, мама влаштувала вечірку. Його родину також запросили. Він підстеріг мене у куточку, простягнув листівку та сказав, щоб я прочитала її, коли нікого поблизу не буде. Коли я змогла це зробити, там не було ні імені, ні привітання. Там лише було написано „Хатинка на дереві. Опівночі“».

Очі Максона розширилися: «Опівночі? Але...»

«Я регулярно порушувала закон Іллеа про комендантську годину».

«Ти могла потрапити до в'язниці», – похитав він головою.

«Тоді мені це здавалося несуттєвим, – знизала я плечима. – У той вечір було таке відчуття, ніби в мене вирости крила. Мені просто не вірилося, що він хоче побути зі мною наодинці. Вечері я пішла до своєї кімнати і стала чекати біля вікна, поглядаючи на хатинку на дереві на задньому подвір'ї. Біля опівночі я побачила, що хтось заліз до неї. Пам'ятаю, що я на всяк випадок почистила зуби ще раз. Я вискочила у вікно й побігла до хатинки на дереві. Там на мене очікував він. Складно було у це повірити.

Не пам'ятаю, як саме це все почалося, але невдовзі ми освідчилися одне одному у коханні. Ми сміялися і не могли зупинитися від щастя через те, що відчуваємо одне до одного однакові почуття. Тому мені було не до того, щоб турбуватися з приводу порушення комендантської години та брехні батькам. Не турбувало навіть те, що я П'ятірка, а він Шістка. Та про майбутнє я теж не думала. Тому що для мене не було нічого важливішого за те, що він мене кохав.

А він кохав мене, Максоне, він дуже мене кохав».

Сльози лилися. Я обхопила себе руками, відчуваючи відсутність Аспена так гостро, як ніколи раніше. Поки я розповідала, все здавалося мені ще реальнішим. В мене не залишилося іншого виходу, як розповісти всю історію до кінця.

«Ми таємно зустрічалися два роки. Ми були щасливі, але його турбувало те, що ми змушені були ховатися, що він не в змозі дати мені те, на що я, на його думку, заслуговую. Коли прийшло запрошення взяти участь у Відборі, він наполіг на тому, щоб я подала заявку».

Максон роззявив рота.

«Я знаю. Це було так безглуздо. Він би ніколи собі не пробачив, якби я не спробувала. А я була абсолютно, абсолютно впевнена, що мене ніколи не оберуть. Ну хто я така?»

Я сплеснула у долоні. Адже, справді, я досі не могла отямитися.

«Від його матері я дізналася, що він заощаджує гроші, щоб одружитися на якійсь невідомій дівчині. Як же я зраділа! Таємно я влаштувала для нього невелику вечерю в надії на те, що зможу його змусити мені освідчитися. Я так чекала на це!

Але коли він побачив, скільки грошей я на нього витратила, він дуже засмутився. Він дуже гордий. Він вважав, що це він мусить піклуватися про мене, а не навпаки. Мабуть, у той момент він зрозумів, що ніколи не зможе цього зробити. Ось він і розлучився зі мною замість того, щоб освідчитися...

Тиждень потому я дізналася, що мене обрали».

Максон прошепотів щось незрозуміле.

«Востаннє я його бачила, коли мене проводжали сюди, – вичавила я з себе. – Він був з іншою дівчиною».

«Що?!» – скрикнув Максон.

Я закрила обличчя руками.

«Я божеволію від цього. У нього завжди була купа шанувальниць, а нині немає жодної причини відмовляти їм. Можливо, зараз він саме з тією дівчиною, з якою приходив на мої проводи, не знаю. Я не в змозі щось змінити. Але від одної думки про те, що я повернуся додому та буду змушена все це бачити... Я просто не можу, Максоне...»

Я ридала і ридала, а Максон намагався заспокоїти мене. Коли сльози врешті скінчилися, я знову заходила розповідати.

«Максоне, я сподіваюся, що ти знайдеш ту, без котрої не зможеш жити. Чесно. І ще я дуже сподіваюся, що тобі ніколи не доведеться дізнатися, як це – жити без неї».

На обличчі принца відобразився нехай і слабкий, але біль. Моя історія вочевидь його засмутила. І навіть більше того – розсердила.

«Вибач, Америко. Я не... – Його обличчя дещо посвітліло. – Зараз не той момент, щоб поплескати тебе по плечу?»

Непевність у його голосі викликала в мене посмішку.

«Так. Більш ніж не той».

У його погляді світився сумнів, як і минулого разу, але замість того щоб просто поплескати мене по плечу, він нахилився і обійняв мене.

«Я нікого ніколи не обіймав. Так добре?»

«Складно обійняти когось неправильно, – розсміялася я і після короткої паузи зізналася: – Хоча я розумію, що ти маєш на увазі. Насправді я якщо і обіймаю когось, то лише своїх рідних».

Я відчувала себе зовсім поламанною після довгого дня, який я провела у незручному одязі на зйомках «Новин Іллеа», під час вечері та за розмовами. В обіймах Максона, який час од часу пестив моє волосся, було дуже затишно. Незважаючи на розгублений вигляд, він поводився вельми чемно. Принц терпляче чекав, поки я перестану хлипати, а потім відсторонився, аби поглянути на мене.

«Америк, присягаюся, що буду тримати тебе тут до останнього. Наскільки я розумію, вони хочуть, щоб з усієї Еліти я залишив трьох дівчат, а потім зробив би остаточний вибір. Але я обіцяю, що залишу двох і протримаю тебе у палаці до цього моменту. Я не відправлю тебе додому, доки не змушений буду цього зробити. Або доки ти сама не будеш готова поїхати. Побачимо, що станеться раніше».

Я кивнула.

«Я знаю, ми з тобою ледь знайомі, але думаю, що ти чудова дівчина. І мені дуже боляче бачити тебе такою засмученою. Якщо б він тут опинився, я б... я б... – Максон здригнувся від обурення, а потім зітхнув: – Мені дуже шкода, Америк».

Він знову пригорнув мене до себе, і я поклала голову йому на плече. Я знала, що Максон стримає свою обіцянку. Ніколи б не повірила, що знайду тут справжню втіху.

Глава 16

Наступного ранку я прокинулася з набряклыми повіками. Добре, що я все розповіла Максону. Хто б міг уявити, що палац – золота клітка – виявиться єдиним місцем, де я зможу дозволити собі відверто розповідати про свої відчуття.

Обіцянка, дана Максоном минулої ночі, закарбувалася у моїй пам'яті, і я була спокійна, що тут мені нічого не загрожує. На те, щоб обрати з тридцяти п'яти дівчат одну-єдину, у Максона піде декілька тижнів, якщо не місяців: А все, що мені потрібно, – це час та місце. В мене не було впевненості, що я коли-небудь зможу забути Аспена. Мати колись сказала, що перше кохання залишається у серці назавжди. Але, можливо, за цей час мені таки вдасться отямитися.

Покоївки нічого не сказали про мої заплакані очі, лише мовчки потурбувалися про те, щоб зняти підпухлість. Також вони не поцікавилися, чому моє волосся сплутане, просто мовчки привели його до ладу. Я була їм дуже за це вдячна. Вдома, навіть коли всі бачили, що мені сумно, ніхто не кидався мені чимось допомогти. Але тут я відчувала, що всі турбуються про мене та оточують безмежним піклуванням.

Була субота, отже, жодних заходів не планувалося, але всім належало бути у Жіночій залі. По суботах до палацу приїжджали гості, тож нас заздалегідь попередили, що з нами, можливо, схочуть зустрітися. Мене зовсім не надихала така перспектива, зате я могла вбратися у новенькі джинси. Звісно, так бездоганно на мені ще не сиділи жодні джинси. Можливо, Максон дозволить мені їх собі залишити, коли я поїду додому, якщо в нас зав'язалися такі дружні стосунки.

Я повільно спустилася сходами. Втома минулої ночі далася взнаки. Не встигла я дійти до Жіночої зали, а вже почувся галас. Варто ж було переступити поріг, як на мене налетіла Марлі та потягла до крісла у кутку зали.

«Нарешті! – вигукнула вона. – Я вже зачекалася!»

«Вибач. Я вчора пізно лягла спати, тому вчасно не прокинулася».

Певно, вона помітила присмак суму у моєму голосі і уважно подивилася на мене, але вирішила тактовно зосередитися на джинсах.

«Ти виглядаєш неперевершено!»

«Я знаю. В мене нічого подібного не було, – мій голос трошки повеселішав. Я вирішила повернутися до свого колишнього правила: тут немає місця для Аспена. Я відкинула думки про нього та зосередилася на другій важливій для мене тут людині. – Вибач, що змусила тебе чекати. Про що ти хотіла порозмовляти?»

Марлі вагалася. Ми присіли, і вона закусила губу. Поблизу нікого не було. Вона, схоже, мала якусь таємницю.

«Взагалі-то, я подумала, можливо, і не варто тобі про це розповідати. Іноді я забуваю, що ми все-таки суперниці».

Ось у чому справа. Її таємниця стосувалася Максона. Мені необхідно було це почути.

«Марлі, я поділяю твої почуття. Я думаю, ми зможемо по-справжньому стати подругами. Не можу я тебе вважати за ворога, розумієш?»

«Так. Ти така мила. І люди тебе обожнюють. Тобто, мабуть, ти переможеш...»

У її голосі відчувався невеликий сум.

Я ледь втрималася від того, щоб не скривитися чи розсміятися.

«Марлі, можна я відкрию тобі один секрет?» – запитала я довірливо.

Я дуже сподівалася, що вона повірить у щирість моїх слів.

«Звісно. Будь-який».

«Я не знаю, хто переможе. Насправді, будь-хто у цій кімнаті може стати майбутньою принцесою. Мабуть, кожна вважає, що нею стане саме вона, але я точно знаю: якщо перемога дістанеться не мені, я хочу, щоб виграла ти, тому що ти справляєш враження людини справедливої та доброзичливої. Я вважаю, з тебе вийшла б відмінна принцеса. Чесно».

Це була майже вся правда.

«Я думаю, ти розумниця та красуня, – прошепотіла вона у відповідь. – З тебе також вийшла б чудова принцеса».

Я опустила голову. Така висока оцінка з її боку мене зворушила. Хоча кожного разу я ніяковіла, коли чула подібні слова на свою адресу. Від мами, Мей, Мері... Просто дивовижно, яка кількість людей вважала, що з мене вийде гарна принцеса. Невже ніхто не помічав моїх вад? Манери в мене далекі від вишуканих. Я не люблю командувати і я не досить організована. Егоїстична, маю жажливий характер, не терплю світитися на публіці. До того ж, мені бракує сміливості. А без сміливості не варто й братися за таку роботу. Адже це саме робота, а не тільки шлюб.

«Стосовно багатьох дівчат в мене схожі думки, – зізналася вона. – Таке враження, будь-яка має такі якості, яких я позбавлена, що робить їх кращими за мене».

«В тому-то й справа, Марлі. У кожної з тих, хто присутній у цій залі, можна знайти щось особливе. Але ось тільки хто знає, що саме потрібно Максону?»

Вона похитала головою.

«Отже, давай не будемо турбуватися з цього приводу. Можеш розповісти мені все, що захочеш. Я зберігатиму твої секрети, а ти – мої. Я вболіватиму за тебе, а ти, якщо хочеш, вболівай за мене. Добре мати друзів».

Вона посміхнулася, потім озирнулася навколо, щоб впевнитися, що нас ніхто не чує.

«В мене було побачення з Максоном», – прошепотіла Марлі.

«Та ти що?» – здивувалась я. Я розуміла, що виявляю занадто багато зацікавленості, але це сильніше від мене. Мені хотілося дізнатися, чи повадився принц більш розкуто з нею та чи сподобалася йому Марлі.

«Він передав через моїх покоївок листа із запитанням, чи могли б ми побачитися у четвер».

Я посміхнулася, пригадуючи, що рівно за день до того ми з Максоном вирішили, що будемо обходитися без цих формальностей.

Марлі продовжувала: «Я відповіла йому: „Так, звісно!“, ніби я могла йому відмовити. Він зайшов за мною, і ми прогулялися палацом. Ми розмовляли про кіно, і з'ясувалося, що нам подобаються одні й ті самі фільми. Ти знаєш, що в них у підвалі кінотеатр? Ми пішли саме туди».

«Ні». – Я ніколи в житті не була у кінотеатрі, і мені кортіло почути, як там все влаштовано.

«О, це просто чудово! Широкі сидіння з відкидними спинками. Можна навіть попкорн собі приготувати – там є апарат. Максон взяв та й зробив для нас відерце! Це було так кльово, Америко! Спочатку він перелив олії, тож перша порція згоріла. Треба було викликати когось, щоб все прибрали, та робити наново».

Я звела очі. Молодець, Максон, та й годі! Ну добре, Марлі вирішила, що це мило.

«Ми дивилися кіно, а потім, коли під кінець почалася романтична частина, він узяв мене за руку! Я ледь не знепритомніла! Ну, тобто, я трималася за його лікоть, коли ми гуляли, але так має бути. А тут він сам узяв мене за руку...» – Вона зітхнула та відкинулася на спинку крісла.

Я захихикала. Схоже, Марлі була в захваті від нього. Так, так, так!

«Не можу дочекатися, коли він знову до мене прийде. Принц такий красень, тобі не здається?» – запитала вона.

Я трохи затнулася: «Так, він милий».

«Ой, Америко! Ти мала б помітити, які в нього очі та голос...»

«...Коли він не сміється! – Від одного спогаду про сміх Максона я сама ледь не почала сміятися. Він спочатку декілька разів видихав із себе все повітря, а потім трохи рохкав, вдихаючи, ніби ніяк не міг зупинитися сміятися».

«Авжеж, сміється він дивно, але кумедно».

«Якщо тобі подобається кожного разу насолоджуватися нападом задухи над своїм вухом щоразу, коли ти жартуєш, то звісно».

Марлі не витримала, склалася навпіл і розсміялася.

«Гаразд, гаразд, – промовила вона, трохи заспокоївшись. – Але хоч щось привабливе ти мусиш у ньому побачити!»

Я відкрила рота, потім закрила, і так двічі чи тричі. Мені так і кортіло щось ляпнути на адресу Максона, але виставляти його в очах Марлі в негативному образі було ні до чого. Тому я замислилася.

Що є привабливого в Максонові?

«Ну, він нормальний, якщо забуває про формальності. Наприклад, коли розмовляє не добираючи слів, або коли дивиться на щось, ніби... Ніби прагне побачити приховану красу».

Марлі посміхнулася, і я зрозуміла, що вона теж вловила цю рису.

«А ще мені подобається, що він видається щиро захопленим, коли він з тобою, розумієш, про що я? Незважаючи на те, що він відповідає за всю країну і йому потрібно зробити цілу купу речей, здається, що з тобою він про все забуває. Він повністю присвячує себе тому, що на даний момент перед ним. Це чудово. А ще... Тільки, будь ласка, не кажи нікому... Я у захваті від... його рук».

Я почервоніла. От дурна! Невже не можна було обмежитися загальними відповідями щодо його чудових моральних якостей? На щастя, Марлі із задоволенням підхопила цю тему.

«Так! Його м'язи дуже відчуються навіть під його цупкими костюмами. Він, певно, дуже сильний», – заторохтіла Марлі.

«Цікаво, чому? Для чого йому бути таким сильним? Він же зайнятий всілякою паперовою роботою. Дивно».

«Можливо, він любить підтягуватися перед дзеркалом», – Марлі передражнила його, піднявши худі руки.

«Ха-ха! Точно! А ти запитай його про це!»

«Ні в якому разі!»

Вочевидь, Марлі дуже гарно провела час. Цікаво, чому вчора Максон так неохоче

розмовляв на цю тему? Він так відреагував, ніби вони взагалі не бачились. Може, просто соромився?

Я подивилася на всіх присутніх у залі й помітила, що більшість дівчат мала напружений та незадоволений вигляд. Джанель, Еміка та Зої уважно слухали Кріс. Розповідаючи, вона активно жестикулювала та посміхалася, тоді як Джанель стурбовано супилася, а Зої кусала нігті. Еміка з відстороненим поглядом терла шию трохи нижче від вуха, ніби в неї там боліло. Поряд із ними щось гаряче обговорювали Селеста з Анною. Селеста, як завжди, спілкувалася самовдоволено. Марлі прослідкувала за напрямком мого погляду і пояснила:

«Засмучені ті, хто ще не був на побаченні. Принц сказав, що тільки за четвер я у нього друга. Він намагається приділити час кожній дівчині».

«Насправді? Вважаєш, причина у цьому?»

«Гадаю, так. Ось, наприклад, ми з тобою. З нами обома все гаразд, тому що він встиг побачитися з кожною з нас наодинці. Ми знаємо, що подобаємося йому, оскільки він запросив нас на побачення та не відіслав додому одразу ж після нього. Стає відомо, хто вже був на побаченні, а хто – ні. Вони нервують, що він не кличе їх, тому що вони йому не сподобалися, а після того як він врешті таки зустрінеться з ними, він може просто відправити їх додому».

Чому він мені не розповідав цього? Адже ми друзі! А це зовсім не по-товариськи. Зважаючи на те, як сяяли щасливиці, він устиг поспілкуватися принаймні з десятима дівчатами. Ми з ним провели більшу частину вчорашнього вечора, а він і не натякнув на це! Гарний же він друг, якщо приховує такі речі, тоді як сам вивідує в мене мої ж таємниці.

Т'юзді, яка до цього моменту із заклопотаним виглядом слухала Камілу, підвелася та обвела поглядом залу. Помітивши у кутку нас із Марлі, вона швидко підійшла.

«А ви чим займалися на побаченні із принцом?» – запитала вона раптово.

«Привіт, Т'юзді!» – весело привіталася Марлі.

«Замовкни! – вигукнула вона, знову повертаючись до мене. – Ну ж бо, Америко, розповідай!»

«Я вже все розповіла».

«Ні, я про вчорашній вечір!» – Покоївка підійшла до нас, щоб запропонувати чай, який я б із задоволенням випила, але Т'юзді відіслала її геть.

«Звідки...»

«Тайні бачила вас та всім розповіла, – втрутилася Марлі, намагаючись пояснити настрій Т'юзді. – Ти – єдина, з ким він був двічі. Багато дівчат, хто ще не був на побаченні, скаржаться. Вони вважають, що це несправедливо. Але ж ти не винна, що сподобалася йому».

«Це абсолютно нечесно! – буркнула Т'юзді. – Я жодного разу не бачила його, окрім їдальні, навіть мимохідь. Чим ви двоє займалися?»

«Ми... е-е... гуляли в саду. Він знає, що я люблю проводити час на свіжому повітрі. Ми просто спілкувалися». – Мені стало ніяково, ніби я зробила щось неправильне.

Т'юзді так буравила мене поглядом, що я не витримала й одвернулася. Виявилося, що до нашої розмови прислуховуються інші дівчата, які сиділи за сусідніми столиками.

«Ви просто розмовляли?» – перепитала вона з недовірою.

«Авжеж», – знизала я плечима.

Т'юзді пирхнула і відійшла до столика Кріс. Та із запалом почала знову переказувати свою історію. А я залишилася сидіти абсолютно приголомшена.

«Тобі зле, Америко?» – Голос Марлі повернув мене до реальності.

«Ні-ні. Все гаразд. А що?»

«У тебе сумний вигляд». – Марлі стурбовано насупила лобі.

«Ні, я не засмучена. Все чудово».

Несподівано Анна Фармер – Четвірка, яка заробляла на життя землеробством, – у такому стрімкому пориві, якого б я і не помітила, якби ми з Марлі не знаходилися так близько, вліпила Селесті ляпаса.

Кілька дівчат, разом зі мною, зойкнули. Ті, хто пропустив цей момент, заозиралися і почали розпитувати, що сталося. Особливо голосно цікавилася Тайні. Її пронизливий голос дзвенів у вухах.

«Ох, Анно, ні», – зітхнула Еміка.

Наступної миті до Анни почало повільно доходити, що вона накоїла. Тепер їй мали відіслати додому: нам було Заборонено застосовувати фізичне насилля до інших Обраних.

Еміка ледь не плакала. Анна сиділа мовчки, ніби прикута до стільця. Вони обидві були з ферм і встигли потоваришувати. Я уявити собі не могла, що б відчувала, якби Марлі довелося раптово поїхати звідси.

Анна, з якою я ледь була знайома, удавала з себе життєрадісну дівчину. Я знала, що кривдити інших – не в її характері. Коли нас атакували повстанці, більшість часу вона провела, молячись на колінах.

Без сумніву, її спровокували, але їхньої розмови із Селестою ніхто не чув, отже, неможливо було щось довести. У тому, що стосувалося їхньої суперечки, слово Анни було проти слова Селести, але в останньої була повна зала свідків, які могли підтвердити, що вона отримала ляпаса. Скоріше за все, Максон змушений буде відіслати її додому як показовий приклад усім іншим.

Селеста щось прошепотіла їй на вухо та швидко вийшла. На очах в Анни з'явилися сльози.

Під час вечері їй вже не було.

Глава 17

«Хто був президентом Сполучених Штатів під час Третьої світової війни?» – екзаменувала нас Сильвія.

Я не знала, тому сховала очі в надії, що мене не викличуть. На щастя, Емі підняла руку і відповіла: «Президент Уолліс».

Ми знову зібралися у Головній залі. Тиждень починався з уроку історії. Або, точніше сказати, з іспиту з історії. Це одна з тих сфер науки, в якій уявлення різних людей категорично не співпадають як у тім, що стосується безпосередньо фактів, так і в їхній інтерпретації. Мама завжди навчала нас історії усно. Англійською та математикою ми займалися за підручниками та робочими зошитами. Події з минулого, у вірогідності яких я була впевнена, можна було перерахувати на пальцях.

«Правильно. Уолліс був президентом до нападу Китаю та продовжував очолювати Сполучені Штати протягом усієї війни», – підтвердила Сильвія. *Уолліс, Уолліс, Уолліс.* Я дуже хотіла зберегти у пам'яті все це, щоб потім розповісти Мей та Джераду, коли повернуся додому, але ми так багато всього вивчали, що все запам'ятати і нічого не переплутати було дуже складно. «Які причини нападу? Селесто?»

Та посміхнулася: «Гроші. Американці заборгували чимало грошей і не змогли повернути борг».

«Чудово, Селесто». – Сильвія подивилася на дівчину з обожнюванням.

Як Селесті вдавалося обдурювати людей? Це дуже дратувало мене.

«Коли Сполучені Штати виявилися неспроможними виплатити астрономічний борг, китайці напали на країну. Але, на біду, грошей їм це не принесло, оскільки Сполучені Штати були банкрутом. Однак вони отримали американську робочу силу. А коли Китай переміг, як перейменували Сполучені Штати?»

Я та ще декілька дівчат підняли руки.

«Дженна», – кивнула Сильвія.

«Американський Штат Китаю».

«Вірно. Американський Штат Китаю зовнішньо нічим не відрізнявся від колишньої країни, але це була лише видимість. Насправді всі важелі керування були зосереджені у руках китайців. Вони впливали на всі масштабні політичні події та змінювали законодавство на свою користь».

Сильвія неквапливо походжала поміж столами. Я відчувала себе мишеням, над яким кружляє шуліка, наближаючись із кожною хвилиною.

Я обвела залу поглядом. Вигляд у більшості дівчат був спантеличений. А я думала, що це відомо геть усім.

«Хто-небудь може щось додати?»

«Вторгнення Китаю змусило деякі країни, наприклад, європейські, об'єднатися та утворити альянси», – відізвалася Баріель.

«Абсолютно вірно, – погодилася Сильвія. – Але Американський Штат Китаю на той час не мав жодних друзів. Їм знадобилося п'ять років на те, щоб перегрупуватися, й вони ледь владнали усе це. Про жодні альянси не було й мови. – Вона спробувала передати складність того періоду стомленим поглядом. – АШК збирався нанести Китаю удар у відповідь, але зіштовхнувся зі ще одним нападом. Яка держава намагалася загарбати АШК згодом?»

Цього разу була переважна кількість піднятих рук.

«Росія», – промовив хтось без виклику. Сильвія озирнулася навколо у пошуку порушниці порядку, але не знайшла її.

«Правильно, – із невдоволенням у голосі промовила вона. – Росія розпочала експансію в обох напрямках, але отримала нищівну поразку, а цей програш дав можливість АШК нанести удар у відповідь. Яким чином?»

Крісс підняла руку і відповіла: «Всі держави, розташовані на територіях Північної Америки, об'єдналися, щоб відбити напад Росії, оскільки остаточною її метою був не лише АШК. А воювати з Росією було простіше, оскільки вона ще воювала і з Китаєм, який, у свою чергу, намагався загарбати частину її території».

Сильвія гордовито посміхнулася: «Так. А хто очолив боротьбу проти Росії?»

«Грегорі Іллеа!» – гуртом вигукнула вся зала. Деякі дівчата навіть заплескали у долоні.

Сильвія продовжила: «І це призвело до народження нашої держави. Альянси, створені АШК, злилися у єдиний фронт, але репутація США була настільки зіпсована, що ніхто не хотів знову носити цю назву. Отже, нова держава, утворена під керівництвом Грегорі Іллеа, отримала його ім'я. Він врятував нашу країну».

Еміка підняла руку, і Сильвія кивнула.

«У всіх нас в якомусь сенсі є щось спільне з ним. Адже нам належить служити нашій країні. Він був звичайним громадянином, який пожертвував свої гроші та знання. І він все змінив», – із здивуванням в голосі вимовила вона.

«Чудово помічено, – погодилася Сильвія. – І, як колись він, одна з вас увійде у королівську родину. Грегорі Іллеа став королем, одружившись із королівською донькою, і комусь із вас належить вийти заміж за королівського сина».

Сильвія поринула у поборжне тремтіння, отже, коли Т'юзді підняла руку, вона не відразу відреагувала.

«Е-ем... чому про це не пишуть у книжках? Щоб ми могли вивчити це?» – в її голосі були помітні дратівливі нотки.

Сильвія похитала головою: «Любі дівчата, історію не потрібно вчити. Її просто потрібно знати».

«А ми вочевидь не знаємо», – прошепотіла Марлі, озирнувшись до мене.

Вона посміхнулася власному жарту, потім знову спинила погляд на Сильвії.

Я замислилася над тим, що у кожної з нас була власна історія, та про істину ми могли лише здогадуватися. Чому в нас не було підручників з історії?

Я пригадала, як декілька років тому я пішла до батьківської спальні у пошуках книжки: мати дозволила мені прочитати що-небудь на свій смак до уроку літератури. Роздивляючись обкладинки, я помітила у дальньому кутку товстенку стару книжку й витягла її. Це був підручник з історії США. За декілька хвилин до кімнати зайшов тато, побачив, чим я займаюся, і сказав, що я можу читати і далі, але тільки якщо нікому про це не говорити.

Коли тато попросив мене не розповсюджуватися про те, що я читаю, я беззаперечно його послухала. Мені подобалося роздивлятися ці сторінки. Багатьох у книжці не вистачало, її краї виглядали так, ніби вона побула у вогні, але саме з неї я дізналася про минулі свята та побачила зображення давнього Білого дому.

Мені ніколи й не спадало на думку замислюватися про брак правди, доки я не зіштовхнулася з нею один на один. Навіщо потрібно королю, щоб ми лише

здогадувалися, що відбувалося насправді?

Спалахи блиснули знову, висвітивши Максона і Наталі, які широко посміхалися.

«Наталі, опустіть, будь ласка, підборіддя трохи нижче. Ось так. – Фотограф знову зняв картинку, і кімнату залило різке світло. – Думаю, цього достатньо. Хто наступний?» – запитав він.

Звідкись узялася Селеста. Покоївки продовжували клопотати біля неї, поки фотограф знову не взявся за апаратуру. Наталі, яка не поспішала відходити від Максона, щось прошепотіла йому та грайливо шаркнула ніжкою. Він стиха відповів, і вона, пирхнувши, відійшла.

Після вчорашнього уроку історії нам сказали, що знімки будуть робити для розваги публіки, але мене не залишала думка, що у всьому цьому присутній якийсь таємний сенс. В якомусь журналі вийшла стаття про те, як має виглядати принцеса. Я її не читала, зате Еміка та ще хтось з дівчат ознайомилися з нею. За їхніми словами, там було написано, що Максон має обрати ту, яка виглядатиме по-справжньому велично та добре вийде на фотографіях та марках Іллеа.

Отже, тепер ми всі, одягнені в абсолютно однакові кремові сукні із заниженою талією та рукавами-крильцями, а також важкою червоною стрічкою через плече, по черзі фотографувалися з Максоном. Гарні світлини будуть опубліковані в тому-таки журналі, й редколегія мала зробити свій вибір. Мене все це не надто захоплювало. Із самого початку я боялася, що Максон шукає лише симпатичне обличчя. Тепер, після знайомства з ним, я була впевнена, що це не так, але, схоже, люди вважали, що метою Максона є саме це.

Я зітхнула. Частина дівчат походжали приміщенням, щось жуючи та розмовляючи. Більшість, і я з ними, вишикувалися уздовж декорацій, встановлених у Головній залі. Зі стіни звисав величезний золотий гобелен, який тягнувся підлогою, нагадуючи мені чохол для захисту від пилу, яким користувався мій тато вдома. З одного його боку поставили невеликий диванчик, а з іншого – колону. Посередині здіймався герб Іллеа, який був, певно, покликаний внести дух патріотизму у весь цей безглуздий захід. Ми спостерігали за тим, як одна за іншою учасниці йдуть фотографуватися. Дівчата повторювали пошепки, що їм подобається, а що – ні, та що вони робитимуть далі.

Поблискуючи очима, Селеста попрямувала до Максона, і він посміхнувся їй. Наблизившись до нього, вона щось прошепотіла принцові на вухо. Вже й не знаю, що саме вона йому сказала, але Максон зі сміхом закинув голову назад, а потім кивнув, погоджуючись із її маленьким секретом. Мене це зачепило. Як могла людина, яка вочевидь насолоджувалася моїм товариством, нашим з ним спілкуванням, могла з не меншою радістю розмовляти з такою людиною, як вона?

«Так, міс, дивіться у камеру та посміхайтесь, будь ласка», – звелів фотограф, і Селеста миттєво підкорилося.

Вона повернулася до Максона й поклала долоню йому на груди, схилила голову трохи на бік та посміхнулася в камеру. Схоже, вона чудово розуміла, як найбільш привабливо для себе використовувати освітлення та декорації, та кілька разів просила Максона трохи підсунутися ближче чи змінити позу. Там, де інші дівчата навмисно тягнули час, щоб довше побути поряд із принцом, особливо ті, кому досі не поталанило піти з ним на побачення, Селеста, схоже, хотіла продемонструвати свої навички.

Зйомка скінчилася дуже швидко, і фотограф викликав наступну. Я так здивилася, як Селеста торкається пальчиками руки Максона, що служниця змушена була пошепки нагадати мені про чергу.

Я струснула головою та наказала собі зосередитися. Потім підібрала поділ сукні й

рушила до Максона. Його погляд перескочив з Селести на мене і, можливо, я собі це нафантазувала, але його обличчя засвітилося.

«Моя люба», – майже проспівав він.

«Ось тільки давай без цього», – попередила я, але він лише хмикнув і простягнув до мене руки.

«Стривай-но. У тебе стрічка з'їхала вбік».

«Нічого дивного».

Ця бісова стрічка була такою важкою, що я відчувала, як вона з кожним кроком перекручується все більше.

«Ну ось, думаю, так буде нормально», – грайливо промовив він.

Я не здавалася. «Ти диви, який ти сьогодні ошатний, виглядаєш, як різдвяна ялинка». – Я тицьнула пальцем у його блискучі медалі на грудях.

Він був у формі, яка дуже нагадувала форму охоронця, але більш елегантній, із золотими наліпками на плечах, а до стегна був прикріплений меч. На мій погляд, це вже було трохи занадто.

«Дивіться у камеру, будь ласка», – гукнув до нас фотограф.

Я підняла голову й побачила не тільки його очі, а й обличчя всіх інших, які сліdkували за нами. В мене здали нерви.

Я витерла вологі долоні об сукню й видихнула.

«Заспокойся», – прошепотів Максон.

«Не люблю, коли всі на мене дивляться».

Він притягнув мене щільно до себе і поклав руку мені на талію. Я спробували трохи відсторонитися, але Максон тримав мене міцно.

«Просто дивись на мене так, ніби не можеш протистояти моїй надзвичайній чарівності».

Він спеціально зробив спокусливу фізіономію, а я проти волі розсміялася.

Водночас блиснув спалах, і камера зафіксувала наші обличчя, які дуже природно посміхалися одне до одного.

«Ось бачиш, це не так вже й лячно», – промовив Максон.

«Мабуть».

Протягом декількох наступних хвилин, доки Максон, підпорядковуючись вказівкам оператора, або міцніше притискав мене до себе, або недбало відстороняв, або повертав так, що я опинялася спиною до його грудей, я так і не змогла розслабитися.

«Чудово, – промовив фотограф. – Чи можна зробити ще декілька знімків на каналі?»

Тепер, коли це випробування майже скінчилося, я відчула себе набагато краще й присіла на диванчик поряд із Максоном, прибравши такої вишуканої пози, на яку я тільки була здатна. Залишалось лише сподіватися, що фотографу вдалося схопити момент та зняти мене до того, як на обличчі з'явилася гримаса, інакше на мене очікувала катастрофа.

Краєм ока я помітила, як хтось помахав рукою. Мить потому Максон теж

повернувся. Там стояла людина, якій вкрай необхідно було поговорити з принцом. Ймовірно, її бентежила моя присутність.

«Можеш рапортувати у її присутності», – наказав Максон. Вісник підійшов та став перед ним на одне коліно. Максон зітхнув і стомлено опустил голову.

«Вони спалили посіви та вбили біля десятка людей».

«Яка саме частина Мідстона?»

«Західна, сер, неподалік кордону».

Максон повільно кивнув з таким виглядом, ніби намагався укласти ці відомості у себе в голові.

«Що каже батько?»

«Ваша світлосте, він хотів почути вашу точку зору».

Здалося, Максон на мить збентежився, але потім віддав своє розпорядження:

«Сконцентруйте військо на південному сході Соти та уздовж Таммінсу. На південь до Мідстона не варто просуватися, це буде зайва витрата сил та часу. Подивимося, чи зможемо ми їх перехопити».

Чоловік, уклоняючись, підвівся: «Чудово, сер». – І зник так само швидко, як і з'явився.

Я розуміла, що треба повертатися до зйомок, але, схоже, Максон втратив до них будь-яку зацікавленість.

«З тобою все гаразд?» – запитала я.

Він похмуро кивнув: «Просто стільки людей загинуло».

«Можливо, зупинимось?» – запропонувала я.

Він похитав головою, розпрямив плечі та з посмішкою взяв мою руку: «Якщо у цій справі й існують якісь тонкощі, то це вміння видаватися спокійним, коли на серці боляче. Будь ласка, посміхнись, Америко».

Я розпрямилася та сором'язливо посміхнулася у камеру. Фотограф почав знімати. Десь на останніх кадрах Максон міцно стиснув мою руку, і я відповіла йому тим самим. У цю мить я відчула, що між нами існує зв'язок, справжній та глибокий.

«Дуже дякую. Наступна, будь ласка», – вигукнув фотограф.

Ми з Максоном підвелися, але він не одразу відпустив мою руку: «Будь ласка, не кажи нікому. Я розраховую на твою розсудливість».

«Безумовно».

Стукіт підборів, які почулися неподалік, нагадали, що ми не наодинці, але мені хотілося затриматися довше. Він ще раз стиснув мою руку на прощання і відпустив мене. Повертаючись на своє місце, я розмислювала над декількома речами одночасно. По-перше, було дуже приємно, що Максон настільки мені довіряв, що дозволив дізнатися його таємницю. По-друге, я так захопилася, що на мить виникло відчуття, що, окрім нас з ним, навколо нікого немає. Потім я подумала про повстанців та про те, що король зазвичай дуже швидко дізнавався про всі їхні дії, але від мене вимагалось тримати цю новину при собі. Це здавалося нелогічним.

«Джанель, моя люба, – привітав наступну дівчину Максон. Я посміхнулася про себе цьому банальному привітання. Він притишив голос, але я все одно почула. – Доки я не забув, чи ви вільні сьогодні вдень?»

В мене забурчало в животі. Мабуть, це була така собі пізня реакція на нервовий стрес.

«Певно, вона зробила щось жахливе», – повторювала Емі.

«Та ні, з її слів, на це не було схоже», – заперечила Кріс.

Т'юзді потягнула Кріс за лікоть: «Що, ти кажеш, вона сказала?»

Джанель відіслали додому.

Нам необхідно було зрозуміти, що було підставою для її виключення, тому що Джанель стала першою, кого відсіяли прицільно та не за порушення правил. Вона здійснила неправильний крок, але всі хотіли знати, який саме.

Кріс, чия кімната була навпроти кімнати Джанель, бачила, як та поверталася після побачення, та єдина встигла поспілкуватися з нею, перш ніж вона поїхала. Кріс зітхнула і втретє почала переказувати одну й ту саму історію.

«Вони з Максоном поїхали на полювання, але це і так відомо», – Кріс змахнула рукою, ніби намагалася навести порядок у своїх думках.

Про те, що Джанель йде на побачення з принцом, знали абсолютно всі. Після вчорашньої фотосесії вона повідомила про це всім, хто був готовий слухати.

«Це було її друге побачення з Максоном. Вона єдина встигла двічі з ним зустрітись», – відізналася Баріель.

«А ось і не єдина», – пробурмотіла я.

Декілька голів повернулися до мене, погоджуючись із моїми словами. Загалом, це правда. Джанель справді була тією дівчиною, котра встигла побувати на побаченні з Максоном двічі, окрім мене. Хоча я й не заціклювалася на підрахунках.

«Повернулася вона вся в сльозах, – продовжувала Кріс. – Я запитала її, що сталося, а вона відповіла, що їде додому, оскільки Максон прогнав її. Я обійняла її, адже вона була геть вбита, та спробувала дізнатися, що саме сталося. Вона сказала, що не може про це розповісти. Не розумію. Невже ми не маємо Права повідомити про причини відсіювання?»

«Але в правилах про це нічого не було сказано, чи не так?» – запитала Т'юзді.

«Власне мені про таке ніхто не повідомляв», – погодилася Емі, і ще декілька дівчат закивали головами.

«Що ще вона сказала?» – прискорила дівчат Селеста.

Кріс знову зітхнула: «Що радить мені добре подумати, що саме я кажу. А потім вона пішла до своєї кімнати та зачинила двері».

В залі на мить настало напружене мовчання.

«Мабуть, вона наговорила йому грубощів», – промовила Елейн.

«Якщо її виключили саме через це, то це несправедливо, адже, зі слів Максона, хтось із присутніх зневажив його під час їхньої першої зустрічі», – вигукнула Селеста.

Дівчата почали озиратися навколо, намагаючись виявити винуватицю, мабуть, для того, щоб її, тобто мене, також виключили. Я з тривогою подивилася на Марлі, але та одразу кинулася в бій.

«Може, вона щось сказала про нашу країну? Про політику чи щось таке подібне?»

Баріель цокнула язиком: «Я тебе прошу. Це ж як потрібно засумувати на побаченні, щоб розпочати обговорювати політику? Чи хтось із вас розмовляв з Максоном на теми, хоча б віддалено пов'язані із справами країни?»

Всі промовчали.

«Ось бачите, – підтвердила Баріель. – Максон шукає собі не союзницю, а дружину».

«А тобі не здається, що ти його недооцінюєш? – заперечила Кріс. – Ти не думаєш, що Максону потрібна дівчина з власними ідеями та власними поглядами?»

Селеста закинула голову і розсміялася: «Максон в змозі керувати країною самостійно. Його цьому навчали з дитинства. До того ж, у нього купа радників, які допомагають йому приймати рішення, тож навіщо йому ще хтось, хто буде намагатися його вчити, що йому треба робити, а що ні? На твоєму місці, я б повчилася вчасно закривати рота. Принаймні доки він не одружиться з тобою».

Баріель нахилилася до Селести: «Чого ніколи не відбудеться».

«Це точно, – з посмішкою підтвердила Селеста. – Навіщо йому пов'язувати життя із заучкою Трійкою, коли він може одружитися із Двійкою?»

«Гей! – обурилася Т'юзді. – Максона не хвилюють касти».

«Ще й як хвилюють, – відізвалася Селеста таким тоном, яким зазвичай розмовляють з маленькими дітьми. – Чому, на твою думку, всіх, хто нижчий Четвірки, відправили додому?»

«Врешті, одну все ж залишили, – нагадала я. – Отже, якщо ти вважаєш, що змогла його розкусити, то помиляєшся».

«Ой, та це ж та сама дівчина, яка не вміє вчасно заткнути пельку», – з глузливим здивуванням протягнула Селеста.

Я стиснула кулаки, намагаючись втриматися від того, щоб не вдарити її. Можливо, це частина її плану? Однак, не встигла я й поворухнутися, як до зали залетіла Сильвія.

«Дівчата, пошта!» – проголосила вона, розрядивши напруження.

Про сутичку всі одразу забули: всім кортіло якнайшвидше отримати те, що принесла наша кураторка. Ми мешкали у палаці вже майже два тижні, і, якщо не враховувати листів від рідних, які прийшли наступного дня, це перша справжня звістка з дому.

«Ось що в нас тут, – сказала Сильвія, переглядаючи листи, ніби не була свідком сутички лише мить тому. – Леді Тайні!»

Вона подивилася навколо.

Тайні підняла руку й підійшла по лист.

«Леді Елізабет! Леді Америка!»

Я ледь не біжучи кинулася до неї й висмикнула конверт з її рук. Я так скучила за спілкуванням з рідними! Ухопивши лист, я відійшла вбік, щоб мені ніхто не заважав.

Люба Америко,

Я вже не можу дочекатися, коли настане п'ятниця. Мені просто не віриться, що ти будеш розмовляти з Гаврилом Фадеєм! Яка ж ти щаслива!

Я почувалася якою завгодно, тільки не щасливою. Завтра ввечері нам треба буде відповідати на складні запитання Гаврила, а я й гадки не мала, про що він запитуватиме. Проте я була впевнена, що справлю враження цілковитої ідіотки.

Як чудово буде знову почути твій голос. Мені так не вистачає твого співу. Мати не співає відтоді, як ти поїхала, і вдома стало дуже тихо. Ти махнеш мені рукою зі студії?

Як тривають змагання? В тебе там багато подруг? Ти розмовляла з дівчатами, які вже вибули? Мати весь час повторює, що навіть якщо ти програєш, тепер це вже неважливо. Половина дівчат, відправлених додому, вже заручені з синами мерів або знаменитостей. Вона каже: як не схоче Максон, то знайдеться інший бажаний. Джерад сподівається, що ти вийдеш заміж за баскетболіста, а не за старого нудного принца. А мені все одно, що всі балакають. Максон такий кльовий!

Ви вже з ним цілувалися?

Цілувалися? Та ми з ним тільки-но познайомилися. І взагалі, навіщо Максону мене цілувати?

Вочевидь, він цілується краще від усіх на світі. Він же принц!

Мені так багато треба тобі розповісти, але мати кличе мене малювати. Напиши мені листа скоріше. Тільки обов'язково довгого! Та з цілою купою подробиць!

Я люблю тебе! Ми всі тебе любимо!

Мей

Отже, дівчата, яких відправили додому, були дуже популярними серед заможних чоловіків. Хто б міг подумати, що ті, хто не сподобався принцові, перетворяться на цінний товар?

Я ходила туди-сюди удовж стіни. З голови не йшли слова Мей.

Хотілося б більше дізнатися про те, що відбувається. Я намагалася розвідати, що насправді могло трапитися із Джанель. Цікаво, чи збирається Максон на побачення з кимось ще. Мені необхідно було його побачити.

Мозок напружено працював, намагаючись знайти спосіб поговорити з ним. Я неуважно ковзнула поглядом на лист у руці.

Друге послання ледь розпочате. Я відірвала від нього стрічку. Одні дівчата все ще читали домашні новини, інші ділилися враженнями. Обійшовши залу по колу, я зупинилася біля столика, на якому лежала Книга відгуків, взяла ручку і швидко написала:

Ваша світлосте, я смикаю себе за вухо. В будь-який час.

Я вийшла з кімнати з таким виглядом, ніби мені треба було до туалету, і подивилася у коридор. Нікого не було. Я стояла і чекала, доки з-за рогу не з'явилася служниця з чаєм на таці.

«Перепрошую! – поклікала я її неголосно. У цих довжелезних коридорах кожен звук розносився дуже далеко. Дівчина зробила кніксен. – Ви часом не принцу це несете?»

«Так, міс», – посміхнулася вона.

«Чи не могли б ви передати йому ось це?» – Я простягнула складену навпіл цидулку.

«Звісно, міс».

Дівчина з готовністю взяла папірець і з подвійною енергією попрямувала геть. Я була впевнена, що вона розгорне її, як тільки залишиться на самоті, але водночас, я не мала сумніву, що смислу вона не зрозуміє.

Коридори тут були надзвичайно гарні. Кожен був прикрашений багатше, ніж увесь наш будинок. Шпалери, люстра із позолотою, величезні вази, наповнені свіжими квітами. На м'яких килимах не було ані натяку на бруд, вікна блищали чистотою, стіни були прикрашені барвистими картинами.

Окремих митців я знала: Ван Гога, Пікассо, інших – ні. Крім картин, тут були ще фотографії будівель, які я колись бачила. Я впізнала легендарний Білий дім. Якщо виходити з фотографій та з того, про що я читала у старенькій книжечці, палац був набагато більший за розмірами та багатством. Але мені було прикро, що я не могла там побувати.

Я пішла далі і побачила портрет королівської родини. Мабуть, його було написано давно: Максон на ньому ще нижчий від матері. Тепер він став набагато вищим від неї.

За весь час мого перебування у палаці я бачила їх разом лише під час вечері та у випусках «Новин Іллеа».

Можливо, вони прагнули триматися подалі від допитливих очей? Можливо, їм не подобалася присутність у їхньому домі натовпу незнайомих дівчат? Можливо, вони терпіли все лише тому, що їх зобов'язував до цього обов'язок? Я не знала, що і думати про цю невидиму родину.

«Америко!»

Я озирнулася на голос. До мене коридором швидко біг Максон.

У мене виникло таке відчуття, ніби я вперше його побачила.

Він був без піджака, рукави білої сорочки підгорнуті. Вузол синьої краватки розпущений, а волосся, завжди зачесане назад, розтріпалося під час бігу. Це був повний контраст людині в офіційному костюмі, яку я бачила вчора. У цьому Максоні було щось хлоп'яче. Щось справжнє.

Я зупинилася. Максон наблизився до мене і стиснув зап'ястки.

«Що з тобою? Що трапилося?»

Трапилося?!

«Нічого не трапилося. Зі мною все гаразд».

Максон з полегшенням зітхнув, дуже мене цим здивувавши.

«Слава богу! Коли я отримав твою записку, я вирішив, що ти захворіла або щось трапилося з твоїми рідними».

«О, ні. Вибач, будь ласка. Я так і думала, що це була безглузда ідея. Просто я не знала, чи будеш ти на вечері, а мені захотілося тебе побачити».

«Навіщо?» – запитав Максон.

Він все ще розглядав мене із занепокоєнням в очах, ніби хотів пересвідчитися, що в мене нічого не зламано.

«Просто щоб тебе побачити».

Максон завмер. Потім з недовірою зазирнув мені в очі: «Ти просто хотіла мене побачити?»

В його очах спалахнуло радісне здивування.

«А чому тебе це так дивує? Друзі зазвичай спілкуються один з одним час од часу».

У моєму голосі дуже чітко чулося «звичайно».

«А, ти сердишся, тому що я весь тиждень був зайнятий, так? Я не забув про нашу дружбу, навіть і не думай».

Тепер переді мною був той самий діловий Максон.

«Я зовсім не серджуся. Просто хочу поділитися із тобою своїми думками. Займайся спокійно справами, а побачимося, коли ти звільнишся».

Я раптом помітила, що він все ще тримає мене за руки.

«Взагалі-то... Ти не проти, якщо я побуду тут разом з тобою ще трохи? В них там нарада з приводу бюджету, а я такі речі геть не люблю. – Не дочекавшись на мою відповідь, Максон потягнув мене до диванчика. Я розсміялася. – Що тут смішного?»

«Ти, – з посмішкою промовила я. – Так весело спостерігати, як ти намагаєшся відкараскатися від роботи. Що такого жакливого у нарадах?»

Він подивився на мене.

«Ох, Америко. Ці наради все тягнуться і тягнуться. Батькові добре вдається заспокоювати радників, але переконати у чомусь комітети – завдання значно складніше. Мати весь час повторює, що треба більше коштів вкладати у шкільну систему. Вона вважає, що чим освіченіша людина, тим менша вірогідність того, що вона стане злодієм. Я з нею згоден, але батькові ніколи не вдається урізати фінансування іншим галузям, які чудово можуть обійтися меншими коштами. Це нестерпно! А я там не головний, отже, на мою думку ніхто не зважає». – Максон поставив лікті на коліна і поклав підборіддя на долоні. Він мав стомлений вигляд.

Мені трохи відкрилася частинка його світу, але в цілому він залишався для мене таким же незрозумілим, як і раніше. Як можна ігнорувати точку зору майбутнього правителя?

«Співчуваю. Але у цьому є і своя перевага: тобі буде що сказати, коли ти станеш королем». – Я погладила його по голові, намагаючись підбадьорити.

«Я знаю. Я і сам до себе це кажу. Але мене просто дратує думка про те, що все можна змінити просто зараз, аби вони мене лише послухали».

Було досить складно розібрати його слова, оскільки вони були звернені до килима.

«Не засмучуйся. Твоя мама міркує у правильному напрямі, але однією лише освітою всього не виправиш».

«Що ти маєш на увазі?» – Це запитання пролунало як звинувачення. Та принца можна було зрозуміти: щойно його позбавили ілюзій щодо ідеї, в яку він так вірив. Я намагалася пом'якшити враження:

«У порівнянні з викладачами, які навчають таких, як ти, освітня система для Шісток та Сімок просто жахлива. Якщо у них в школах з'являться гарні вчителі та нове обладнання, це піде їм на користь. А Вісімки? Вони коять більшість злочинів. Ці люди взагалі не отримують ніякої освіти. Можливо, якби вони знали, що їм щось належить, хоча б якийсь мінімум, це могло б їх спонукати трохи рости. І потім... – Я затнулася, не впевнена, що людина, яка виросла в умовах, де їй належало абсолютно все, буде в змозі це зрозуміти. – Максоне, чи ти коли-небудь зазнавав голоду? Не тоді, коли ти просто хотів би перехопити щось, а справжній голод? Якщо б у вас взагалі не було їжі і ти б знав, що коли ти візьмеш трохи у людей, котрі в день мають більше, ніж ти за все своє життя... що б ти зробив? Якщо б люди, яких ти любиш, могли розраховувати тільки на тебе, на що б ти відважився заради них?»

Якийсь час він мовчав. Одного разу ми вже дійшли висновку щодо прірви, яка пролягає між нами, коли розмовляли про моїх покоївок під час атаки повстанців. Цього разу тема була багатозначнішою, та я бачила, що Максону не хочеться починати суперечку.

«Америко, я вірю, що деяким людям дуже нелегко у житті, але злодіювати...»

«Максоне, заплющ очі».

«Що?»

«Заплющ очі».

Він насупився, але підкорився. Я дочекалася, доки його обличчя розслабилося, а потім мовила:

«Десь у цьому палаці є дівчина, яка стане тобі дружиною».

Край його губів трохи ворухнувся у ледь помітній посмішці.

«Можливо, ти поки що не знаєш, як саме вона виглядає, але подумай про дівчат у тій залі. Уяви собі ту, яка найбільше тебе кохає. Уяви свою „любу“».

Його рука лежала поряд із моєю, пальці ледве торкнулися моїх. Від несподіванки я відсмикнула руку.

«Вибач», – пробурмотів він, повертаючись у мій бік.

«Тримай очі заплющеними!»

Він пирхнув.

«Ця дівчина... Вона повністю залежить від тебе, їй потрібно, щоб ти оточив її увагою, теплом, дав їй відчуття, ніби Відбору ніколи і не було. Ніби якщо б ти шукав собі дружину самостійно, ти все одно обрав би саме її. Тільки її, і нікого більше».

Посмішка завмерла на його обличчі. Тобто навіть не завмерла, а почала повільно сповзати з нього.

«Вона потребує твого піклування та захисту. І якщо б трапилося так, що вам абсолютно не було чого їсти і ти б не міг заснути від голодного бурчання в животі...»

«Зупинись!» – Максон різко підвівся і відійшов до протилежної стіни. Там він

якийсь час стояв, не дивлячись на мене.

Мені стало ніяково. Я не думала, що це так засмутить його.

«Вибач», – прошепотіла я.

Він кивнув, але продовжував дивитися на стіну. Його очі були сповнені суму і запитань.

«Все насправді так?»

«Що саме?»

«Так насправді буває? Люди так голодують?»

«Максоне, я...»

«Кажі мені правду». – Він міцно стиснув губи.

«Так. Таке трапляється. В окремих родинах старші відмовляються від своєї їжі заради молодших дітей або братів і сестер. Я знаю одного хлопчика, якого відлупцювали на міській площі за те, що він украв їжу. Іноді відчай штовхає людей на несамовиті вчинки».

«Хлопчика? Скільки йому було?»

«Дев'ять», – зітхнула я, здригнувшись. Я досі бачила перед очима рубці на маленькій спині Джеммі, а Максон зіщулювся так, ніби йому доводилося відчувати те саме на собі.

«А тобі? – Раптом голос в нього став хриплим, він відкашлявся. – Тобі теж доводилося... голодувати?»

Я опустила очі, і йому все стало зрозуміло. Розповідати про це мені не дуже хотілося.

«Сильно?»

«Максоне, це ще більше тебе засмутить».

«Можливо, – глухим голосом відізвався він. – Але зараз я починаю розуміти, скільки всього я не знаю про свою країну. Будь ласка».

«Іноді було дуже складно, – зітхнула я. – У більшості випадків, якщо треба було робити вибір, ми віддавали перевагу їжі та відмовлялися від електроенергії. Найгіршим був рік, коли це трапилося напередодні Різдва. Було страшенно холодно, й ми були змушені ходити по дому, одягнені з голови до ніг, а з рота йшла пара. Мей ніяк не могла зрозуміти, чому на Різдво немає подарунків. Як правило, все, що поставлено на стіл, у нашій родині з'їдають до останньої крихти. Завжди буде той, хто не наївся».

Він на очах зблід, і я раптом зрозуміла, що мені боляче бачити його таким засмученим. Потрібно терміново розбавити враження та закінчити розмову на позитивній ноті.

«Чеки, які ми отримували протягом останніх декількох тижнів, дуже допомогли, а мої батьки вміють розпоряджатися грошима з розумом. Я впевнена, що вони вже щось відклали на чорний день, отже, цього вистачить надовго. Максоне, ти стільки для нас зробив», – я знову спробувала посміхнутися йому, але вираз його обличчя залишився тим самим.

«Боже милосердний! Отже, тоді, коли ти сказала, що знаходишся тут тільки заради їжі, ти не пожартувала?» – він похитав головою.

«Максоне, чесно, останнім часом справи налагодилися. Я...» – Але закінчити свою фразу я не встигла.

Максон нахилився до мене і поцілував у чоло: «Побачимося під час вечері».

З цими словами він пішов геть, затягуючи на ходу краватку.

Глава 18

Королева прийшла на вечерю сама. Ми схилили голови, вітаючи її, а потім і самі сіли до столу.

Я обдивилася навколо у пошуках вільного стільця, гадаючи, що принц на побаченні, але всі дівчата були на своїх місцях.

Те, що я наговорила Максонові, увесь день крутилося у мене в голові. Нічого дивного, що я не маю друзів. Я зовсім не вмію з ними поводитися.

Аж тут до зали увійшли принц і король Кларксон. Принц був у піджаку, але волосся так само скуйовджене. Батько й син про щось розмовляли, схилившись головами. Розмова велася жваво. Максон жестикулював, щоб краще донести до батька свої думки, а король кивав, визнаючи правильність поглядів сина, але вираз обличчя при цьому в нього був дещо стомлений. Вже біля столу Кларксон з рішучим виглядом ляснув Максона по спині.

Але варто було йому подивитися у наш бік, як його обличчя абсолютно змінилося.

«Боже мій, любі дівчата, сідайте, будь ласка». – Він поцілував королеву у чоло й теж сів.

А Максон залишився стояти.

«Леді, я хочу зробити оголошення».

Всі погляди сконцентрувалися на ньому. Що він для нас приготував?

«Я знаю, що вам була обіцяна винагорода за участь у Відборі. – У його голосі чулася владність, яку я помітила лише одного разу – того вечора, коли він наказав охоронцям випустити мене до саду. Свідомо використовуючи своє становище, він робився ще привабливішим. – Однак від сьогодні впроваджуються нові правила. Якщо ви від народження Двійка чи Трійка, фінансування вам більше не надаватимуть. Четвірки та П'ятірки будуть отримувати винагороду, але дещо меншу».

Дівчата пороззявляли роти від здивування, адже гроші були частиною угоди. Селеста, наприклад, ледь не вибухнула від обурення. Мабуть, ті, в кого чимало грошей, звикли жити з думкою, що вони мусять багатіти. А думка про те, що вискокка на кшталт мене отримуватиме те, чого вона позбавлена, вочевидь стояла кісткою у горлі.

«Я перепрошую за незручність, але поясню все завтра ввечері у „Новинах Іллеа“. Це розпорядження не підлягає обговоренню. Всі, хто не задоволений таким нововведенням та не хоче більше продовжувати брати участь у Відборі, можуть залишити палац після вечері».

Він сів до столу й продовжив розмову з батьком, якого, здавалося, більше цікавила їжа, ніж слова сина. Я трохи засмутилася, що моя родина отримуватиме менше, але нам принаймні виплати не відмінили. Спроба зосередитися на вечері не надто вдалася. Я ніяк не могла відволіктися від думки про те, що все це означає. І я була така не єдина. Залою пішов шепіт.

«До чого все це, як гадаєш?» – стиха запитала Тайні.

«Може, це якась перевірка?» – припустила Кріс.

«Я впевнена, що серед нас є такі, хто пішов на це заради грошей».

Я помітила, як Фіона підштовхнула Олівію ліктем та подивилася на мене. Я відвернулася від них, щоб вони не здогадалися, що я все бачу.

Дівчата без перестанку висували різні теорії, а я не зводила очей з Максона. Я намагалася примусити його звернути на мене увагу, щоб потягти себе за вухо, але він так і не подивився у мій бік.

Ми з Мері були вдвох у кімнаті. Сьогодні ввечері я мусила з'явитися перед Гаврилом та всією країною у «Новинах Іллеа». Не кажу вже про інших дівчат, які увесь час стежитимуть за мною та одна за одною й критикуватимуть. Я дуже нервувала. Я не могла всидіти на місці, доки Мері перераховувала запитання, які, на її думку, можуть зацікавити глядачів.

Чи подобається мені у палаці? Який найромантичніший вчинок зробив Максон відносно мене? Чи сумую я за своїми рідними? Чи цілувалися ми вже з принцом?

Коли Мері запитала про це, я здивовано подивилася на неї. До цього моменту я відповідала автоматично, намагаючись не надто замислюватися. Але тут я помітила, що запитала вона це лише через зацікавленість. Це було видно з її посмішки.

«Звісно ні! – я спробувала зобразити обурення, але мені було дуже смішно, щоб злитися, тож я посміхнулася. Мері одразу ж хихикнула. – Знаєш що... Чому б тобі не розпочати прибирання?»

Вона засміялася, але не встигла я сказати, щоб вона припинила, як до кімнати увірвалися Ен і Люсі, тримаючи у руках чохол для одягу.

Такою схвилюваною я не бачила Люсі з часу мого перебування у палаці. Очі в Ен жваво блищали.

«Що це ви тут задумали?» – запитала я підозріло в Люсі, яка зупинилася переді мною та зробила кніксен.

«Ми дошили сукню для виступу у „Новинах“, міс», – радісно одізналася вона.

Я здивовано підвела брови: «Ще одну? А чим вас не влаштувала блакитна, яка висить у шафі? Адже ви її тільки-но закінчили. Вона мені подобається».

Всі троє презирнулися.

«Що ви задумали?» – запитала я, вказуючи на чохол, який повісили на гачок біля дзеркала.

«Ми ж балакаємо з рештою покоївок, міс. Та чуємо чимало різних речей, – відповіла Ен. – Тому й знаємо, що ви та леді Джанель – єдині, хто був на побаченні з принцом більше одного разу, і, наскільки зрозуміли, її від'їзд може бути пов'язаний з вами».

«Це чому ж?»

«Ходять чутки, – продовжила Ен, – що її відрахували тому, що вона дозволила собі погано про вас говорити. Принц не погодився з її оцінкою і негайно відіслав її додому».

«Що?!» – я з жахом прикрила рота долонею.

«Ми впевнені, що його фаворитка – ви, міс. Майже всі так говорять», – Люсі задоволено зітхнула.

«Я думаю, вас ввели в оману», – відповіла я їм.

Ен з посмішкою знизала плечима. Мабуть, мої слова її не переконали.

Раптом я пригадала, з чого все починалося.

«Але до чого тут моя сукня?»

Мері підійшла до Ен і потягнула за блискавку на чохлі, який вони принесли з собою. В середині була неймовірно красива червона сукня. Вона блищала і мерехтіла в останніх промінчиках вечірнього сонця, які пробивалися крізь вікно.

«О, Ен, – видихнула я у захваті, – ти зробила неможливе!»

Ен задоволено кивнула, приймаючи подяку.

«Дякую вам, міс. Ми втрюх його шили».

«Вона неперевершена. Тільки я все одно не розумію, яке відношення вона має до всього, про що ви мені розповіли».

Мері витягла сукню з чохла, щоб провітрити, а Ен тим часом продовжувала:

«Як я вже сказала, чимало людей у палаці вважають, що ви – фаворитка принца. Він тепло відгукується про вас та віддає перевагу товариству з вами. І, схоже, дівчата це помітили».

«Що ви маєте на увазі?»

«Зазвичай ми шиемо сукні у майстерні. Там зберігаються матеріали, там роблять взуття, та й інші покоївки теж туди ходять. До сьогоднішнього вечора всі вимагають блакитні сукні. Покоївки вважають, що це тому, що ви майже завжди у синьому, ось решта дівчат і наслідує вас».

«Це так, – погодилася Люсі. – Леді Т'юзді та леді Наталі не вдягли сьогодні прикраси. Як ви».

«Більшість панянок тепер бажають сукні більш прості, на кшталт тих, які полюблюєте ви», – додала Мері.

«Але це все одно не пояснює, чому ви пошили мені червону сукню».

«Звісно, щоб ви могли виділитися на їхньому фоні, – відізвалася Мері. – О, леді Америко, якщо ви насправді йому подобаєтеся, то мусите відрізнитися від інших. Ви були такі ласкаві до нас, особливо до Люсі».

Ми всі, як за командою, повернулися до Люсі. Вона зі згодою кивнула і додала:

«Ви... Ви така гарна, що маєте стати принцесою. З вас вийде чудова принцеса».

Я шосили намагалася придумати якийсь вихід із ситуації. Для мене було б цілковитим жахом опинитися у центрі загальної уваги.

«А якщо всі інші мають рацію? А що коли я подобаюся Максонові саме через те, що не намагаюся виділитися, як інші, а ви одягнете мене у щось таке й усе зіпсуєте?»

«Кожній дівчині необхідно час од часу побути зіркою. Крім того, ми знаємо принца Максона майже все його життя. Йому сподобається», – рішуче відповіла Ен, і я зрозуміла, що чинити спротив немає сенсу.

Я не знала, як їм пояснити, що його записки й увесь час, проведений зі мною, означали лише дружбу. Не могла ж я їм сказати правду, адже вони так раділи! Врешті, потрібно було підтримувати ілюзію, якщо я хотіла залишитися у палаці. А я хотіла. Мені було це вкрай необхідно.

«Ну гаразд, давайте приміряємо», – погодилася я, зітхаючи.

Люсі підстрибнула від радості, однак Ен нагадала їй, що так не належить поводитися. Я натягнула легке шовкове вбрання, а дівчата просто на мені попідшивали у деяких місцях. Чарівниця Мері заходилася по-різному вкладати моє волосся, щоб зрозуміти, яка зачіска краще пасуватиме до сукні. За півгодини я була готова.

Для сьогоднішнього випуску «Новин» декорації встановили трохи по-іншому. Крісла королівської родини стояли збоку, як і завжди, а лави для нас знову розмістили навпроти. Цього разу трибуну пересунули трохи у бік, щоб звільнити місце для двох високих стільців. На одному з них знаходився мікрофон, у який нам належало говорити під час інтерв'ю з Гаврилом. Подумавши про це, мені стало ніяково.

І, безумовно, я була засліплена всіма відтінками блакитного. Сукні одних дівчат впадали в око зеленою барвою, інших – червоною, але загальна тенденція була очевидною. Дивлячись на це розмаїття, мені зробилося ще гірше. Я спіймала на собі погляд Селести і вирішила, що триматимуся від неї подалі, доки не настане час сидати.

Повз мене пройшли Кріс із Наталі. Обидві щойно підправили макіяж. Вигляд вони мали дещо невдоволений, хоча про Наталі не можна було цього сказати напевне. Кріс принаймні трохи відрізнялася від решти. Сукня на ній була така блідо-блакитна, аж її колір переходив у білий, ніби на підлогу скочувалися крапельки води.

«Америко, ти виглядаєш неперевершено!» – промовила вона таким тоном, який більше нагадував звинувачення, аніж комплімент.

«Дякую. Твоя сукня просто розкішна».

Вона провела долонями по декольте, рогладжуючи уявні складки.

«Так, мені теж подобається. – Наталі торкнулася мого рукава. – Що це за матерія? Вона переливатиметься у світлі софітів».

«Навіть не уявляю. Нам, П'ятіркам, не часто доводиться вбиратися у такі неймовірні сукні», – стелула я плечима, а потім подивилася на плаття. В мене було принаймні ще одне, пошите з подібного матеріалу, але я так і не дізналася, як він називається.

«Америко! – Я підвела голову та побачила перед собою Селесту. Вона посміхалася. – Можна тебе на хвилинку? Потрібна твоя допомога».

Не дочекавшись моєї відповіді, Селеста потягла мене геть від Кріс і Наталі за товсту блакитну штору, що виконувала роль стіни у студії.

«Знімай сукню», – наказала вона, починаючи розстібати блискавку на своїй.

«Що?»

«Мені потрібна твоя сукня. Роздягайся. О боже! Чортів гачок!» – розсердилася вона, намагаючись виплутатися із свого вбрання.

«І не подумаю», – відмовилася я і попрямувала до виходу. Хоча далеко мені піти не вдалося, оскільки Селеста вчепилася нігтями у мою руку і смикнула назад.

«Ай!» – скрикнула я, хапаючись за руку. На шкірі залишаться сліди нігтів, але хоч крові не видно.

«Стули пельку та знімай сукню. Швидко!»

Я рішуче розпрямилася, не думаючи здаватися. Хтось мусить донести до Селести, що вона не центр всесвіту.

«Як не знімеш сама, стягну з тебе», – холодно відрізала вона.

«Я не боюся тебе, Селесто, – склавши руки на грудях відповіла я. – Ця сукня була пошита для мене, і носити її також буду я. Коли наступного разу обиратимеш одяг, спробуй для різноманітності бути собою, а не мною. Хоча ні, раптом Максон побачить, яка ти насправді, та відправить тебе додому?»

Не вагаючись ані секунди, вона простягла руку і з силою смикнула за рукав, так що він тріснув на шві, після чого вона зникла за шторою. Я не могла дихати від гніву, але була так шокована, що не встигла відреагувати. Надірваний рукав жалюгідно звисав з плеча. Сильвія вже кликала всіх сідати на місця, і я, опанувавши себе, вийшла до всіх.

Марлі зберегла для мене місце біля себе. Побачивши мене, її обличчя витягнулося.

«Що трапилося з твоєю сукнею?» – прошепотіла вона.

«Селеста», – пояснила я з огидою.

Еміка та Саманта, які сиділи перед нами, повернулися.

«Вона розірвала твою сукню?» – запитала Еміка.

«Так».

«Піди до Максона і поскаржся на неї, – порадила вона, – ця дівчина – просто кара божя».

«Знаю. Скажу йому, коли буде нагода», – зітхнула я.

Саманта засмутилася:

«Хтозна, коли це станеться. Я гадала, ми проводитимем з ним більше часу».

«Америко, підними руку», – попросила Марлі.

Вона вправно підправила розірваний рукав, а Еміка висмикнула декілька ниток, що стирчали в різні боки. Тепер ніхто б не здогадався, що із сукнею щось не так. Щодо слідів від нігтів, то вони на лівій руці, отже, вони не потраплять у камеру.

Настав час починати. Гаврил переглядав свої записи, коли з'явилася королівська родина. Максон був вбраний у темно-синій костюм, на лацкані якого поблискувала шпилька у вигляді національного герба. Принц вигляд мав спокійний та зібраний.

«Дівчата, доброго вечора!» – привітався він із посмішкою.

Хор «Світлостей» та «Величностей» пролунав йому у відповідь.

«Зараз я зроблю одне невеличке оголошення, а потім запрошу Гаврила. Внесемо до нашого життя приємне різноманіття, адже зазвичай він мене оголошує! – Максон розсміявся, а ми всі підхопили його сміх. – Я знаю, що дехто з вас дещо нервує, але для цього немає жодних підстав. Будь ласка, будьте самі собою. Люди хочуть познайомитися з вами ближче».

Поки він розмовляв, наші очі декілька разів зустрілися, але жодного разу він не затримав свого погляду на мені довго, щоб я не встигла щось у ньому прочитати. Мої покоївки будуть розчаровані.

Максон підійшов до кафедри і кинув через плече: «Щастя вам!»

Я відчувала: щось відбувається. Схоже, обіцяне оголошення якось пов'язане з тим, про що він нам повідомив учора, але я й досі ламала собі голову, що ж воно означає. Маленький секрет Максона відволік мене, і я перестала хвилюватися. Заграв гімн, і камера крупним планом показала обличчя принца. Я дивилася «Новини» від самого дитинства. Максон жодного разу не звертався до своїх підданих з екрана телевізора. Як і цього разу. Прикро, що я не можу побажати йому щастя у відповідь.

«Пані та панове, доброго вечора! Я знаю, що вся країна із нетерпінням чекала на цю зустріч, оскільки сьогодні нам належить ближче познайомитися із двадцятьма п'ятьма учасниками, які залишилися у Відборі. Не можу висловити, який я радий,

що маю честь познайомити їх з вами. Вочевидь, всі погодяться зі мною, що будь-яка з цих чарівних дівчат може стати чудовою принцесою.

Але, перш ніж розпочати цю частину, я хотів би оголосити проект, над яким я зараз працюю і який дуже важливий для мене. Познайомившись з учасницями, я отримав можливість по-новому поглянути на величезний світ за межами палацу, світ, який мені не часто вдається побачити. Мені розповіли як про найсвітліші, так і про найтемніші сторони життя. Спілкуючись з учасницями Відбору, я зрозумів, як потрібні люди, які мешкають за межами цього палацу. Мені відкрили очі на страждання представників найнижчих каст, і я маю намір покінчити з цим».

Що?!

«Щоб як слід все організувати, на це піде щонайменше три місяці, але приблизно до Нового року в державних управліннях всіх провінцій почне діяти програма безкоштовного харчування для всіх, хто цього потребує. Будь-яка П'ятірка, Шістка, Сімка чи Вісімка зможе кожного вечора приходити туди по гарячу їжу. Хочу повідомити, що дівчата, яких ви бачите на екрані, у повному об'ємі або частково пожертвували своєю винагородою за участь у Відборі на цей великий захід. І хоча програма буде тимчасовою, ми зробимо все можливе, щоб вона діяла якомога довше».

Я спробувала стримати сльози подяки та захоплення, але декілька сльозинок все ж з'явилося на очах. Безумовно, я турбувалася про макіяж, оскільки добре пам'ятала про те, що на мене очікує, але я була так вдячна Максонові, що на якусь мить це перестало мене хвилювати.

«Я вважаю, що жоден гарний лідер не може спати спокійно, доки його піддані голодують. Найнижчі касты складають більшість населення Іллеа, а ми занадто довго не помічали цих людей. Ось чому я роблю такий крок та прошу всіх приєднатися до мене. Двійки, Трійки, Четвірки... Дороги, якими ви пересуваєтеся, асфальтуються не самі по собі. Прибирання у ваших помешканнях не робиться шляхом магічних заклинань. Вам надається можливість визнати цю правду, зробивши пожертвування у вашу місцеву адміністрацію».

Він зробив паузу.

«Вам пощастило народитися у вищих кастах, але настав час відплатити за це щастя. Я повідомлятиму вам про всі зрушення у проекті під час випуску „Новин“ та дякую всім за увагу. А тепер повернемося до приводу, який змусив нас всіх сьогодні ввечері зібратися біля екранів телевізорів. Пані та панове, містер Гаврил Фадей!»

Зала вибухнула аплодисментами, хоча оголошення Максона вочевидь не всіх захопило. Радники, схоже, не були впевнені, що це гарна ідея. Король хоча й аплодував, але без великого захоплення, зате королева просто сяяла від гордості.

«Дуже дякую, що оголосили мене глядачам, Ваша світлосте! – привітався Гаврил, вибігаючи на сцену. – Ви чудово виступили! Якщо вирішите змінити діяльність, подумайте про кар'єру телеведучого».

Максон, сміючись, попрямував до свого місця. Всі камери тепер були націлені на Гаврила, але я спостерігала за Максоном та його батьками. Чому вони так по-різному відреагували?

«Шановні іллеанці, ми приготували для вас справжнє свято! Цього вечора ви зможете побачити все, що відбувається, очима кожної з цих юних леді. Ми знаємо, що вам кортить познайомитися з ними ближче та дізнатися, як розвиваються їхні стосунки з нашим принцом, і сьогодні у вас є така можливість! Та почнемо ми з... – Гаврил подивився у свої нотатки, – з міс Селести Ньюсом з Клермонта!»

Селеста граціозно підвелася з місця та спустилася сходами. Перш ніж сісти у крісло, вона розцілувала Гаврила в обидві щоки. Її інтерв'ю було очевидним, як і

бесіда з Баріель, яка відбулася одразу після Селестиної. Вони намагалися поводитися сексуально, весь час нахилилися вперед, щоб продемонструвати на камеру своє декольте. Виглядало це неприродно. Я бачила на моніторах, як вони кидали погляди на Максона та підморгували йому. Час од часу, коли, наприклад, Баріель спробувала нишком облизнути губи, ми з Марлі переглядалися та відводили очі, щоб не розсміятися.

Решта дівчат поводитися стриманіше. Тоненький голос Тайні був ледь чутний, а сама вона так втягувала голову у плечі, що, здавалося, вона хоче зовсім зникнути. Врешті, вона була милою, і я дуже сподівалася, що Максон не відрхує її лише через те, що вона ніяковіє на публіці. Еміка трималася з гідністю, як і Марлі, з тією лише різницею, що остання розмовляла так схвильовано та захоплено, що її голос ставав все голоснішим і голоснішим.

Гаврил запитував учасниць про різні речі, але два запитання неодмінно ставив кожній дівчині: «Що ви думаєте про принца Максона?» та «Чи не ви є тією самою дівчиною, яка накричала на нього?» Я не дуже хотіла визнавати на всю країну, що репетувала на майбутнього короля. Добре, що він вже сказав про те, що це трапилося лише одного разу.

Дівчата сміливо відповідали, що вони не нагрубіюнили принцові. Слово «милий» лунало практично кожного разу. Селеста сказала про його красу. Баріель вразила його мовчазна міць, що, на мій погляд, пролунало дещо моторошно. Декількох учасниць запитали, чи цілувалися вони вже з його Світлістю, на що абсолютно всі відповіли «ні». Після третього чи четвертого «ні» Гаврил повернувся до Максона.

«Ви що, жодну з них ще не поцілували?» – здивувався він.

«Вони мешкають у палаці всього два тижні! За кого ти мене маєш?!» – обурився принц.

Принц промовив це жартівливим тоном, але мені здалося, що він трохи зніяковів. Цікаво, Максон в житті хоч з кимось цілувався?

Саманта щойно закінчила розповідати про те, як чудово вона проводить час у палаці, й Гаврил викликав мене. Дівчата заплодували, як і належало, і я підвелася. Наостанок я знервовано посміхнулася до Марлі й рушила сходами вниз, поглядаючи собі під ноги, щоб не впасти. Однак заледве я опинилася у кріслі, як помітила, що звідси дуже зручно дивитися понад Гаврилове плече на Максона. Коли мікрофон опинився в мене у руці, принц ледь помітно підморгнув. Я миттєво відчула себе впевненіше. Мені ж не потрібно ані з ким конкурувати.

Я потиснула руку Гаврилові та сіла навпроти нього. Звідси я нарешті могла ближче роздивитися шпильку на піджаку принца. На екрані телевізора деталі губилися, але тепер я бачила, що на ній зображений не лише знак «форте», а й невелика літера «Х» у самому центрі, від чого весь малюнок був схожим на зірку. Дуже гарно.

«Америка Сінгер. Яке цікаве у вас ім'я. Мабуть, існує ціла історія про нього?» – запитав Гаврил.

Я зітхнула з полегшенням. Це було просте запитання.

«Взагалі-то так. Коли мати носила мене, я дуже сильно штовхалася. Мати зрозуміла, що має справу з борцем, який таким чином змагався за свободу. Дивно, виявилось, мати мала рацію: від самого мого народження ми з нею увесь час воюємо».

«Схоже, у вашої матері складний характер», – розсміявся Гаврил.

«Це точно. Моя впертість успадкована від неї».

«Отже, ви вперта? Дівчина з характером?»

Я побачила, як Максон прикрив обличчя долонями і розсміявся.

«Часом».

«Отже, якщо ви дівчина з характером, може, це саме ви накричали на принца?»

«Так, це була я, – зітхнувши, відповіла я. – У моєї матері зараз, мабуть, трапиться серцевий напад».

«Нехай вона розкаже всю історію від початку до кінця!» – гукнув Максон Гаврилові.

Гаврил швидко закрутив головою: «Ого! І що ж то за історія?»

Я сердито покосилася на Максона, але ситуація настільки безглузда, що обурюватися було геть неможливо.

«Першого ж вечора мого перебування у палаці в мене трапився невеличкий напад... клаустрофобії і мені просто необхідно було вийти за межі будівлі. А охоронці не випускали мене назовні. Я вже практично знепритомніла перед дверима, але повз мене випадково проходив принц Максон і наказав їх відчинити».

«О...» – промовив Гаврил, схиляючи голову вбік.

«Ну ось, а потім він пішов слідом за мною, аби переконатися, що зі мною все гаразд... А я так перенервувала, що на знак подяки практично назвала його пустоголовим і пихатим».

Гаврил пирхнув. Я подивилася понад його плечем на Максона, який здригався від сміху. Але найдивовижнішим було те, що король з королевою сміялися разом із ним. Я не стала озиратися, щоб подивитися на дівчат, але до мене долинали їхнє хихикання. Ну й добре. Може, вони врешті-решт перестануть вбачати у мені погрозу та зрозуміють, що Максон лише вважає мене кумедною.

«Але ж він пробачив вас?» – запитав Гаврил вже серйозніше.

«Дивовижно, але так», – стелула я плечима.

«Що ж, оскільки цей маленький епізод не погіршив ваших з принцом стосунків, що ви робите у товаристві принца?» – поцікавився Гаврил.

«Зазвичай ми гуляємо в саду. Він знає, що мені подобається бути на свіжому повітрі. А ще ми розмовляємо».

Порівнюючи з тим, про що розповідали інші учасниці, це пролунало доволі жалюгідно. Відвідування театру, виїзди на полювання, прогулянки на конях – їм було чим похвалитися.

Проте до мене раптом дійшло, чому він протягом всього останнього тижня зустрічався з різними дівчатами декілька разів на день. Їм треба було про щось розповісти Гаврилові, отже, він мав зробити так, щоб у них залишилися хоч якісь враження. Дивно, звісно, що він не поділився цим зі мною, але принаймні я зрозуміла, чому він був відсутній.

«Отже, у висновку, між вами доволі дружні стосунки. Тож у палаці вам найбільше сподобався сад, чи не так?»

Я посміхнулася: «Можливо. Але я повинна сказати, що страви тут чудові, отже...»

Гаврил знову розсміявся: «Ви ж єдина П'ятірка, яка не вибула зі змагання, так? Як ви вважаєте, чи зменшує це ваші шанси стати принцесою?»

«Ні!» – вигукнула я не замислюючись.

«Отакої! Оце я розумію бойовий настрій! – Гаврил, схоже, був задоволений, тому що йому вдалося отримати таку емоційну відповідь. – То ви вважаєте, що вам вдасться перемогти решту інших? Дійти до самого кінця?»

Я добре подумала.

«Ні-Ні. Справа не в цьому. Я не вважаю, що я у чомусь краща від інших дівчат, вони всі неперевершені. Просто... просто я не думаю, що Максон здатен позбавити когось участі у змаганні, зважаючи лише на касту».

Всі гуртом ахнули. Я прокрутила в голові власні думки. На те, щоб зрозуміти, де я зробила помилку, знадобилася приблизно хвилина: я назвала принца Максоном. Згадувати його ім'я під час розмови з подружками за зачиненими дверима – то одна справа, але промовити його ім'я без титулу «принц» на публіці – неймовірно нахабство. А я ляпнула це в прямому ефірі.

Я поглянула на Максона, чи не сердиться він. На його обличчі сяяла спокійна усмішка. Начебто він і не обурився... але мені стало соромно. Щоки запалали.

«Отже, ви встигли по-справжньому пізнати нашого принца. То чи не могли б ви розповісти, що думаєте про Максона?» – Гаврил зробив наголос на імені.

Я сформулювала декілька відповідей, поки чекала на свою чергу. І зараз я збиралася пожартувати про його сміх чи ласкаве прізвисько, яким називатиме його дружина. Єдиним способом врятувати ситуацію здавалося перевести все на жарт. Я підвела голову, маючи намір озвучити одну із своїх заготовок, але побачила обличчя Максона.

Йому справді було важливо це знати.

І я зрозуміла, що не можу висміяти його, адже мені подаровано шанс сказати йому те, що я думаю про нього зараз, коли він став моїм другом. Я не можу сміятися з людини, яка врятувала мене від повернення додому із розбитим серцем. Яка посилала тістечка коробками моїм рідним, яка одразу ж мчала до мене, варто було лише покликати, у тривозі, чи не сталося чогось раптом.

Лише місяць тому я дивилася на нього по телевізору як на пихатого, нудного парубка. Здавалося неможливим, що він може покохати кого-небудь. І хоча він зовсім не був схожий на людину, яку я кохала сама, але він вартий того, щоб у його житті з'явилася та, яку він покохає.

«Максон Шрив – втілення всього найкращого. З нього вийде видатний король. Він дозволяє дівчатам, яким належить носити сукні, одягати джинси і не сердиться, коли ті, хто його не знають, несправедливо роблять з нього стереотип, – я подивилася на Гаврила пронизливим поглядом, і він посміхнувся. Максон у нього поза спиною був заінтригований. – Тій, кого він обере, дуже пощастить. І яким би не було закінчення цього змагання для мене самої, я матиму за честь бути його підданою».

Я побачила, як Максон ковтнув, і опустила очі.

«Америко Сінгер, дякую вам, – Гаврил потиснув мені руку. – А тепер звернімося до міс Талулі Бел».

Я не почула жодного слова з того, про що говорили інші дівчата, хоча й дивилася лише на сцену. Інтерв'ю вийшло більш особистим, ніж я розраховувала. Я не могла змусити себе подивитися на Максона. Замість цього я сиділа, знову і знову прокручуючи у голові свої власні слова.

Коли у двері постукали, було біля десятої години вечора. Я відчинила їх, і Максон закотив очі.

«Все-таки тобі слід було залишити біля себе когось із покоївок».

«Максоне! О, пробач, будь ласка. Я не хотіла так тебе називати перед всіма. Недобре вийшло».

«Ти думаєш, я серджуся на тебе? – Він увійшов до кімнати й зачинив за собою двері. – Америко, ти називаєш мене моїм ім'ям так часто, що рано чи пізно мала проколотися. Звісно, я б хотів, щоб це трапилося у більш приватній атмосфері, – він хитро посміхнувся, – але я зовсім не обурююсь».

«Чесно?»

«Чесно».

«Хух! Я відчувала себе такою ідіоткою! В мене в голові не вкладається, що ти змусив мене відкрити всю цю історію!» – я жартівливо штовхнула його у бік.

«Ну що ти! Це була найкраща частина вечора! Мати дуже сміялася. В її часи дівчата поводитися навіть ще стриманіше, ніж Тайні, а ти взяла й обізвала мене пустоголовим... Мати була у захваті».

Чудово. Тепер ще й королева вважатиме мене вискочкою. Ми вийшли на балкон. Теплий вітерець доносив до нас аромат тисяч квітів із саду. У небі висів повний місяць, освітлюючи обличчя Максона примарним світлом.

«Що ж, я рада, що ви повеселилися», – я торкнулася пальцями поручнів.

Максон підтягнувся на руках і сів на край балкона.

«З тобою ніколи не сумуватимеш. Могла б і звикнути до такої реакції».

Хм. Звучить так, ніби він намагався мене розсмішити.

«Слухай... щодо того, що ти сказала...» – почав він нерішуче.

«Про що саме? Про те, як я тебе назвала? Чи як я сварилася з мамою? Чи про те, що моя головна мотивація – це їжа?» – я зобразила гримасу.

Він розсміявся: «Про те, що я гарний...»

«А-а... А що з цим не так?»

Ці декілька висловів раптом збентежили мене напрочуд більше, ніж усе інше, про що я там наговорила. Я опустила очі і стала перебирати пальцями сукню.

«Дякую за те, що ти намагаєшся створити враження того, що все по-справжньому, але зовсім не обов'язково заходити так далеко».

Я підвела голову. Як він міг про таке подумати?!

«Максоне, це все не заради шоу. Якщо б мене попросили чесно озвучити мою точку зору про тебе ще місяць тому, моя відповідь була б зовсім іншою. Але тепер я знаю тебе і не збираюся забирати назад жодного слова, тому що ти саме такий, який є. І навіть ще краще».

Він промовчав, але його очі посміхалися.

«Дякую».

«Будь ласка».

Максон відкашлявся: «Йому теж пощастить».

Він спустився зі свого імпровізованого сидіння і перейшов на мій бік балкона.

«Кому?»

«Твоєму приятелю. Коли він опам'ятається і попросить тебе повернутися», – звичайним тоном промовив Максон.

Я сумно посміхнулася. Це навряд чи.

«Він більше не мій приятель. І доволі однозначно дав мені зрозуміти, що я для нього залишилася у минулому».

Натяк надії у голосі почула навіть я сама.

«Не може такого бути. Він вже мав побачити тебе по телевізору та закохатися наново. Хоча, як на мене, цей гад все одно тебе не заслуговує. – Все це він вимовив таким нудним тоном, ніби на очах Максона таке відбувалося доволі часто. – До речі, – промовив він трохи голосніше, – якщо ти не хочеш, щоб я насправді в тебе закохався, припини бути такою красивою. Треба буде завтра наказати твоїм покоївкам знайти для тебе якийсь мішок з-під картоплі».

«Досить говорити дурниці», – я штовхнула його у плече.

«Я серйозно. Ти надто гарна. Коли ти поїдеш звідси, нам доведеться виділити тобі охорону за державний кошт. Інакше тобі, бідолашці, не вижити», – промовив він з умисним жалем.

«Це мені не під силу, – перебільшено зітхнула я. – Я ж не винна, що народилася досконалою». – І помахала долонею, ніби для мене це було вкрай виснажливо.

«Гадаю, ти в цьому не винна».

Я розсміялася. До мене не одразу дійшло, що Максон геть не жартував.

Доки я замріяно дивилася у сад, боковим зором помітила, що погляд Максона застиг на мені. Його обличчя раптом опинилося майже впритул біля мого. А коли я повернула голову, щоб запитати, на що це він так задивився, то із здивуванням зрозуміла, що він стоїть так близько, що може мене поцілувати.

Ще більше я здивувалася, коли він саме це і зробив.

Від несподіванки я смикнулася. Максон миттєво відступив назад.

«Вибач», – пробурмотів він, почервонівши.

«Ти що?» – приголомшено прошепотіла я.

«Вибач». – Він не дивився мені в очі, явно соромлячись.

«Навіщо ти це зробив?» – я притиснула пальці до губів.

«Врешті.... ти ж сама казала... і вчора ти шукала мене... Ти так поводитися.. Я подумав.... можливо, твої почуття змінилися. Крім того, ти подобаєшся мені. Я вважав, ти це бачиш... – Він поглянув мені в обличчя. – І... Ох, невже це було так жахливо? В тебе такий вигляд...»

Я спробувала стерти приголомшення зі свого обличчя.

«Вибач мені, будь ласка. Я ні з ким раніше не цілувався. Сам не знаю, що роблю. Я... Пробач, Америку», – він важко зітхнув і, притиснувшись до поручнів, кілька разів провів рукою по волоссю.

Я не очікувала на це, але несподівано мене охопила хвиля тепла і ніжності.

Він хотів, щоб його перший поцілунок був зі мною.

Я подумала про Максона, якого встигла пізнати за цей час, про людину, в якій для кожного знаходилося тепле слово, який віддав нагороду за програне мною парі, який пробачив мені те, що я зробила йому боляче і морально, і фізично. І зрозуміла, що я зовсім не проти.

Так, мої почуття до Аспена нікуди не зникли. Я нічого не могла з цим вдіяти. Але якщо я не могла бути разом з ним, що заважає мені зустрічатися з Максоном? Нічого, крім моїх принципів, які не мали ніякого стосунку до того, ким принц був насправді.

Я підійшла до нього й провела долонею по його чолу.

«Що ти робиш?»

«Витираю цей спогад. Ми можемо замінити його чимось кращим».

Я опустила руку й завмерла поряд із ним, спиною до саду. Максон не ворухнувся, але на обличчі з'явилася посмішка.

«Америко, навряд чи можна змінити минуле».

Однак в його очах промайнула надія.

«Ще й як можна. І потім, хто буде про це знати, окрім нас?»

Максон якийсь час дивився на мене, напевне, намагаючись зрозуміти, чи я жартую, чи ні. Потім сумнів на його обличчі змінився на обережну впевненість. Ми стояли, дивлячись один одному в очі, доки мені не пригадалося, що саме промовила тоді.

«Я ж не винна, що народилася досконалою».

Він присунувся до мене ближче і обійняв за талію так, що ми опинилися обличчям один до одного. Своїм носом він лоскотав мого. Він провів пальцями по моїй щоці так обережно, ніби боявся, що я можу розбитися.

«Так, я думаю, ти в цьому не винна». – І, не відриваючи долоні від обличчя, торкнувся губами моїх губів найневагомішим з поцілунків.

Від його боязкості мені защеміло серце. Хоча ми не вимовили жодного слова, я безпомилково зрозуміла, яким захопленням його наповнила ця мить, і яким страхом. Але найгостріше я відчула його захват.

Так ось як це – бути леді.

Наступної миті він відсторонився і запитав: «Так краще?»

Я змогла лише кивнути. Максон мав такий вигляд, ніби міг зрушити гори. В мене виникло аналогічне відчуття. Це стало несподіванкою. Все відбулося занадто швидко, занадто дивно.

Занепокоєння, мабуть, відобразилося на моєму обличчі, тому що Максон вмить став серйозним:

«Можна тобі дещо сказати?»

Я знову кивнула.

«Я не настільки дурний, щоб повірити, ніби ти абсолютно забула свого колишнього коханого. Ти чимало всього пережила й опинилася на Відборі за не зовсім звичних обставин. Я в курсі, що ти вважаєш, ніби тут є привабливіша для мене дівчина, якій таке життя без сумніву підійде, але мені не хотілося б тебе квати. Але я... я просто хочу знати... чи можливо...»

Складне питання. Чи готова я вести життя, якого ніколи не прагнула? Чи готова я спокійно дивитися, як він залицяється до інших дівчат, аби переконатися, що не робить помилку? Розділити з ним відповідальність, яку накладає на нього обов'язок принца? Чи готова я кохати його?

«Так, Максоне, – прошепотіла я. – Це можливо».

Глава 19

Про те, що відбулося між мною та Максоном, я не розповіла нікому, навіть Марлі та моїм покоївкам. Мені подобалося зберігати таємницю, яку я могла пригадувати протягом якогось нудного уроку Сильвії або чергового нескінченного дня у Жіночій залі. Та, чесно кажучи, я думала про наші поцілунки – і про перший, трохи невмілий, і про другий, чудовий, набагато частіше, ніж сама очікувала.

Я розуміла, що не покохаю Максона миттєво. Моє серце цього б не дозволило. Але несподівано я опинилася у світі, в якому-могла цього захотіти. Отже, я мовчки розмірковувала на цю тему, хоча траплялися моменти, коли мені так і кортіло розкрити таємницю.

Особливо мене розібрало, коли три дні потому Наталі на всю Жіночу залу оголосила, що вони з Максоном цілувалися.

До власного здивування, ця новина мене просто вбила. Я спіймала себе на тому, що увесь час дивлюся на Наталі, прагнучи зрозуміти, що в ній особливого.

«Розповідай скоріше, що трапилося!» – вимагала Марлі.

Решті дівчат теж було цікаво, але Марлі кортіло більше від інших. Відтоді, як вони з Максоном зустрічались востаннє, вона почала активно цікавитися тим, як просуваються справи в інших. Що, власне, стоїть за цією зміною поведінки, я не мала й гадки, а запитати не вистачало сміливості.

Вмовляти Наталі не треба було. Вона сіла на диванчик, красиво розклавши свої спідниці. Таке враження, що вона вже тренувалася стати принцесою. Мені захотілося їй сказати, що один-єдиний поцілунок – це ще не ознака перемоги.

«Не хочу вдаватися у подробиці, але це було так романтично, – протягнула вона грайливо. – Ми з ним гуляли на даху. Там є таке місце, щось на зразок балкона, але, схоже, воно використовується для охорони. Не знаю напевно. Звідти відкривається краєвид, і місто було перед нами як на долоні. Принц притиснув мене до себе й поцілував». – Вона просто нестямилася від захвату.

Марлі зітхнула. Селеста мала такий вигляд, ніби їй хотілося щось розчавити. Я сиділа мовчки.

Мені однаково, вмовляла я себе, це все є частиною Відбору. І взагалі, хто каже, що я хочу бути з Максоном? Врешті, я повинна дякувати богам. Селеста вочевидь знайшла новий об'єкт для знущання, а після епізоду із сукнею – до речі, я зовсім забула повідомити про це Максонові – я повинна була радіти, що її перемкнуло на когось іншого.

«Як думаєш, вона єдина, хто з ним цілувався?» пошепки запитала мене Т'юзді.

Кріс, яка стояла поруч, почувла це і також не змогла залишитися осторонь.

«З іншими він не цілувався. Певно, вона вміє правильно поводитися», – зітхнула вона.

«А що як він перецілувався з половиною зали, але дівчата мовчать про це? Ну, така в них стратегія».

«Я не думаю, що всі, хто тримає це у таємниці, обов'язково розглядають це як стратегію, – заперечила я. – Можливо, вони вважають, що нікого, окрім них, це не стосується?»

«А раптом всі ці розповіді – просто гра з боку Наталі? – ахнула Кріс. – Тепер ми всі почали хвилюватися, але ніхто з нас не буде розпитувати Максона, чи цілувався він з нею насправді. Звідки нам знати, правда це чи брехня?»

«Хіба вона могла так вчинити?» – засумнівалася я.

«Шкода, я не додумалася до цього першою», – засмучено відповіла Т'юзді.

Кріс зітхнула: «Це набагато складніше, ніж я думала».

«І не кажи», – пробурмотіла я.

«Мені подобаються майже всі дівчата у цій залі. Але коли я чую, що Максон з кимось займався чимось особливим, єдине, чого я хочу, це придумати, у чому я можу всіх перевершити, – зізналася вона. – Мені не подобається з вами змагатися».

«Щось таке саме нещодавно я пояснювала Тайні, – підхопила Т'юзді. – Я розумію, вона трохи сором'язлива, але зате дуже жіночна, я вважаю, що з неї була б чудова принцеса. Я не можу на неї сердитися за те, що вона більше разів була на побаченні з ним, ніж я, навіть якщо мені самій хочеться отримати корону».

Ми з Кріс презирнулися. Схоже, її зачепило те саме, що й мене. Вона сказала «корону», а не «його». Але я не стала зважати на це, тому що друга частина її невеликої промови торкнулася дещо знайомого відчуття.

«Так, ми з Марлі весь час це обговорюємо. Я маю на увазі, що ми бачимо переваги одна в одній».

Ми всі презирнулися, і раптом щось змінилося. Мої ревності до Наталі перестали бути такими гострими, і навіть неприязнь до Селести трохи вщухла. У кожної з нас був свій шлях та свої причини, через які ми тут опинилися, але принаймні ми всі в одному човні.

«Можливо, королева Емберлі має рацію, – промовила я. – Головне – бути собою. Нехай краще Максон відправить мене додому, тому що я така, яка є, ніж залишить, бо я така, як хтось інший».

«Це правда, – погодилася Кріс. – І в результаті чотирьом дівчатам так або інакше треба буде піти звідси. Якщо б я перемогла, мені було б приємно знати, що решта дівчат мене підтримували. Вважаю, ми мусимо припинити ненавидіти одна одну».

Я кивнула, визнаючи її правоту. Мені це під силу, я впевнена.

І тут до зали увірвалася Еліза. Слідом за нею бігли Зої та Еміка. Зазвичай Еліза була дуже повільною та спокійною, ніколи не підвищувала голос. Сьогодні вона ледь не репетувала.

«Дивіться, які гарні! – волила вона, показуючи всім два чудові гребені для волосся, інкрустовані коштовними камінчиками на багато тисяч доларів. – Це мені Максон подарував! Гарні, еге ж?»

Зала наповнилася новими вигуками, як захопленими, так і засмученими, і моя щойно здобута впевненість десь поділася.

Я спробувала не дозволити розчаруванню взяти верх наді мною. Врешті-решт, я теж отримувала подарунки, і з Максоном я теж цілувалася. Але коли мірою того як зала наповнювалася дівчатами й ті самі історії повторювалися по кілька разів, я спіймала себе на думці, що мені хочеться сховатися від усіх. Мабуть, непогано провести решту дня у товаристві покоївок.

Поки я роздумувала над питанням, чи не піти мені до себе, до зали увійшла Сильвія. Вигляд вона мала водночас і стомлений, і збуджений.

«Дівчата! – вона підвищила голос у спробі заспокоїти нас. – Дівчата, чи всі в залі?»

Всі разом відповіли гучно: «Так!»

«Слава богу! – видихнула вона. – Я знаю, про такі речі слід повідомляти

заздалегідь, але ми самі щойно про це дізналися. За три дні до нас прибувають з візитом король і королева Свендвею, як відомо, вони є родичами королівської родини. Крім того, цими ж днями рідні королеви приїдуть познайомитися з вами, отже, буде повен палац людей. Часу обмаль, тому відмініть всі справи. Уроки почнуться у Головній залі одразу ж після ланчу». – І вона пішла до виходу.

Таке враження, що у всіх, хто працює в палаці, було декілька місяців для підготовки. В саду встановили криті павільйони, на галявині поставили декілька столиків з винами та закусками. Охорону палацу посилили, і до іллеанських гвардійців додалися ще декілька іноземних, яких король та королева Свендвею привезли із собою. Мабуть, вони знали, як ризиковано перебувати у палаці.

Під навісом встановили трони для короля, королеви, Максона і для королівської родини із сусідньої країни. Свендвейська королева – її ім'я мені не вдалося вимовити навіть заради порятунку власного життя – виявилася майже такою ж красунею, як і королева Емберлі. Судячи з усього, вони були близькими подругами. Обидві королівські родини з комфортом розташувалися під тентом, за виключенням Максона, який прогулювався галявиною з дівчатами та своїми родичами.

Схоже, він був дуже радий побачити кузенів та кузин, навіть наймолодших, які тільки те й робили, що смикали за поділ його піджака і втікали геть. Майже всі Обрані дивилися на нього із захватом.

«Америко! – хтось покликав мене. Я озирнулася праворуч і побачила Елейн та Лі у товаристві жінки, як дві краплі схожої на королеву. – Ходи-но сюди, познайомся із сестрою її Величності».

У тоні Елейн я почула якісь незрозумілі нотки, які змусили мене насторожитися.

Я наблизилася до них і зробила кніксен. Жінка гучно розсміялася і промовила:

«Боюся, люба, я тобі не королева. Я Адель, старша сестра Емберлі». – Вона простягнула мені руку для привітання і хихикнула.

Розмовляла вона з легким акцентом, але справляла враження дуже домашньої та затишної. Вона мала пишні форми, а в руці тримала майже порожній келих. Її трохи примружений погляд свідчив, що він був не перший.

«Звідки ви? У вас такий приємний акцент», – поцікавилася я.

Дівчата з півдня мали таку ж вимову, і мені їхня манера розмовляти здавалася дуже романтичною.

«З Гондурагуа. З самого узбережжя. Ми вирости ось у тако-о-му будиночку, – вона звела великий та вказівний пальці, демонструючи, яким маленьким був їхній дім. – А тепер подивіться на неї. Та й на мене також, – вона вказала на свою сукню. – Яка переміна».

«Я мешкала в Кароліні. Батьки якось возили мене на узбережжя. Мені там дуже сподобалося», – одізналася я.

«Що ти, дитинко, – відмахнулася вона. Елейн та Лі ледь стримували сміх. Вони, мабуть, вважали, що сестра королеви не повинна так розкуто поводитися. – Ваші пляжі аж ніяк не можна порівнювати з тими, які є у нас, на півдні. Дуже раджу тобі якось з'їздити та подивитись власними очима».

Я кивнула з посмішкою. Було б чудово побувати у різних куточках країни, але навряд чи це може бути здійснено. Незабаром один з чисельних дітей Аделі прийшов по неї та повів геть. Елейн і Лі одразу ж розсміялися.

«Неймовірно смішно, чи не так?» – веселилася Лі.

«Не знаю. Вона справляє враження дружелюбної леді», – знизала я плечима.

«Вона вульгарна, – відповіла Елейн. – Ти б тільки почула, що вона верзла до того, як ти підійшла».

«Що ж в ній такого жахливого?»

«Мені здається, що за стільки років її могли б навчити вмінню поводитися у товаристві. І куди тільки Сильвія дивиться?» – здивувалася Лі.

«Взагалі, якщо ти забула, вона виросла Четвіркою. Як і ти». – Я стала на захист королівської сестри.

Самовдоволення вираз з її обличчя геть зник. Вона пригадала, що різниця між нею та Адель не така вже й суттєва. Елейн, яка від народження була Трійкою, не збиралася відступати.

«Будьте певні, якщо я виграю, мої рідні або будуть змушені навчитися гідно поводитися, або їхати куди подалі від мене, Я не дозволю їм себе ганьбити».

«А що в цьому такого ганебного?» – здивувалася я.

Елейн клацнула язиком: «Вона сп'яніла. І це в присутності короля і королеви Свендвею. Її слід було б ізолювати».

Я вирішила, що з мене досить, і пішла на пошуки вина. Узявши келих, я подивилася навколо і зрозуміла, що мені геть ніде не хочеться влаштуватися. Усе навколо було негарним, нецікавим і абсолютно безликим.

Але я замислилася над словами Елейн. Якщо я залишусь у палаці, чи зможу я очікувати від рідних, що вони зміняться? Я подивилася на діток, які бігали навколо, на людей, які ходили групами. Хіба я не захочу, щоб Кенна залишилася такою, якою є, щоб її діти також насолоджувалися всім цим незалежно від того, як вони поводяться?

Наскільки змінить мене життя у палаці?

Чи вимагатиме Максон, щоб я відповідала монаршому життю? Можливо, саме тому він цілується з іншими дівчатами? Тому що зі мною щось не так?

Невже до самого кінця Відбору мене дратуватиме це змагання?

«Посмішка».

Я озирнулася, і Максон клацнув фотоапаратом. Від несподіванки я відскочила. Цей знімок став останньою краплею, і я відвернулася.

«Щось не так? – запитав принц, опускаючи камеру. – Що трапилось?»

«Нічого. Сьогодні мене просто бісить участь у Відборі», – відізвалася я з надриком.

Зовсім не здивований моєю відповіддю, Максон підійшов ближче і тихо промовив: «Хочеш з кимось поговорити? Можу просто зараз потягнути себе за вухо».

Я зітхнула, спробувавши зобразити ввічливу посмішку: «Ні, мені просто треба сконцентруватися».

Я збралася йти геть.

«Америко, – покликав він мене стиха. Я зупинилась і подивилася на нього. – Я щось не так зробив?»

Я завагалася. Запитати його, чи цілувався він з Наталі, чи ні? Чи зізнатися, як мені стало ніяково у товаристві інших дівчат відтоді, як наші стосунки перестали бути тільки дружніми? Розказати, наскільки не хочеться змінюватися самій, ще й вимагати від рідних пристосовуватися до цього всього? Я майже була готова вивергнути на нього всі свої побоювання та сумніви, коли за спиною почувся пронизливий голос:

«Принце Максоне!»

Ми озирнулися. Неподалік від нас стояли Селеста і королева Свендвею. Селесті напевно ж хотілося, щоб під час цієї розмови поряд із нею був Максон. Вона помахала йому рукою, запрошуючи приєднатися до них.

«Давай, біжи», – роздратовано промовила я.

Максон подивився на мене. Вираз його обличчя нагадав мені, що такими є умови договору. Я змушена ділитися.

«Обережніше із Селестою». – Я швидко присіла й пішла геть.

Прямуючи до палацу, я наштотхнулася на Марлі, яка сиділа на самоті. Мені зараз не хотілося спілкуватися навіть з нею, але я помітила, що вона влаштувалася на лавці неподалік від чорної стіни палацу, на самому сонці. Окрім мовчазного молодого охоронця, який стояв струнко за декілька кроків від неї, поблизу нікого не було.

«Марлі, ти що? Давай скоріше у тінь, бо згориш!»

Вона ввічливо посміхнулася у відповідь: «Мені і тут непогано».

«Ні, справді, – я потягнула її за руку. – Ти й сама не помітиш, як будеш геть червоною. Ну ж бо...»

Марлі висмикнула руку і коротко відповіла: «Я хочу залишитися тут, Америко. Мені тут краще».

На її обличчі промайнуло напруження, яке вона намагалася приховати. Я була впевнена, що вона засмучена не через мене, але щось було не так.

«Добре. Тільки ти не сиди на сонці занадто довго, гаразд? Опіки – це дуже боляче», – промовила я, намагаючись приховати невдоволення, і рушила своєю дорогою.

Опинившись всередині палацу, я вирішила піти до Жіночої зали. Нам не можна було бути відсутніми занадто довго, а там принаймні нікого не повинно бути. Однак, увійшовши, я помітила біля вікна Адель, яка спостерігала за тим, що відбувається іззовні. Коли я увійшла, вона повернулася до мене із посмішкою.

Я підійшла до неї і присіла поряд.

«Ховаєтеся?»

«Щось таке, – посміхнулася вона. – Мені хотілося познайомитися з вами усіма та побачитися із сестрою, але я геть не переношу, коли це перетворюється на державні обов'язки. Я відчуваю себе зайвою».

«Я теж не надто люблю такі речі. Не уявляю, як це, коли маєш робити все це увесь час».

«Звісно, – повільно відізналася вона. – Ти ж П'ятірка?»

Запитання, яке вона поставила, пролунало зовсім необразливо. Ніби вона цікавилася, чи належимо ми до одного і того ж клубу.

«Так, я і є та сама П'ятірка, яка лишилася тут».

«Я запам'ятала твоє обличчя. Ти дуже гарно трималася в аеропорту. Майже так само, як і поводитися б вона, – Адель кивнула у бік королеви за вікном і зітхнула. – Не знаю, як їй це вдасться. Вона сильніша, ніж здається». – Вона зробила черговий ковток із келиха.

«Вона виглядає водночас і величною, і жіночною».

Адель засяяла: «Так, але я не тільки про це. Подивись-но на неї».

Я подивилася на королеву. Вона тільки й робила, що роззиралася навсебіч. Я прослідкувала за напрямком її погляду. Він був звернений до Максона, який розмовляв з королевою Свендвею у товаристві Селести, тоді як один з малих кузенів чіплявся за його ногу.

«З нього був би чудовий брат, – сказала Адель. – Емберлі мала три викидні. Два до нього та один після. Вона досі сумує, вона сама мені сказала. А в мене шестеро діток. Щоразу, коли я приїжджаю сюди, я відчуваю себе винною».

«Я певна, що вона нічого такого й на гадці не має, – запевнила я її. – Готова заприсягтися, що вона насолоджується щоразу, коли ви тут».

Адель повернулася до мене:

«Знаєш, що її тішить? Ви всі. Розумієш, вона бачить у вас своїх дочок. Вона сподівається, що, коли все це скінчиться, в неї буде двоє дітей».

Я знову подивилася на королеву.

«Ви так вважаєте? Вона тримається трохи відчужено. Я з нею ще не розмовляла».

Адель кивнула: «Почекай. Вона вкрай боїться звикнути до всіх вас, адже ви потім поїдете. Як тільки вас стане менше, ти сама все побачиш».

Знову поглянула на королеву. На Максона. На короля. На Адель.

У голові в мене крутилося чимало різних думок. Про те, що всі родини однакові, до якої б касти вони не належали. Що кожна мати несе свій тягар тривоги. Що насправді я зовсім не відчуваю ненависті до дівчат, як би вони не поводитися. Що всі тут, схоже, тільки видають себе за хоробрих з тих чи інших міркувань. Та про обіцянку, яку мені дав Максон.

«Перепрошую. Мені треба поговорити з однією особою».

Адель продовжувала пити вино й радо відпустила мене. Я вибігла із зали і знову опинилася на сонці у саду. Озирнувшись навколо, я помітила, що один з маленьких родичів Максона почав з ним бігати між кущами. Я посміхнулася, повільно наближаючись.

Врешті Максон зупинився й підняв руки, зі сміхом визнаючи свою поразку. Так сміючись, він повернувся й побачив мене. Коли наші очі зустрілися, його усмішка згасла. Він уважно подивився на моє обличчя, прагнучи зрозуміти, в якому я настрої.

Я закусила губу й опустила очі. Стало очевидно, що відтоді як результат Відбору зробився для мене цікавим з особистої точки зору, у мене виникла необхідність розібратися у своїх чисельних відчуттях, до яких я не була готова. Однак наскільки складно мені б не було, я мусила зробити все, щоб не виміщати злість на інших, особливо на Максоні.

Я подумала про королеву, яка змушена тримати у своєму домі одночасно правителів сусідньої країни, власну родину і натовп сторонніх дівчат. Вона влаштовувала заходи та брала участь у благодійності. Вона підтримувала чоловіка, сина, країну. І за всім цим стояла звичайна жінка, Четвірка, яка також була підвладна всім штурханам долі, яка, однак, ніколи не дозволяла ані примарам

минулого, ані труднощам теперішнього перешкоджати всьому цьому.

Я поглянула на Максона з-під вій і посміхнулася. Він посміхнувся мені у відповідь і щось прошепотів маленькому родичу, який одразу розвернувся й побіг від нього. Максон підняв руку й потягнув себе за вухо. І я повторила його жест.

Глава 20

Родичі королеви пробули у палаці ще декілька днів, а гості з Свендвею – цілий тиждень. Вони навіть з'явилися у «Новинах Іллеа», взяли участь у дискусії про міжнародні відносини та про заходи, яких необхідно вжити, щоб зміцнити мир в обидвох державах.

Я мешкала у палаці вже місяць і почувалася як вдома. Моє тіло звикло до нового клімату. Відчуття тепла було неймовірним. Я ніби опинилася на канікулах. Був кінець вересня, вечорами вже було доволі прохолодно, але все одно набагато тепліше, ніж в краю, де я виросла. Нескінченні коридори палацу перестали бути загадковим лабіринтом. Стукіт підборів мармуровою підлогою, дзенькіт кришталевих келихів, кроки охорони – все це тепер здавалося таким же буденним, як і тихе гуркотіння холодильника на кухні чи стукіт Джерадового м'яча вдома.

Трапези у товаристві королівської родини та час, проведений у Жіночій залі, були обов'язковими у щоденній рутині, проте інші заняття весь час змінювалися. Я багато займалася музикою. Інструменти у палаці не можна було і порівнювати з тими, якими я користувалася раніше. Треба сказати, я вже встигла розбещитися. Якість звучання була набагато кращою. Та й наші зустрічі у Жіночій залі минали жвавіше. Навіть сама королева зробила нам честь своєю появою аж двічі. Хоча ні з ким із нас вона поки що по-справжньому не поспілкувалася, тільки сиділа у зручному кріслі серед своїх покоїв, спостерігаючи за тим, як ми читаємо чи ведемо бесіди.

Атмосфера в цілому теж стала менш ворожою. Ми почали звикати одна до одної. Та врешті дізналися, які фотографії відібрали до журналу для публікації. Мене шокувало те, що я опинилася серед лідерів. Першу смугу займала Марлі; Кріс, Талула та Баріель відставали від неї зовсім не набагато. Коли про це стало відомо, Селеста не розмовляла з Баріель декілька днів, але врешті всі заспокоїлися.

Найбільше напруження викликали уривки повідомлень, що просочувались то тут, то там. Чергова щасливиця, яка побувала на побаченні із Максоном, обов'язково мала поділитися подробицями з усіма довкруг. За їхніми оповідками складалося таке враження, ніби Максон вирішив взяти собі аж декілька дружин. Але захоплювалися далеко не всі.

Наприклад, Марлі бувала на побаченнях із Максоном доволі часто, що дратувало решту дівчат. Однак я жодного разу не бачила її у такому захваті, в якому вона була після найпершої їхньої зустрічі.

«Америко, – якось заговорила до мене Марлі під час прогулянки садом, – я маю тобі щось сказати, тільки присягнися, що про це ніхто не дізнається».

Розмова заходила на серйозне. Марлі дочекалася, доки ми опинилися подалі від чисельних вух у Жіночій залі та очей охоронців.

«Звісно. У тебе все гаразд?»

«Так, все чудово. Просто... Просто мені треба з тобою про дещо порадитися».

Вона мала схвильований вигляд.

«Що трапилось?»

Вона закусила губу: «Це з приводу Максона. Я не впевнена, що у нас з ним щось вийде», – Марлі опустила очі.

«Чому ти так думаєш?» – запитала я із занепокоєнням.

«Ну хоча б тому, що я не... Я нічого не відчуваю, розумієш? Ніякої іскорки, ніякого душевного споріднення».

«Максон просто трохи сором'язливий, ось і все. Не треба його квапити».

Це була правда. Я здивувалася, що вона досі не зрозуміла його характер.

«Ні, я маю на увазі, що, на мою думку, він мені не подобається».

«А-а! – Ситуація насправді була непростою. – А ти намагалася зробити так, щоб він тобі сподобався?»

Я і сама розуміла, що це безглузде запитання.

«Так! Як тільки могла! Я все очікую, чи настане такий момент, коли він скаже або зробить щось таке, і я відчую, що в нас є дещо спільне. Але момент все не настає і не настає. Я вважаю, що принц симпатичний, але ж цього недостатньо, щоб будувати стосунки. Навіть не знаю, чи вважає він мене привабливою, чи ні. Ти хоча б уявляєш собі, які в нього смаки?»

Я замислилася.

«Мабуть, ні. Ми ніколи не розмовляли про те, що він шукає в сенсі зовнішності».

«Ось, до речі, ще один момент. Ми зовсім не розмовляємо. З тобою він тільки те й робить, що балакає, а у нас з ним просто немає ніяких спільних тем. Дуже багато часу ми або мовчки дивимося фільми, або граємо у карти».

З кожною хвилиною її вигляд ставав все більш розгубленим.

«Ми іноді теж мовчимо. Просто сидимо поруч. І ще одне, такі почуття не завжди виникають просто одразу. Можливо, вам обом необхідний час».

Я намагалася говорити якомога переконливіше, але Марлі, схоже, була готова розплакатися.

«Чесно кажучи, вважаю, я ще й досі тут тільки через те, що подобаюся людям. Мені здається, суспільна думка для нього важлива».

Таке не спадало мені на думку, хоча це мало сенс. Раніше я не звернула б уваги на таку причину, але Максон справді любив своїх підданих. Їхній внесок у вибір наступної принцеси буде більшим, ніж вони самі здогадуються.

«І ще, – прошепотіла вона, – наші стосунки здаються такими... порожніми». – І Марлі розплакалася.

Я зітхнула й обійняла її. Чесно кажучи, мені хотілося, щоб вона залишилася у палаці, поряд зі мною, але якщо немає кохання...

«Марлі, якщо ти не бажаєш бути з Максоном, гадаю, йому треба про це повідомити».

«О, ні, я не зможу».

«Ти повинна. Він не захоче одружуватися з дівчиною, яка його не кохає. Якщо ти не відчуваєш геть нічого до нього, принц повинен про це знати».

Вона похитала головою: «Я не можу ось так взяти і попросити, щоб мене відпустили! Мені потрібно залишитися тут. Я не можу повернутися додому... Поки що не можу».

«Чому, Марлі? Що тримає тебе тут?»

На мить я сама собі поставила таке запитання, чи не одна на двох у нас таємниця. Можливо, в її житті теж була людина, від якої треба було триматися подалі. Єдина відмінність між нашими ситуаціями полягала у тому, що Максон знав мою історію. Мені так хотілося, щоб вона, розповіла це! Хотілося бути не єдиною, хто опинився

тут через якісь дурні обставини.

Але сльози Марлі закінчилися так само швидко, як і почались. Вона декілька разів хлюпнула носом і випросталася. Потім обсмикнула сукню і повернулася до мене.

«Знаєш що? – з теплою посмішкою сказала вона мені. – Мабуть, ти маєш рацію. – Марлі відсторонилася. – Якщо не прискорювати події, у нас все вийде. Я повинна йти. На мене чекає Тайні».

Марлі побігла назад до палацу. Що це з нею?

Протягом всього наступного дня вона мене уникала. І за два дні також. Я навмисно сідала на безпечній відстані у Жіночій залі та кивала їй кожного разу, коли вона опинялася поблизу. Я хотіла дати їй зрозуміти, що вона може мені довіряти, я не збираюся витягувати з неї те, про що вона не хоче розповідати.

Щоб добитися від неї сумної посмішки, у мене пішло чотири дні. Я лише мовчки кивнула у відповідь. Судячи з усього, Марлі вже було нічого мені розповісти про те, що відбувалося в неї на серці.

Того ж дня мене викликав Максон. Не можна було висловити, у якій ейфорії я перебувала, коли вискочила за двері й опинилася у його обіймах.

«Максоне!» – вигукнула я, налетівши на нього з розбігу.

Коли ж я відступила назад, він трохи забарився. І зрозуміло чому. На вечір прийому на честь свендвійської королівської родини я зізналася, як ніяково мені на душі. І попросила його не цілувати мене, доки я повністю не буду впевнена у собі. Моє прохання його зачепило, але принц кивнув і досі не порушував своєї обіцянки. Занадто складно мені було розібратися у власних почуттях, коли він поводився як мій коханий, хоча насправді таким не був.

Нас залишилося двадцять дві дівчини, після того як Камілу, Мікаелу та Лейлу відправили додому. Каміла з Лейлою виявилися геть несумісні одна з одною й були змушені поїхати з ганьбою. Мікаела так сумувала за домом, що у відчаї розридалася просто під час сніданку два дні потому. Максон провів її до виходу із зали, турботливо торкаючись плеча. Він був щасливий зосередитися на решті своїх потенційних наречених. Але ми з ним знали, що з його боку вкрай необачно заводити стосунки зі мною у той час, коли я сама ще не була впевнена, чи хочу я цих стосунків.

«Як ти сьогодні?» – запитав він, відступаючи на крок.

«Звісно, чудово. Що ти тут робиш? Хіба ти не повинен зараз займатися своїми справами?»

«Президент комітету з інфраструктури захворів, тож нараду перенесли. Я вільний, як птах, до самісінького вечора, – очі в нього сяяли. – Чим би ти хотіла зайнятися?» – запитав він, подаючи мені руку.

«Чим завгодно! У палаці стільки всього, чого я ще не бачила! Ви ж тут маєте коней. І кінотеатр. Ми з тобою там не були».

«Тоді давай сходимо туди просто зараз. Мені треба відволіктися. Які фільми ти любиш?» – запитав він, доки ми йшли сходами у підвал.

«Чесно кажучи, я й сама не знаю. Мені не так часто доводилося переглядати фільми. Але мені подобаються книжки про кохання. А ще гумористичні».

«Про кохання, кажеш?» – Він звів брови, ніби щось замислив.

Я проти волі розсміялася.

Ми повернули за ріг, продовжуючи розмовляти. Побачивши нас, охоронці

розступилися й віддали честь. Там, у холі, їх виявилось, мабуть, більше десятка. Я до них вже звикла. Скільки б їх не було – це не заважатиме мені насолоджуватися переглядом кінофільму разом з Максоном.

Однак перешкодою нам стала не їхня кількість, а вигук, що вирвався в одного з охоронців, коли ми йшли повз них. Він і змусив нас озирнутися.

Це був Аспен.

Я теж зойкнула.

Декілька тижнів тому я щось чула про те, що оголосили призов. Вже тоді у мене промайнула думка про Аспена, але, оскільки я запізнювалася на один з численних уроків Сильвії, часу на роздуми виявилось не так багато.

Отже, його все-таки забрали. І треба ж було йому опинитися не де-небудь, а саме у палаці.

«Америко, ти знайома з цим юнаком?» – запитав Максон.

Я не бачила Аспена вже більше місяця, але це був саме він. Той, чий образ за багато років намертво закарбувався у пам'яті. Той, кого я продовжувала бачити у своїх снах. Я впізнала б його де завгодно. Він змужнів, ніби добре, по-справжньому добре харчувався і багато тренувався. Його колись кошлате волосся було коротко, майже під ноль, підстрижене. І я звикла бачити його у зношеному одязі, на якому не було живого місця від латок, а цей Аспен був одягнений у випрасовану форму гвардійця палацу.

Він здавався водночас і чужим, і знайомим. У його зовнішності з'явилося чимало нових рис. Але очі... Це були очі Аспена.

Погляд мій упав на нашивку з ім'ям на його формі. «Офіцер Леджер».

Все це зайняло одну секунду.

Я нічим не видала тієї бурі, яка вирувала у мене в душі, що вже було дивно. Хотілося доторкнутися до нього, розцілувати, накричати на нього, вимагати, щоб він пішов геть з моєї схованки. А ще – розчинитися і зникнути, але ніколи раніше я так фізично не відчувала своєї присутності.

Якась маячня.

Я кашлянула.

«Так. Офіцер Леджер з Кароліни. І навіть не просто з Кароліни, а з мого рідного міста».

Я посміхнулася до Максона.

Без сумніву, Аспен чув, як ми сміялися, повертаючи за ріг, та не міг не помітити, що моя рука все ще лежить на руці принца. Нехай думає що хоче.

Максон, схоже, зрадів за мене.

«Отакої! Вітаю, офіцер Леджер. Певно, ви раді знову бачити вашу переможницю».

Максон простягнув руку, і Аспен потиснув її.

«Так, Ваша Світлосте, – відповів він з кам'яним обличчям, – дуже радий».

До чого все це?

«Я певний, ви також за неї вболіваєте», – продовжував Максон, підморгнувши мені.

«Безумовно, Ваша Світлосте». – Аспен ледь нахилив голову.

А це до чого?

«Чудово. Оскільки ви з Америкою земляки, надійнішої кандидатури на роль її захисника мені не знайти. Я потурбуюсь про те, щоб ви увійшли до лав її охоронців. Ця вперта дівчина відмовляється залишати покоївку біля себе на ніч. Як я її не вмовляв», – Максон похитав головою.

Аспен врешті трохи розслабився.

«Я зовсім не дивуюся, Ваша Світлосте».

Максон посміхнувся: «Що ж, гадаю, у вас ще довгий день попереду. Ми підемо. Доброго всім дня, панове», – Максон коротко кивнув і повів мене геть.

Яких же зусиль мені коштувало не озирнутися!

Сидячи у темряві кінотеатру, я намагалася зрозуміти, що ж тепер робити. Максон ще в найперший наш вечір, коли я розповіла йому про Аспена, однозначно дав мені зрозуміти, як ставиться до людини, яка так повелася зі мною. Якщо я скажу йому, що офіцер, який має мене охороняти, є та сама людина, чи спробує він якось покарати його? Він може. Він же створив цілу програму для підтримки країни, дізнавшись про те, як моя родина часом голодувала.

Отже, я не могла йому всього розповісти. Не маю права. Наскільки б сильно я не сердилася на Аспена, кохання до нього нікуди не поділося. Не можна дозволити, щоб йому нашкодили.

Тоді я маю поїхати? Мене роздирали протиріччя. Я могла уникати Аспена, щоб не бачити його зовсім. Адже стикатися з ним щодня, знаючи, що він мені не належить, буде для мене тортурою. Але якщо я поїду звідси, то буду змушена розлучитися з Максоном теж. А принц вже став для мене кращим другом, якщо не більше. Хіба можна отак взяти й кинути його? І як я поясню йому свій від'їзд, якщо не можна казати, що Аспен тут?

А рідні? Можливо, винагорода зараз і не така висока, але моя родина, все-таки продовжує її отримувати. Мей писала, що тато пообіцяв їм найкраще Різдво у житті, але я була впевнена: він мав на увазі, що наступне Різдво може виявитися не таким вже й гарним. Якщо я поїду звідси, хтозна, скільки грошей принесе моя згасаюча слава? Нам потрібно заощадити зараз якомога більше.

«Тобі не сподобалося?» – запитав Максон за дві години згодом.

«Що?»

«Я про кіно. Ти жодного разу не засміялася».

«А-а. – Я спробувала пригадати хоча б якусь сцену, хоча б репліку, про яку можна було б сказати, що вона мені сподобалася. Але у пам'яті не відклалося геть нічого. – Знаєш, я сьогодні якась несамотита. Вибач, що змарнував свій вільний час зі мною».

«Все нормально, – Максон не звернув уваги на моє виправдання. – Я все одно насолоджувався твоїм товариством. Хоча, я думаю, тобі варто трохи подрімати перед обідом, бо ти якась бліда».

Я кивнула. Дуже хотілося зашитися до своєї кімнати й ніколи звідти не вилізати.

Глава 21

Врешті я все-таки вирішила не ховатися в кімнаті. Замість цього я бігала взад-вперед: то в бібліотеку, то на прогулянку з Марлі, то зазірала до себе провідати покоївок. Але тепер я користувалася Жіночою залою як сховищем. Чоловікам, навіть охоронцям, вхід туди був без особливої вказівки королеви заборонений. Для мене просто ідеальна ситуація.

Хоча ідеальною вона була протягом трьох днів. При такій кількості дівчат рано чи пізно в когось мав трапитися день народження. У четвер Кріс виповнювалось дев'ятнадцять років. Мабуть, вона розповіла про це Максонові, який ніколи не пропускав можливості зробити комусь приємне, і результатом стала вечірка, присутність на якій була обов'язковою для всіх Обраних. У четвер всі дівчата з самого ранку почали бігати з кімнати в кімнату, запитуючи одна в одної в що вони вдягнуться та в очікуванні на неймовірний прийом.

Про необхідність щось дарувати нічого не говорилося, але я вирішила, що зроблю для Кріс приємний сюрприз.

Я одягла одну із своїх найулюбленіших суконь і взяла скрипку. До Головної зали я прокрадалася, як шпигун, визираючи з-за кожного кута, перш ніж рушити далі. Перед входом до зали я обережно роздивилася, кого з охоронців виставили вздовж стін. На щастя, Аспена серед них не виявилася, і я хмикнула, побачивши таку кількість чоловіків у формі. Вони що, бояться бунту чи ще чогось такого?

Головна зала була розкішно прибраною. Стіни прикрашали кашпо з композиціями із жовтих та білих квітів, а на підлозі стояли вази зі схожими букетами. Невеликі столики накриті яскравими скатертинами і оздоблені яскравими конфетті. Спинки стільців прикрашали стрічки.

В кутку чекав на свій час величезний торт, який за кольором чудово гармоніював з прикрасами у кімнаті. Поряд на столику приготували подарунки для іменинниці.

Біля стіни розмістився струнний квартет, який просто перекреслив мою ідею з подарунком, а залою походжав фотограф, який робив знімки публіки.

У залі було весело. Тайні, яка досі не зблизилася ні з ким, крім Марлі, розмовляла з Дженою та Емікою. Вона була такою збудженою, якою мені ще ніколи не доводилося її бачити. Марлі зайняла позицію біля вікна і нагадувала одного із чисельних охоронців, які стояли по периметру зали. Вона не зробила жодної спроби зрушитися зі свого місця, але зупиняла всіх, хто проходив повз неї, щоб перемовитися парою фраз. Зграйка Трійок – Кейлі, Елізабет та Емілі – щойно мене побачили, ніби за командою повернулися до мене, посміхнулися та замахали руками. Я відповіла їм тим самим. Всі видавалися такими привітними та милими.

За виключенням Селести та Баріель. Зазвичай ця парочка була завжди разом, але сьогодні вони розійшлися у протилежні кінці зали. Баріель про щось розмовляла із Самантою, а Селеста на самоті сиділа за столиком, тримаючи у руках кришталевий келих із рубінового кольору напоєм. Вочевидь, з моменту нашої останньої вечери між ними відбулося щось таке, про що я не знала.

Я міцніше притиснула до себе футляр із скрипкою й почала пробиратися до Марлі.

«Марлі, привіт. Чудово, правда?» – запитала я, опускаючи інструмент.

«Авжеж. – Вона обійняла мене. – Я чула, Максон збирався заскочити сюди, щоб особисто привітати Кріс з днем народження. Це так мило з його боку. Я впевнена, він і подарунок для неї приготував».

Вона продовжувала балакати у своїй звичній запальній манері. Питання, що Марлі приховує, все ще не давало мені спокою, але я вірила: якщо їй насправді знадобиться про це поговорити, вона звернеться до мене. Ми трохи попліткували, а

згодом почули гомін у протилежному кінці зали.

Коли ми озирнулися, на обличчі Марлі не ворухнувся жоден м'яз, а я їй зовсім засмутилася.

До вибору сукні Кріс підійшла дуже продумано. Ми всі вдяглися у денні сукні, короткі та по-дівочому тендітні, а вона вирядилася у вечірнє довге вбрання. Але довжина сама по собі нічого не означала. Справа була у кольорі – кремовому, майже білому. Волосся їй вклали у високу зачіску, прикрашену ниткою жовтих перлин, які трохи нагадували корону. Вона видавалася зрілою та величною і мала вигляд справжньої принцеси.

І хоч я їй досі не визначилася, кому належить моє серце, однак відчула щось схоже на ревності. Жодна з нас не могла перевершити Кріс! Це був її зоряний час. Скільки б попереду не було вечірок та інших урочистостей, всі спроби повторити вбрання Кріс будуть марними. Я помітила, як рука Селести – не та, у якій вона тримала келих, – стиснулася у кулак.

«Яка ж вона гарнюща», – із сумом в голосі зауважила Марлі.

«Більш ніж гарнюща», – відгукнулася я.

Вечірка минала без проблем. Ми з Марлі більше споглядали, аніж брали у ній участь. Як би це не було дивно (та підозріло), Селеста в прямому сенсі не відходила від Кріс, яка кружляла залом, ані на крок. Іменинниця дякувала всім за те, що дівчата прийшли її привітати, хоч насправді в жодної з нас вибору не було.

Врешті вона наблизилася до того місця, де ми грілися на сонечку. Марлі, вірна собі, ледь не задушила Кріс у своїх обіймах.

«З днем народження!»

«Дякую», – сердечно відповіла Кріс.

«Отже, тобі сьогодні дев'ятнадцять?» – запитала Марлі.

«Так. Я не могла собі й уявити кращого способу відсвяткувати. Добре, що запросили фотографа. Мати буде у захваті! Хоча в нас і немає якихось труднощів з грошима, але нічого подібного ми собі ніколи не могли дозволити. Сукня просто чудо!» – затарабанила вона.

Кріс – Трійка. В її житті не так вже й багато обмежень, як у моєму, але, гадаю, такого багатства вона також не мала.

«Так, симпатична сукенка, – зауважила Селеста. – На мій минулий день народження ми влаштували чорно-білу вечірку. Хоча б натяк на будь-який інший колір – і тебе навіть на поріг би не пустили».

«Ого...» – прошепотіла Марлі, одним цим слівцем виказуючи свою заздрість.

«Все було просто чудово. Вишукані страви, неймовірна ілюмінація, а музика!!! Ми запросили Тесу Тембл. Ви чули про неї?»

Не знати про Тесу Тембл було неможливо. Десятки її пісень стали хітами. Іноді ми дивилися її кліпи, хоча мати була проти цього. Вона вважала нас набагато талановітшими. Її надзвичайно обурювало те, що Теса має славу й гроші, а ми ні, хоча займаємося практично одним й тим самим.

«Я її фанатка!» – вигукнула Кріс.

«Врешті, Теса є близькою подругою моєї родини, тож вона прилетіла на мій день народження, щоб заспівати на мою честь. Не могли ж ми допустити, щоб зграйка сумних П'ятірок залишилася геть без веселощів».

Марлі миттєво поглянула на мене, відчуваючи занепокоєння.

«Ой, – чемно озвалася Селеста, дивлячись мені в очі, – я й забула. Не ображайся».

Від її неприродно солодкого голосу мене охопила злість. І знову страшенно закортіло дати їй штурхана. Я ледь втрималася.

«Я й не думала ображатися, – відгукнулася я настільки буденно, як тільки могла. – До речі, Селесто, що ти робиш у повсякденному житті? Я ніколи не чула твоїх пісень по радіо».

«Я модель, – оголосила вона таким тоном, ніби було соромно не знати таких речей. – Хіба ти не бачила рекламу з моєю участю?»

«Щось не пригадую».

«Так, ти ж П'ятірка. Навряд чи ви дозволяєте собі купувати журнали».

Її слова мене зачепили, тому що це було правдою. Мей любила стиха зазирнути у якийсь журнал, коли ми бачили їх у магазинах, але купувати не мали аніякої можливості.

Кріс, пригадавши про свою роль господині свята, спробувала перевести тему на інше.

«Слухай, Америко, я хотіла тебе запитати, чим ти займалася перед тим як опинилася у палаці».

«Музикою».

«Було б чудово, якби ти коли-небудь заграла».

Я зітхнула.

«Знаєш, я прихопила із собою скрипку, хотіла дещо виконати для тебе сьогодні. Думала, це буде оригінальний подарунок. Але тут вже є квартет, тож, мабуть...»

«Ой, зіграй нам!» – попросила Марлі.

«Будь ласка, Америко, на честь мого дня народження!»

«Але вони вже грають...»

Не слухаючи мої заперечення, Кріс та Марлі попросили квартет зупинитися й зібрали всіх дівчат. Деякі сіли просто на підлозі, розправивши спідниці, інші принесли стільці. Кріс стояла посеред натовпу, стискаючи руки від хвилювання. Селеста, тримаючи в руці кришталевий келих, з якого навіть не відпила жодного разу, стала поряд із іменинницею.

Доки дівчата займали свої місця, я дістала скрипку. Молоді музиканти квартету підійшли ближче, щоб підтримати мене. Офіціанти, які ходили залом, завмерли.

Я набрала повітря у груди і притиснула інструмент підборіддям до плеча.

«Це для тебе», – промовила я, дивлячись на Кріс.

Я заплющила очі, звела смичок і вся віддалася музиці.

На мить зникли і зла Селеста, і Аспен, який зустрічався мені на кожному кроці, і повстанці, які рвалися до палацу. Не залишилося анічогісінько, окрім чистих нот. Вони лилися з моєї скрипки, поєднуючись одна з одною, і що довше лунала музика, то краще я розуміла: подарунок, який належав Кріс, став подарунком для мене.

Нехай я П'ятірка, але на дещо також здатна.

Я дограла мелодію – таку знайому, як батьківський голос або запах моєї кімнати. Я зіграла останню ноту.

І озирнулася на Кріс, сподіваючись, що подарунок їй сподобався, але навіть не побачила її обличчя. Поза спинами дівчат стояв Максон. Він був одягнений у сірий костюм, а у руці тримав гарну подарункову коробочку. Дівчата ввічливо зааплодували, але я не почула ані звуку. Єдине, що я зараз бачила, – це зачарований вираз обличчя принца, який змінився посмішкою, що була спрямована лише на мене.

«Ваша світлосте». – Я зробила кніксен.

Дівчата миттєво підвелися, щоб привітати Максона. І тут я почула розпачливий вигук:

«О, ні! Кріс, пробач мені, будь ласка, я не хотіла!»

Ще декілька дівчат гуртом охнули, і коли Кріс повернулася до мене, я зрозуміла чому. На її розкішній сукні розпливлася червона пляма. Виглядало це так, ніби її вдарили ножом.

«Вибач, Кріс, я просто дуже швидко повернулася. Я не навмисно! Чесно. Давай-но я тобі допоможу».

Можливо, тон Селести комусь і здавався щирим, але не мені.

Кріс закрила рота долонею і, розплакавшись, вибігла із зали. На тому вечірка і скінчилася. Максон пішов слідом за нею, хоча мені дуже хотілося, щоб він залишився.

Селеста запевняла всіх, хто був готовий її слухати, що це тільки неприємний випадок. Т'юзді, яка нібито все бачила, щосили кивала, але всі інші так виразно зітхали та заковували очі, що не було ніякого сенсу у її підтримці. Я тихо прибрала скрипку і зібралася піти до себе.

Марлі спіймала мене за лікоть: «Хтось мусить щось із нею робити».

Якщо Селеста була здатна спровокувати на насилля таку сором'язливу дівчину, як Анна, спробувати здерти з мене сукню або роздратувати навіть таку доброту, як Марлі, отже, у Відборі їй не місце. Я конче мусила зробити так, щоб це дівчисько відправили геть звідси.

Глава 22

«Максоне, це не було випадковістю!»

Ми з ним знову гуляли садом, вбиваючи час перед «Новинами». Я витратила увесь день на те, щоб його підловити.

«Але в неї був такий схвильований вигляд і вона так перепрошувала... – заперечив він. – Що, на твою думку, це могло бути, як не випадковість?»

Я зітхнула: «Кажу тобі. Я бачу Селесту кожного дня. Це був такий хитрий спосіб зіпсувати Кріс її зоряний час. Успіх кожної з нас для Селести є особистим горем».

«Врешті, якщо вона намагалася відволікти мою увагу від Кріс, їй це не вдалося. Я провів у товаристві Кріс біля години. Треба зауважити, до речі, дуже непогано».

Я не бажала цього чути. Між нами утворився якийсь тонкий зв'язок, і мені не хотілося думати ні про що, що могло б його розірвати. Принаймні до тих пір, доки я не розберуся зі своїми почуттями.

«Що ти тоді скажеш про Анну?»

«Про яку Анну?»

«Про Анну Фармер. Вона вдарила Селесту, і ти відіслав її додому, пам'ятаєш? Я знаю, що Анну спровокували».

«Ти чула, як Селеста їй щось сказала?» – тон у Максона був скептичний.

«Ні, не чула. Але я знала Анну і знаю Селесту. Кажу тобі, Анна не з тих, хто з будь-якого приводу лізе у бійку. Селеста, безумовно, сказала їй якусь брідоту, якщо вона так відреагувала».

«Америко, я розумію, що ти проводиш серед дівчат більше часу, ніж я, але наскільки добре ти їх знаєш? І весь час ховаєшся або в кімнаті, або в бібліотеці. Я б сказав, що ти набагато краще вивчила характери своїх покоївок, аніж когось з Обраних».

Тут він не помилявся, але я й не думала відступати.

«Це несправедливо. Я ж мала рацію щодо Марлі, чи не так? Скажеш, вона не чудова?»

Максон зморщився: «Так.. чудова... сподіваюся».

«Так чому ж ти не віриш мені, коли я кажу, що Селеста навмисно це зробила?»

«Америко, я не хочу сказати, що ти мене кривдиш. Я впевнений, ти справді так вважаєш. Але Селеста була щиро занепокоєна. І зі мною вона сама сором'язливість».

«Ще б пак», – пробурмотіла я собі під ніс.

«Все, досить, – зітхаючи, сказав Максон. – Я не хочу більше обговорювати інших».

«Вона намагалася відібрати в мене плаття», – не заговкала я.

«Я ж сказав, я не хочу про неї говорити», – відрізав він.

Всі наступні спроби виявилися марними. Я тяжко зітхнула і сплеснула у долоні. Од відчаю хотілося заверещати.

«Якщо ти маєш намір так поводитися, я піду пошукаю когось іншого, кому по-справжньому цікаво зі мною». – І він пішов геть.

«Гей!» – поклікала я його.

«Е, ні, – він повернувся до мене й заговорив із такою жорсткістю, якої я від нього не очікувала. – Ви забуваєтесь, леді Америко. Раджу вам пригадати, що я майбутній король Іллеа. Врешті, я правитель цієї країни, і хай мені грець, якщо я дозволю так із собою поводитися у моєму власному домі. Ви не зобов'язані погоджуватися з моїми рішеннями, але коритися їм будете».

З цими словами він розвернувся й пішов, або не побачивши, або не бажаючи бачити сльози у моїх очах.

Упродовж всієї вечері я намагалася не дивитися на нього, але вже під час зйомок «Новин» це було досить важко. Двічі я перехоплювала його погляд, і обидва рази він тягнув себе за вухо. Я не реагувала. Мені не хотілося з ним розмовляти. В мене не було ніякого бажання знову бути оскарженою, ніби я маленька неслухняна дівчинка.

Після зйомок я повернулася до себе у кімнату дуже засмучена, у голові був повний хаос. Чому він мене не послухав? Невже він вважає, що я його обманюю? Або, ще гірше, він упевнений, що Селеста не здатна на обман?

Мабуть, Максон насправді такий, як і всі чоловіки, а Селеста красива дівчина, отже, в результаті вона переможе. Можливо, не зважаючи на всі його розповіді про те, що він шукає свою половинку, насправді йому потрібна гарна іграшка у ліжку.

А якщо він такий, чому я переймаюся через все це? Дурепа, дурепа, дурепа! А я ще з ним цілувалася! Ще й обіцяла бути терплячою! І все заради чого? Заради...

Я повернула у коридорчик, що вів до моєї кімнати, і наштовхнулася на Аспена, який чергував біля дверей. Гнів моментально змінився на дивну нерішучість. Охоронці, як правило, дивилися прямо перед собою, виструнчившись, а він дивився на мене з непроникним виразом.

«Леді Америко», – прошепотів він.

«Офіцер Леджер».

Хоча у його обов'язки це не входило, але він схилився й відчинив переді мною двері. Я повільно переступила поріг, не маючи сили повернутися до нього спиною: раптом ця ілюзія зникне? Як би я не намагалася викинути його з голови та викреслити зі свого серця, але зараз мені хотілося, щоб він був зі мною. Проходячи повз Аспена, я почула, як він зітхнув. Спиною пробігли мурашки.

Він ще раз пронизливо подивився на мене і повільно причинив двері.

Намагання заснути були даремні. Я крутилася з боку на бік. Думки про безглуздя Максона боролися із думками про близькість Аспена. Незрозуміло, що робити з одним та іншим. Я була так заглиблена у свої думки, що й не помітила, як пішла вже третя година ночі.

Я зітхнула. Моїм покоївкам завтра треба буде докласти зусиль, щоб привести мое обличчя до ладу після ночі без сну.

Раптово на підлозі я побачила промінчик світла. Так тихо, що я ледь не вирішила, що це сон. Аспен увійшов до кімнати і зачинив за собою двері.

«Аспене, що ти робиш? – прошепотіла я. – Якщо тебе тут схоплять, тобі будуть непереливки!»

Він мовчки наблизився до мого ліжка.

«Аспене?»

Він зупинився просто переді мною й поклав зброю на підлогу.

«Ти кохаєш його?»

Я подивилася у глибокі Аспенові очі, які ледь поблискували у темряві, на мить помовчала, не знаючи що сказати.

«Ні».

Він відкинув у бік ковдру граціозно і водночас рішуче. Я мала протестувати, але промовчала. Його долоня лягла на мою потилицю, і ми опинилися обличчям один до одного. Він почав несамовито мене цілувати, і все на світі миттєво стало на свої місця. Від нього більше не пахло саморобним милом, і він зміцнів, але кожен його рух, кожен дотик був знайомий.

«Тебе вб'ють, якщо дізнаються», – зітхнула я, коли його губи відірвалися від моїх та ковзнули нижче по шиї.

«Якщо перестану, то помру сам».

Я спробувала опанувати себе, щоб наказати йому зупинитися, але розуміла, що це прозвучить нещиро. Все це було неправильно: ми порушували стільки законів одразу! В Аспена, наскільки мені відомо, є дівчина, ми з Максоном відчуваємо один до одного якісь почуття, але зараз мені було все одно. Злість на Максона була занадто велика, а дотики Аспена здавалися такими потрібними та своїми, що я дозволила його рукам сміливо подорожувати вгору-вниз моїми стегнами.

Це ж треба, наскільки інакше все відчувалося тут. У нас ніколи не було стільки місця.

Не зважаючи на вихор почуттів, який заволодів мною, мої думки нікуди не поділися. Я так само сердилася на Максона, на Селесту і навіть на Аспена. Зрештою, я сердилася на всю Іллеа. Ми цілувалися і цілувалися, і я почала плакати.

Аспен цілував мої мокрі щоки, губи, очі. Він також плакав!

«Ненавиджу тебе, ти знаєш про це?» – запитала я.

«Знаю, Мер. Знаю».

Мер. Коли він торкався мене так і називав цим ім'ям, я ніби переносилася в інший світ.

Так продовжувалося десь із чверть години, доки він не оговтався:

«Мені потрібно повертатися. Скоро буде обхід, і мене шукатимуть».

«Що?»

«Час від часу хтось з охоронців робить обхід. Інтервал може бути який завгодно: то двадцять хвилин, а то й година. Якщо інтервал короткий, у мене менше п'ятнадцяти хвилин».

«Давай швидше», – підскочила я, допомагаючи йому привести волосся до ладу.

Він схопив зброю, і ми разом кинулися до дверей. Перш ніж відчинити їх, він знову притягнув мене до себе й поцілував. Таке відчуття, ніби моїми венами циркулює нерозбавлене сонячне світло.

«Мені просто не віриться, що ти тут, – промовила я. – Як ти опинився у королівській гвардії?»

Він знизав плечима: «Якось саме по собі вийшло. Всіх новобранців відправили до тренувального табору в Уайті. Америко, там всюди був сніг! Ніякого порівняння з тим снігом, який падає у нас вдома. Годували там постійно, тренували та

тестували. Ще робили якісь впорскування. Не знаю, що в них такого, але від них я дуже швидко зміцнішав. А ще я вмію гарно битися і я розумний. У мене були найкращі результати тестів у нашому класі».

«Я зовсім не здивована», – із гордістю посміхнулася я, знову його поцілувавши. Аспен завжди був занадто красивим як для Шістки.

Він прочинив двері та визирнув у коридор. Поблизу нікого не було видно.

«Мені потрібно стільки всього тобі розповісти, – прошепотіла я. – Нам необхідно поговорити».

«Знаю. Обов'язково порозмовляємо. Я ще прийду. Не сьогодні. Не знаю, коли точно, але незабаром. – Він поцілував мене ще раз, так міцно, що мені стало майже боляче. – Я сумував за тобою», – прошепотів він, поцілувавши мене наостанок.

Я поверталася до свого ліжка як в тумані. У голові був гармидер. У глибині душі – там, де жила образа, – мені здавалося, що Максон це зробив. Якщо він хотів урятувати Селесту та принизити мене, тоді я точно більше не хочу брати участь у Відборі. Для неї не існує жодних правил, а отже, мені тут нема чого робити. Проблема вирішена.

Раптово я відчула себе геть безсилою і провалилась у сон.

Глава 23

Зранку я прокинулася із відчуттям провини, навіть страху. Якщо я не відповіла на умовний знак Максона, це ще не означало, що він у будь-який момент не прийде до моєї кімнати. Нас із легкістю могли побачити. Якби у когось виникла хоча б підозра на те, чим я займалася...

Це державна зрада. А із зрадниками у палаці поводяться тільки одним способом.

Але десь у глибині душі мені було байдуже. Ще повністю не прокинувшись, я знову пережила кожну мить в обіймах Аспена, кожен дотик та поцілунок. Мені цього так не вистачало!

Шкода, ми не встигли поговорити. Цікаво, що думає Аспен? Врешті, після минулої ночі я почала про це здогадуватися. Мені не вірилося, що він все ще бажає мене, особливо після того, як довго я намагалася відмовитися від нього.

Оскільки була субота, я мала бути присутньою у Жіночій залі, але зрозуміла, що просто не винесу цього. Коли прийшли покоївки, я повідомила, що у мене сильний головний біль і я хочу залишитися у ліжку.

Вони оточили мене такою турботою, принесли сніданок і так тихо прибирали кімнату, що мені стало майже соромно за свою брехню. У будь-якому випадку вибору я не мала. Я не здатна зараз з'явитися перед королевою та дівчатами, а можливо, і перед Максоном, коли всі мої думки були поряд із Аспеном.

Я заплющила очі, але не спала, а намагалася розібратися у своїх почуттях. Однак не встигла я зануритися у них, як у двері постукали. Відірвавши голову від подушки, я спіймала погляд Ен, яка чекала на мої розпорядження. Я швидко сіла у ліжку та кивнула.

Тільки б це був не Максон, промайнула думка. У мене було таке відчуття, ніби він про все здогадається, лише поглянувши на мене.

Однак побачити на порозі Аспена я була зовсім не готова. Я підвелася вище, сподіваючись, що покоївки нічого не помітили.

«Перепрошую, міс, – звернувся він до Ен. – Я офіцер Леджер. Мені необхідно поспілкуватися з леді Америкою щодо деяких заходів безпеки».

«Звісно», – із зворушливою посмішкою відповіла вона і жестом запросила Аспена увійти.

Краєчком ока я побачила, як у кутку Мері підштовхнула ліктем Люсі, і та хихикнула.

Почувши сміх, Аспен повернувся й підняв кашкет: «Пані».

Люсі втягнула голову у плечі, а щоки Мері запалали яскравіше, ніж моє волосся, але ні та, ні інша нічого не відповіли. Ен, яку Аспен, судячи зі всього, теж не залишив байдужою, принаймні знайшла в собі сили вимовити: «Нам вийти, міс?»

Я замислилася. Видавати себе мені не хотілося, але обговорити все без зайвих вух теж було б непогано.

«На хвилинку. Гадаю, офіцер Леджер не затримає мене надовго», – знайшла я вихід зі становища. Вони вислизнули з кімнати.

Як тільки двері за ними зачинилися, Аспен кинувся в атаку: «Боюся, ти помиляєшся. Я сподіваюся затримати тебе дуже надовго», – підморгнув він.

Я похитала головою: «Мені все ще не віриться, що ти тут».

Не гаючи часу, Аспен зняв кашкет й присів на край ліжка, ледь торкаючись мене пальцями.

«Ніколи не думав, що буду дякувати богові за призов, але якщо через це в мене з'явився шанс вибачитися перед тобою, я буду до кінця життя за нього вдячний».

Я мовчала, не здатна повірити його словам.

Аспен зазирнув мені в очі: «Мер, пробач мені, будь ласка. Це було дуже безглуздо. Я пошкодував про свої слова тієї ж секунди, щойно переступив через поріг. Але впертість не дозволила зізнатися у цьому, а потім тебе обрали... Я не знав, що й робити, – він на мить замовк. Здалося, що в його очах заблищали сльози. Невже Аспен оплакував мене так само, як і я? – Я досі дуже кохаю тебе».

Я закусила губу, щоб не розплакатися самій. Мені необхідно зрозуміти одну річ, перш ніж дозволити собі думати про це.

«А як щодо Брени?»

Вираз його обличчя змінився: «Що?»

Я знервовано зітхнула.

«Я бачила вас удвох на площі, коли їхала звідти. Між вами все скінчено?»

Аспен звів брови, про щось швидко міркуючи, а потім розсміявся. Він прикрив рота долонею й упав на ліжку, а потім випростався та запитав:

«Так ось про що ти думаєш? О, Мер. Вона стала падати. Брена спіткнулася, а я її підхопив».

«Спіткнулася?»

«Авжеж. На площі не було вільного дюйма, люди стояли майже один в одного на голові. Вона налетіла на мене й пожартувала щодо власної незграбності. Ти ж знаєш Брену, вона здатна розтягнутися на рівному місці».

Я одразу пригадала, як вона впала просто посеред вулиці. Чому мені досі не спадало це на думку?

«Як тільки я звільнився, одразу ж кинувся до сцени».

Я пригадала, як Аспен відчайдушно намагався протиснутися до мене. Так він не прикидався? Я посміхнулася: «І що ж ти збирався робити?»

Аспен знизав плечима:

«Так далеко я не заходив у своїх думках. Я благав би тебе залишитися. Я був готовий виглядати ідіотом, аби ти не сіла до тієї машини. Але ти мала такий розлючений вигляд... І тепер я розумію чому. Врешті, я не зміг цього зробити. І потім, я подумав, раптом тут ти станеш щасливою».

Він обвів очима кімнату, повну чудових речей, які тимчасово вважалися моїми. Я розуміла, звідки могли з'явитися такі думки.

«Потім, – продовжував він, – я подумав, що зможу знову завоювати тебе після твого повернення. – У його голосі раптом з'явилися тривожні нотки. – Я ж був переконаний, що ти спробуєш якомога швидше вийти зі змагання. Але ти не повернулася».

Аспен замовк і подивився на мене, але, на щастя, не запитав про наші стосунки із Максоном. Дещо він побачив сам, але йому не було відомо ні про те, що ми цілувалися, ні про наші таємні знаки, а пояснювати все це зараз не хотілося.

«Потім оголосили призов, і я вирішив, що писати тобі було б нечесно. Я міг загинути. Не хотілося намагатися примушувати тебе знову покохати мене, щоб потім...»

«Знову покохати тебе? – перепитала я здивовано. – Аспене, я ніколи не переставала кохати тебе».

Швидко, але обережно Аспен схилився наді мною і поцілував. Він провів долонею по моїй щоці, притискаючи мене до себе, і раптово кожна мить останніх двох років ожила у моїй пам'яті. Я була такою щасливою від того, що жодна з них не зникла.

«Пробач мені, – пробурмотів він між поцілунками. – Пробач мені, будь ласка, Мер».

Аспен трохи відсторонився, щоб поглянути на мене. На його красивому обличчі грала легка усмішка, а в очах можна було прочитати те саме запитання, яке я ставила собі: що нам тепер робити?

І тут двері відчинилися, на порозі з'явилися покоївки. В мене всередині все впало.

«Як добре, що ви повернулися! – вигукнув Аспен, звертаючись до дівчат, і, прибравши долоню з моєї щоки, приклав її собі до лоба. – Мені здається, що у вас температура, міс».

«Що трапилося? – схвильовано запитала Ен, кидаючись до мого ліжка.

Аспен підвівся:

„Вона сказала, що їй зле. Щось із головою“.

„Вам стало гірше, міс? – запитала Мері. – Ви така бліда“.

Ще б пак я не була блідою! Без сумніву, весь рум'янець зник з обличчя, коли вони побачили нас удвох. Але Аспен не розгубився й виправив ситуацію.

„Зараз принесу ліки“, – промовила Люсі, кидаючись до ванної кімнати.

„Перепрошую, міс, – вимовив Аспен, заледве покоївки стали до роботи. – Не буду вас більше стомлювати. Я повернуся, коли вам покращає“.

Перед! мною було те саме обличчя, яке я тисячу разів цілувала у нашій хатинці на дереві. Світ навколо нас абсолютно новий, але зв'язок залишився таким, як і раніше.

„Дякую вам, офіцере“, – слабким голосом відповіла я.

Він схилив голову і вийшов.

Незабаром покоївки вже бігали навколо мене, намагаючись вилікувати.

Голова не боліла, але серце боліло нестерпно. Сум за Аспеновими обіймами був таким знайомим, ніби нікуди й не зникав.

Посеред ночі я прокинулася від того, що Ен щосили торсала мене за плече.

„Що таке?“

„Прошу, міс, прокидайтеся!“ – в її голосі звучав переляк.

„Що трапилося? Ти поранена?“

„Нам потрібно йти до підвалу. Палац атакували повстанці“.

Не в змозі отямитися після сну я не була впевнена, що правильно її зрозуміла.

Однак помітила за її спиною Люсі, яка відчайдушно плакала.

„Вони у палаці? – із жахом запитала я. Повний жаху плач Люсі лише підтвердив моє занепокоєння. – Що мені потрібно робити?“

Різкий вибух адреналіну змусив мене прокинутися остаточно та вискочити з ліжка. Мері вже натягувала на мої ноги взуття, а Ен накинула на мене халат. „Північ чи південь? – крутилося у мене весь час в голові. – Північ чи південь?“

„Прохід у кутку. Він виведе вас прямісінько до сховища у підвалі. Там є охорона. Королівська родина вже там має бути, і більшість дівчат також. Скоріше, міс!“

Ен потягла мене до коридору й натиснула на приховану секцію у стіні. Вона повернулася, відкривши таємний хід, ніби у якомусь детективному романі. Сходи спускалися вниз. Доки я стояла перед ними, зі своєї кімнати вискочила Тайні й побігла повз мене до сходів».

«Годі, спускаємося, – промовила я. Ен та Мері здивовано подивилися на мене. Люсі так трясло, що вона ледь трималася на ногах. – Давайте спускатися», – повторила я.

«Ні, міс. Слуги ховаються в іншому місці. Покваптеся, доки вони не дійшли сюди. Будь ласка!»

Я розуміла, якщо вони опиняться у руках повстанців, то у кращому випадку будуть поранені, а в гіршому – загинуть. Не можна було цього допустити. Припустимо, з мого погляду, було трохи самонадіяно вважати, що коли Максон щосили намагався робити все правильно, як увесь цей час, то я дуже сподівалася, що доля покоївок буде не байдужа і йому. Навіть в умовах війни. Можливо, я занадто розраховувала на його милосердя, але залишати покоївок тут я не збиралася. Переляк підганяв мене. Я схопила Ен за руку і штовхнула досередини. Вона похитнулася і не встигла завадити мені увірватися туди ж Мері й Люсі.

«Покваптеся», – наказала я їм.

Вони почали спускатися сходами, але Ен весь час протестувала.

«Нас все одно не пустять, міс! Ця схованка лише для членів королівської родини... Нас просто відправлять назад!»

Я її не слухала. Якою б не була схованка для слуг, вона ані за яких обставин не могла бути надійнішою від тієї, де ховалася королівська родина.

Через кожні декілька кроків уздовж сходів були розташовані світильники, але, поспішаючи, я все одно ледве не впала. Тривога не давала мені отямитися. Як далеко вдавалося повстанцям проникати у палац раніше? Чи було їм щось відомо про таємні переходи у сховищі? Люсі виявилася майже паралізована від переляку, я була змушена тягнути її за собою.

Я не знаю, скільки ми спускалися, але врешті-решт вузький прохід вивів нас до штучної печери. До неї вели ще одні сходи, якими користувалися інші учасниці. Ми дісталися сховища.

«Дякую, що привели сюди цю дівчину. Можете йти», – промовив охоронець до моїх покоївок.

«Ні! Вони зі мною і нікуди не підуть», – суворо відповіла я.

«Міс, у них є свої сховища», – заперечив він.

«Чудово. Якщо їм не можна сюди, то і мені нема чого тут робити. Переконана, принц Максон зрадіє, дізнавшись, що моя відсутність спричинена вами. Ходімо, дівчата».

Я потягнула Мері та Люсі за руки. Схвильована Ен застигла на місці.

«Стійте! Стійте! Гаразд, проходите усередину. Але якщо хтось виявиться невдоволений, це буде на вашій відповідальності».

«Нема проблем».

Я повернула покоївок і з високо піднятою головою увійшла до сховища.

Там вирувало життя. Дехто з дівчат, плачучи, притискалися одна до одної, інші – молилися. Королівська родина сиділа в оточенні охорони. Поряд із ними Максон тримав за руку Елейн. Вона мала геть переляканий вигляд, але дотик Максона вочевидь її підбадьорював. Я поглянула на королівську родину, яка сиділа так близько до дверей, що нагадувала мені капітана, який гине разом із тонучим кораблем. Вони зроблять усе, щоб утримати палац, але якщо він піде на дно, вони потонуть першими.

Монарша родина бачила, як я увійшла, моїх покоївок також помітили. Я зазначила занепокоєння на їхніх обличчях, ледь кивнула, але продовжувала йти із високо піднятою головою, розраховуючи на те, що я буду триматися впевнено, і тоді ніхто не ставитиме зайвих запитань.

Я помилялася.

До мене підійшла Сильвія. Вона мала надзвичайно холодний вигляд. Певно що вже встигла до всього звикнути.

«Дуже добре. Потрібна допомога. Дівчата, цієї ж миті йдіть до цистерн з водою у протилежний кут і починайте розносити напої королівській родині та леді. Покваптеся!» – наказала вона.

«Ні. – Я озирнулася до Ен та віддала свій перший у житті наказ: – Ен, будь ласка, принеси королю, королеві та принцові напої, а потім повертайся до мене. – Я поглянула на Сильвію. – Решта дівчат можуть попікнутися про себе самі. Вони вирішили кинути своїх покоївок напризволяще, ось тепер нехай ходять по воду самі. А мої служниці будуть сидіти біля мене. Ходімо, дівчата».

Я знала, що з такої відстані король та королева не можуть мене почути. Крім того, прагнучи зробити свій голос величним, я занадто його підвищила. Нехай вони вважатимуть мене нечемною – зараз це не важливо. Люсі була налякана сильніше, ніж більшість тих, хто переховувався у цій кімнаті. Вона дрижала всім тілом, і я не збиралася дозволити їй у такому стані прислужувати тим, хто навіть частково не дотягував до її моральних якостей.

Мабуть, за всі роки я аж занадто звикла до ролі старшої сестри, але зараз мені просто необхідно було забезпечити цим дівчатам захист.

Ми знайшли вільне місце у дальньому кутку кімнати. Ті, у чиї обов'язки входило підтримувати сховище у постійній готовності, мабуть, не врахували кількості осіб, які брали участь у Відборі, – стільців на всіх не вистачало. Але я встигла оцінити запаси їжі та води: їх було достатньо, щоб протриматися досить довго, якщо у тому буде потреба.

Всі присутні виглядали кумедно. Дивлячись на зім'яте вбрання урядовців, ставало зрозуміло, що деякі з них працювали допізна. Сам Максон теж був повністю одягнений. Учасниці майже всі були у нічних сорочках, розрахованих на теплі кімнати. Поспішаючи, не всі встигли взяти із собою халати. Мені навіть у халаті було прохолодно.

Дехто з дівчат збилися купкою біля дверей. Якщо повстанці увірвуться до сховища, вони загинуть першими. Зате, якщо вони не загинуть, скільки часу вони проведуть просто перед Максоновими очима! Хтось розмістився ближче до того місця, де сиділи ми. Більшість перебувала майже у такому ж стані, що і Люсі. Вони дрижали,

плакали, переляк паралізував їх.

Я обійняла Люсі за плечі, а Мері підхопила її з іншого боку. Нічого оптимістичного ми не могли сказати одна одній, тому сиділи мовчки, прислухаючись до галасу. Шум голосів нагадав про найперший день у палаці, коли перукарі та візажисти займалися нашим зовнішнім виглядом. Я заплющила очі і спробувала уявити, що саме це й відбувається навколо мене, щоб трохи заспокоїтися.

«З вами все гаразд?»

Переді мною стояв Аспен, неймовірно красивий у військовій формі. Тон у нього був офіційний, і вся ситуація, схоже, залишила його байдужим. Я зітхнула:

«Так. Дякую».

Ми трохи помовчали, спостерігаючи, як всі, хто зібрався тут, влаштовуються у сховищі. Знесилена Мері вже заснула, важко навалившись на плече Люсі. Та припинила плакати й дивилася на Аспена із мовчазним захопленням.

«З вашого боку було великодушно взяти із собою покоївок. Не так багато людей, які, опинившись на вашому місці, були б такими ж добрими до людей, що стоять на нижчих щаблях соціальних сходів», – промовив він.

«Касті ніколи не мали для мене великого значення», – стиха відповіла я.

Він ледь помітно посміхнувся до мене.

Люсі відкрила рота, ніби збиралася про щось запитати в Аспена, але не встигла. Якийсь гвардієць у дальньому кінці кімнати наказав усім замовкнути.

Аспен відійшов, і я зітхнула з полегшенням. Я боялася, аби хтось цього не помітив.

«Це ж той охоронець, який приходив до вас, так?» – запитала Люсі.

«Так, це він».

«Я бачила його на чатах біля вашої кімнати. Він дуже доброзичливий», – зауважила вона.

Без сумніву, Аспен спілкувався з моїми покоївками так само привітно, як і зі мною. Адже вони були Шістками.

«До чого ж він красивий», – додала вона.

Я посміхнулася. Що їй відповісти? Той же охоронець попросив нас помовчати. Після того як усі розмови припинилися, над сховищем нависла зловісна тиша.

Це німе мовчання було гіршим, аніж будь-який галас. Не маючи якоїсь конкретної інформації про те, що відбувається, я малювала у своєму уявленні картини одну гіршу від іншої: розгромлені кімнати, море загиблих, нищівну армію за декілька кроків від входу до сховища. Я спіймала себе на тому, що чіпляюся за найближчих сусідок, ніби ми могли захистити одна одну від того, що нас очікувало.

Єдиним, хто не сидів на місці, був Максон. Він підходив по чергово до кожної з дівчат, аби переконатися, що та тримається. Коли він наблизився до нас, лише ми з Люсі не спали. Час од часу ми з нею німо, практично самими губами, перемовлялися. Максон посміхнувся, побачивши купу людей, яка на мене навалилася. У його посмішці читалася неабияка радість від того, що зі мною все гаразд. І ця посмішка раптом змусила мене відчувати себе винною. У що ж я вляпалася?

«З тобою все гаразд?» – запитав він.

Я кивнула. Він поглянув на Люсі, нахилившись до неї через мене. Я потягла носом.

Від Максона не пахло нічим, що можна було б закоркувати у пляшці. Ні корицею, ні ваніллю, ні, блискавкою пронеслося у мене в голові, домашнім милом. Він мав свій власний запах.

«А з тобою? – звернувся він до Люсі. Та теж кивнула. – Що, не гадала тут опинитися?» – Він посміхнувся їй, перевівши всю ситуацію на жарт.

«Ні, Ваша Світлосте. Хоча від неї варто було б на це очікувати». – Люсі кивнула у мій бік.

Максон озирнувся до мене, і його обличчя опинилося неймовірно близько до мого. Мені стало ніяково. Занадто багато людей могли це помітити, і Аспен також. Але мить швидко промайнула, і він знову повернувся до Люсі.

«Я тебе розумію». – Принц знову посміхнувся. Здавалося, він хотів ще щось додати, але потім передумав і випростався.

Я схопила його за лікоть:

«Південь чи північ?»

«Пам'ятаєш фотосесію?» – одними лише губами промовив він.

Я кивнула. Повстанці тоді просувалися на північний захід, підпалюючи поля та вбиваючи людей на своєму шляху. «Перехопіть їх», – казав він. Ці вбивці повільно насувалися на нас, а ми не могли їх зупинити. Від них не було спасіння. Південь.

«Не кажи нікому».

Він попрямував до Фіони, яка тихо плакала, обіймаючи себе руками за плечі.

Я спробувала заспокоїти дихання, намагаючись у разі чого придумати способи втечі, але у глибині душі я розуміла, що обдурюю сама себе. Якщо повстанці увірвуться до сховища, нам кінець. Не лишалося нічого, тільки чекати.

Час спливав дуже повільно. Я гадки не мала, скільки минуло часу, але хто був заснув – вже прокинувся. А хто протягом цього часу тримався, навпаки – засинав.

Врешті хтось з охоронців пішов нагору у розвідку. І знову потяглися нескінченні години, доки він не повернувся.

«Пані та панове, – оголосив гвардієць, – напад придушено. Просимо всіх повернутися до своїх кімнат. Палац вельми постраждав, чимало охоронців поранено. Рекомендуємо вам не з'являтися у головних залах та коридорах, доки їх не доведуть до ладу. Учасниці Відбору повинні залишатися у своїх кімнатах до особливого розпорядження. Я поспілкувався з кухарями. Всім подадуть обід протягом години. Весь медичний персонал прошу йти за мною до медвідділу».

Люди підводилися і потроху розходилися, наче нічого не відбулося. У декого навіть печать нудьги лежала на обличчі. Так ніби, окрім Люсі та ще кількох вразливих осіб, решта поставилася до нападу як до сумної неприємності, на яку можна було очікувати.

У моїй кімнаті все перевернули догори ногами. Матрац скинули з ліжка, сукні повитягали з шафи, на підлозі лежали розірвані фотографії моїх рідних. Я озирнулася у пошуках склянки. Вона була ціла, непомічена бандитами у кутку під ліжком. Я намагалася не плакати, але сльози з'явилися самі по собі. І справа не лише в тому, що було страшно, хоч так і було насправді. Мені неприємно думати про те, що чужі руки торкалися моїх речей, що вони зіпсували їх.

Всі страшенно стомилися, тому пішло чимало часу на прибирання. Але врешті нам вдалося з цим покінчити. Ен знайшла навіть якусь клейку стрічку, щоб я змогла склеїти фотографії. Потому я одразу ж відіслала дівчат спати. Ен спробувала заперечити, але я не стала її слухати. Тепер, навчившись командувати, я вже не

боялася користуватися цією навичкою.

Залишившись на самоті, я розридалася. Це були наслідки стресу, який я щойно пережила.

Діставши подаровані Максоном джинси та єдину блузку, яку я взяла з дому, я натягла їх на себе. Вони надавали певного відчуття нормальності. На голові після всіх пережитих подій було незрозуміло що, тому я просто зібрала волосся у вузол на потилиці.

Потім я розклала частинки фотографій на ліжку, аби зрозуміти що з чим поєднати. Це було те саме, що спробувати сортувати дитячі пазли, перемішані в одній коробці. Я встигла скласти докупи лише одну світлину, коли у двері постукали.

«Максон, – подумала я. – Будь ласка, нехай це буде Максон».

Із надією я відчинила двері.

«Привіт, любя!»

На порозі стояла Сильвія. Її вираз обличчя я сформулювала як співчутливий. Вона прослизнула повз мене до кімнати, потім озирнулася й подивилася на моє вбрання.

«О, тільки не кажи, що ти їдеш звідси, – почала благати вона. – Чесно, це була дрібниця», – вона зневажливо махнула рукою.

Я б не наважилася називати все, що відбулося, дрібницею. Невже вона помітила, що я плакала?

«Ні, я нікуди не їду, – відповіла я, заправляючи неслухняне пасмо волосся. – А що, хтось зібрався додому?»

«Так, поки що троє, – зітхнула Сильвія. – А Максон, добра душа, звелів відпустити всіх, хто захоче поїхати. Вони зараз збираються. Але на твоєму місці я б двічі подумала, перш ніж тікати від такої маячні». – Сильвія пройшлася кімнатою, оглядаючи все навколо.

Маячня?! Що коїться з цією жінкою?

«Нічого не зникло?» – запитала вона не надто зацікавлено.

«Ні, мем. Перевернули все догори ногами, але, наскільки я можу сказати, нічого не вкрадено».

«Чудово. – Вона простягнула мені малесенький переносний телефон. – Найнадійніша лінія у палаці. Зателефонуй рідним і скажи, що з тобою все гаразд. Тільки швидко. Мені ще багатьох треба обійти».

Я здивовано подивилася на крихітну річ. Ніколи раніше мені не доводилося тримати у руках справжній переносний телефон. Я бачила такі у Двійок і Трійок, але ніколи не думала, що мені доведеться користуватися таким. Від захоплення аж затремтіли мої руки. Я почую голоси моїх рідних!

Я швидко набрала номер. Після всього, що я пережила, я могла по-справжньому посміхатися! Мати підняла трубку після третього гудка.

«Слухаю!»

«Мамо!»

«Америко! Це ти? З тобою все гаразд? Нам зателефонував хтось з охорони палацу, попередив, що, можливо, з тобою декілька днів не буде зв'язку, а потім ми дізналися що ті чортові повстанці увірвалися до палацу. Ми так за тебе боялися!» – Вона розплакалася.

«Мамо, не хвилюйся. Я у безпеці».

Я поглянула на Сильвію. В очах її була нудьга.

«Зачекай-но секунду».

У трубці щось забуркотіло.

«Америко!» – почула я захриплий від плачу голос Мей. Я могла лише уявити, що вони пережили за цей день.

«Мей! О, Мей! Я так скучила за тобою!»

Я знову відчула, як почали набігати сльози.

«Я боялася, що тебе вже немає серед живих! Америко, я люблю тебе! Обіцяй мені, що не загинеш!» – проридала вона у трубку.

«Присягаюся». – Я проти волі посміхнулася такій обіцянці.

«Ти прийдеш додому? Тебе відпустять? Я не хочу, щоб ти там залишалася!» – голос у Мей був майже благаючим.

«Приїхати додому?» – перепитала я.

Мене роздирали суперечливі емоції. Я сумувала за рідними і втомилася боятися повстанців. Я все більше й більше заплутувалася у своїх почуттях до Аспена та Максона і зовсім перестала розуміти як бути далі. Поїхати додому було б найпростішим рішенням. Але ж, але ж...

«Ні, Мей, я не можу повернутися. Я повинна залишитися тут».

«Чому?» – простогнала Мей.

«Тому що», – просто відповіла я.

«Чому „тому що“?»

«Тому що так потрібно».

Мей на мить замовкла, замислившись.

«Ти закохалася у Максона?»

О-о-о, тепер я почула ту шалену Мей, до котрої звикла. Мені полегшало.

«Е-е... З цього приводу я не можу тобі нічого сказати, але...»

«Америко! Ти закохана у Максона! Здуріти!»

Я почула тихе татове «Що?», а потім за ним мамине «Ура! Ура! Ура!»

«Мей, я не казала, що...»

«Я так і знала!»

Мей нічого не слухала і тільки сміялася. Всі побоювання втратити мене водночас забулися.

«Мей, мені вже час. Телефон потрібен іншим. Я просто хотіла повідомити, що зі мною все гаразд. Я напишу, коли зможу. Обіцяю».

«Гаразд-гаразд. Розповіси мені все про Максона! І надішли мені чогось смачненького! Я люблю тебе!» – протарабанила вона у слухавку.

«Я також вас всіх люблю. Цілую».

Я натиснула на червону кнопку, доки вона не попросила ще чогось. Врешті, не встиг її голос стихнути, як я відчула, що сумую за нею ще більше, ніж до цього.

Сильвія квапилася. Вона забрала телефон й пішла до виходу.

«Розумничка», – промовила вона, затримавшись на порозі, й рушила коридором.

Розумничкою я себе не відчувала. Для початку треба зрозуміти, що робити з Максоном та Аспеном.

Глава 24

Минуло лише декілька годин відтоді, як Емі, Фіона й Талула поїхали з палацу. Не знаю, що було причиною такого швидкого від'їзду: чи кваплива реакція Сильвії, чи здали нерви у дівчат. Наша чисельність скоротилася до дев'ятнадцяти, і мені раптом здалося, що події розгортаються надто швидко. Але я і уявити не могла, наскільки швидко вони розгортатимуться далі.

Після атаки у неділю вже наступного дня життя повернулося у звичайне русло. Сніданок був, як і завжди, неперевершений, однак мене мучило питання: чи настане той час, коли я сприйматиму такі делікатеси як щось буденне.

«Кріс, хіба це не чудово?» – запитала я, відкусивши шматочок невідомого мені плоду у формі зірочки. Вперше я його побачила у палаці.

Кріс погодилася, кивнувши, тому що рот в неї був зайнятий їжею. Мене переповнювало тепле відчуття єдності. Після того як ми пережили масштабну атаку повстанців, здавалося, що тонкі ниточки між нами перетворилися на щось непорушне. Емілі, яка сиділа поряд з Кріс, передала мені мед. Тайні із захопленням у погляді запитала, звідки в мене ланцюжок із птахом. Атмосфера, яка панувала за столом, дуже нагадувала атмосферу наших родинних обідів кілька років тому, ще до того, як Кота перетворився на дурня, а Кенна вийшла заміж: весела, бурхлива, радісна.

В одну мить я зрозуміла, що і надалі підтримуватиму зв'язок з цими дівчатами, так само, як і королева Емберлі, за словами Максона, досі підтримує зв'язок зі своїми подругами по Відбору. Я хочу знати, за кого вони вийдуть заміж, і надсилатиму їм листівки на Різдво. А за двадцять з чимось років, якщо у Максона буде син, я зателефоную їм, аби дізнатися, за кого вони вболівають у новому Відборі. Ми пригадаємо все, через що пройшли, зі сміхом, ніби це була пригода, а не змагання.

Дивовижно, але єдиний, кого не захопила атмосфера радості, був Максон. Він навіть не торкнувся до їжі, сидів мовчки, зосереджено розглядаючи ряди дівчат. Час од часу його погляд застигав, ніби принц вів якусь внутрішню суперечку із самим собою, а потім рухався далі.

Наблизившись до нашого гурту, Максон перехопив мій погляд, спрямований на нього, і ледь посміхнувся. Крім короткого обміну фразами вчора у сховищі, від часу останньої нашої суперечки ми не розмовляли, а мені чимало всього потрібно було йому сказати. Із виразом, який однозначно показував, що це прохання, а не вимога, я потягнула себе за вухо. Вигляд у нього залишився відсторонений, однак він відповів на мій знак тим самим.

Я полегшено зітхнула й одразу подивилася на двері. Як і підозрювала, за мною слідкувала ще одна пара очей. Я помітила Аспена біля входу, але намагалася не зустрічатися з ним поглядом. Мабуть, неможливо зовсім ігнорувати людину, яку ти так сильно кохаєш.

Максон підвівся. Від несподіваного руху стілець під ним рипнув, забезпечивши принцу загальну увагу. Коли всі погляди були спрямовані на нього, мені здалося, що найбільше за все йому хотілося зараз сісти назад непоміченим. Але це було вже неможливо, тож він промовив:

«Леді, – легко вклонившись, розпочав принц Максон. Це йому далось доволі складно. – На жаль, після вчорашнього нападу я змушений серйозно переглянути процедуру Відбору. Як вам усім відомо, вчора три дівчини попросили дозволу поїхати звідси, і я погодився. Я не хочу нікого утримувати силою. Крім того, я не відчуваю, що маю право тримати жодну з вас там, де ви постійно піддаєтеся небезпеці нових нападів, переконаний у тому, що у мене з вами немає ніякого майбутнього».

На обличчях дівчат здивування змінювалося на смутне розуміння.

«Він же не збирається...» – пошепки почала Тайні.

«Збирається, збирається», – відгукнулася я.

«Я обговорив це питання з родиною та деякими довіреними радниками і вирішив зменшити Відбір до Еліти. Однак замість десятих я відправляю додому всіх, крім шістх», – сухим тоном повідомив Максон.

«Шістх?» – зойкнула Кріс.

«Це несправедливо!» – пискнула Тайні, вже налаштовуючись заплакати.

Я поглянула на залу. Галас жалісних голосів стих так само, як і почався. Селеста набиралася духу, ніби вирішила боротися за місце у шістці. Баріель заплющила очі та схрестила пальці, мабуть, сподівалася привернути до себе увагу і співчуття. Марлі, не зважаючи на її зізнання, нібито вона не має жодних почуттів до Максона, вигляд мала дуже схвильований. Чому їй так важливо залишитися?

«Я не хочу вас тримати у напруженні без потреби, тому просто перерахую імена тих, хто увійде до Еліти. Леді Марлі та леді Кріс».

Марлі із полегшенням зітхнула й притиснула руку до грудей, Кріс від захвату підскочила на своєму стільці та подивилася на дівчат, які сиділи навколо неї, очікуючи, що усі зрадіють за неї. І я раділа – до тих пір, доки до мене не дійшло, що два з шести місць вже зайняті. А раптом через нашу суперечку Максон вирішить відправити мене додому? Раптом він не бачить зі мною ніякого майбутнього? І чи потрібно воно мені? Що я робитиму, коли мене відрахують?

Увесь цей час лише від мене залежало, коли я піду. І раптом я усвідомила наскільки сильне моє бажання продовжити участь у Відборі.

«Леді Наталі та леді Селеста», – продовжував Максон, подивившись на кожну з них по черзі.

Почувши ім'я Селести, я здригнулася. Не може бути, щоб він залишив мене, а її відрахував. Мені не вірилося, що він взагалі вирішив її залишити. Але чи було це ознакою того, що я вибуваю? Адже ми посварилися саме через неї.

«Леді Еліза», – промовив він, а вся зала припинила дихати в очікуванні на останнє ім'я. Я раптом помітила, що ми з Тайні міцно тримаємося за руки.

«Та леді Америка».

Максон кинув на мене погляд, і я відчула, як кожен м'яз у моєму тілі розслабився. Тайні одразу почала плакати, і не одна вона. Максон тяжко зітхнув.

«Звертаючись до всіх інших, хочу сказати, що мені дуже шкода, але, повірте, я так вчинив заради вашого спокою. Я вважаю, що немає сенсу вселяти у вас зайві надії та ризикувати вашим життям. Якщо хтось із вас, хто поїде додому, хоче зі мною поспілкуватися, я буду у бібліотеці у кінці коридору. Підходьте, коли поснідаєте».

З цими словами Максон розвернувся й вийшов із зали так швидко, наскільки це було можливо, ледь не переходячи на біг. Я провела його поглядом, і тут я зауважила Аспена. На його обличчі застигла занепокоєння. Я сказала йому, що не кохаю Максона, з чого він зробив висновок, що і той нічого не відчуває до мене. А отже, з якого дива і з такою напругою я очікувала, чи залишить мене Максон тут, чи відправить додому? І чому принц захотів залишити мене?

Наступної секунди Еміка та Т'юзді кинулися наздоганяти Максона, без сумніву бажаючи отримати пояснення. Дехто ридав, а ті, хто залишився, мали заспокоювати їх.

Ситуація склалася вкрай неоднозначна. Тайні відштовхнула мої руки і кинулася геть із зали. Я дуже сподівалася, що вона не сердиться на мене.

За лічені хвилини зала спорожніла. Апетит у всіх зник. Я й сама не стала затримуватися, не в змозі витримати цей спалах емоцій, який переходив усі межі. Коли я проходила повз Аспена, він прошепотів: «Сьогодні ввечері».

Я ледь помітно кивнула й пішла далі.

Решта дня минула якось дивно. У мене ніколи не було справжніх друзів, за якими я б сумувала. Всі кімнати учасниць Відбору на другому поверсі були відчинені, дівчата бігали туди-сюди, обмінюючись адресами. Ми разом плакали й сміялися. До середини дня у палаці настала тиша.

У коридорі біля моєї кімнати не залишилося нікого, тож не було чути ані покоївок, ані гуркоту дверей. Я сиділа за столиком і читала книжку, а мої покоївки витирали пил. Цікаво, чи завжди так самотньо у палаці? Я раптом відчула, як несамовито сумую за своїми рідними.

Несподівано у двері постукали. Ен поспішила відкрити, швидко подивившись на мене, чи я добре виглядаю для прийому гостей. Я злегка кивнула.

До кімнати увійшов Максон, і я швидко підвелася.

«Дівчата, – промовив він, поглядаючи на моїх служниць, – ось ми і зустрілися з вами знову».

Покоївки зробили кніксен та хихикнули. Він кивнув у відповідь і повернувся до мене. Я й сама не очікувала, що буду рада його бачити. Все було як у тумані.

«Перепрошую, але мені треба поспілкуватися з леді Америкою. Чи не залишите ви нас наодинці ненадовго?»

Дівчата знову зробили кніксен й захихикали, а потім Ен запитала таким тоном, ніби над принцом був німб, чи не потрібно йому чогось принести. Максон відмовився, і покоївки вийшли. Ми деякий час мовчали.

«Я гадала, ти мене не залишиш», – зізналася врешті-решт.

«Чому?» – здивувався він.

«Тому що ми посварилися. Тому що між нами все так складно. Тому що... *Тому що, не зважаючи на те, що ти зустрічаєшся ще з п'ятьма дівчатами, у мене таке відчуття, ніби я зраджую тобі*», – закінчила я про себе.

Максон швидко подолав відстань, яка розділяла нас, підбираючи слова. Потім він узяв мене за руку й усе пояснив:

«По-перше, я прийшов вибачитися перед тобою. Я не повинен був так на тебе кричати, – його голос звучав абсолютно щиро. – Просто всі ці комітети та мій батько геть спустошили мене. Я просто зірвався, зіштовхнувшись із черговою ситуацією, коли мої бажання не мають ніякого значення».

«З якою ситуацією?»

«Ти ж бачила, кого я змушений залишити. Народ любить Марлі, і це не можна не враховувати. Селеста має великий вплив, а ще вона з гарної родини, з якою нам було б корисно породичатися. Наталі та Кріс – чудові дівчата, крім того, подобаються моїм родичам. Еліза має зв'язки з Новою Азією. Оскільки ми намагаємося закінчити цю кляту війну, з цим слід рахуватися. Мене оточили з усіх боків».

Пояснення моєї присутності у шістьці він не надавав, а я ледь втрималася, щоб не запитати. Майже. Я знала, що ми перш за все друзі і ніяких політичних переваг від зв'язку зі мною він не матиме. Але мені необхідно було почути це від нього, щоб прийняти якесь рішення. Я не мала сили поглянути йому в очі.

«Але чому я досі тут?» – німо прошепотіла.

Я приготувалася до того, що відповідь мене поранить. У глибині душі я була впевнена, що знаходжусь тут лише тому, що не за його правилами порушувати обіцянки.

«Америко, я думаю, що досить зрозуміло висловився, – спокійно промовив Максон. Він зітхнув і взяв мене за підборіддя, підняв його. Коли ж я врешті подивилася йому в очі, він зізнався: – Якби тільки була така можливість, я б уже всіх відіслав додому. Я знаю, як ставлюся до тебе. Можливо, з мого боку необачно так вважати, але я певен, що поряд з тобою я був би щасливий».

Я спалахнула. На очах з'явилися сльози, але я проморгала їх. У його погляді було таке обожнювання, що я просто не могла дозволити собі пропустити це.

«Бувають моменти, коли мені здається, що ми з тобою порушили всі перешкоди до останньої, а часом думаю, що ти тут лишаєшся лише тому, що тобі так зручно. Аби ж я тільки знав, що ти тут заради мене... – Він замовк і похитав головою, ніби неказаним залишилося те, чого він не міг собі дозволити бажати. – Я не помилюсь, якщо скажу, що ти досі не впевнена у мені?»

Мені не хотілося робити йому боляче, але я мусила бути чесною.

«Ні».

«Тоді мені потрібно підстрахуватися. Раптом ти вирішиш поїхати, і я буду змушений тебе відпустити. Але я повинен знайти собі дружину. Я намагаюся прийняти якомога правильніше рішення у межах можливого, але, прошу, повір, що я до тебе небайдужий. Дуже».

Я вже не могла стримувати сльози. Я подумала про Аспена і про те, що я накоїла, і мені стало соромно.

«Максоне, – шморгнула я носом. – Ти... ти пробачиш мене...»

Мені не дали зізнатися до кінця. Він підійшов ближче й висунув мої сльози.

«Пробачити? За що? За нашу безглузду маленьку сварку? Я вже забув про неї. За те, що твої почуття зростають повільніше, аніж мої? Я готовий чекати. – Він знизав плечима. – Я не вважаю, що ти вчиниш щось таке, чого не можна буде пробачити. Варто нагадати тобі про удар в пах?»

Я розсміялася крізь сльози. Максон теж пирхнув й одразу посерйознішав.

«Що трапилося?» – занепокоїлась я.

Він похитав головою:

«Цього разу вони були такими швидкими».

Максон був неприємно здивований можливостями повстанців. До мене раптом дійшло, чим я ризикувала у своєму прагненні врятувати покоївок.

«Зізнаюся, мене це бентежить все більше і більше. Що люди з півдня, що з півночі, одні й інші почали діяти з виключною рішучістю. Схоже, вони не зупиняться, доки не отримають того, чого хочуть, а ми і гадки не маємо, чого саме. – Важка печаль лягла на його чоло. – Таке відчуття, ніби це лише питання часу, коли вони завдадуть шкоди моїм близьким. – Принц поглянув мені в очі. – Америко, ти ще маєш вибір. Якщо ти боїшся, то так мені й скажи. – Він помовчав, замислившись над чимось. – Або якщо ти вважаєш, що не здатна покохати мене, з твого боку буде за краще сказати про це зараз. Я відпущу тебе, доки ми ще можемо розлучитися друзями».

Я обійняла його, поклавши голову Максонові на груди. Мій порив, схоже,

водоночас його і порадував, і здивував. Тієї ж миті він міцно пригорнув мене до себе.

«Максоне, я не зовсім чітко розумію, хто ми є один для одного, але точно більш ніж просто друзі».

Він голосно зітхнув. Крізь тканину піджака я чула несамопитий стукіт його серце. Його долоні дбайливо обгорнули моє обличчя. Я поглянула йому в очі й відчула, як міцнішає між нами щось таке, назви чому досі не знала.

А ще в очах Максона читалося німе запитання. Принц не хотів більше чекати, і я була щасливою від цього. Я кивнула ледь помітно, і він, подолавши невеличку відстань між нами, поцілував мене із неймовірною ніжністю.

Мої губи затремтіли в усмішці під його устами.

Глава 25

Я відчула, як хтось торкнувся до мого ліктя. Було темно: або дуже пізно, або дуже рано. На якусь мить мені здалося, що нас знову атакували повстанці. Але я швидко зрозуміла, що помилилася, тому що мене покликали.

«Мер?»

Я лежала до дверей спиною й не одразу повернулася, збираючись з духом, перш ніж поглянути Аспенові в обличчя. Настав час дещо обговорити у наших стосунках. Залишалося лише сподіватися, що моє серце дозволить мені вимовити це уголом.

Я перевернулася на інший бік. У темряві блиснули очі Аспена, і я зрозуміла, що зробити це буде нелегко... Потім я помітила, що він залишив двері до моєї кімнати прочиненими.

«Аспене, ти збожеволів? – прошепотіла я. – Зачини двері».

«Ні, я все продумав. Якщо хтось пройде повз кімнати, я зможу сказати, що почув якийсь шум і зайшов, щоб перевірити, чи все гаразд. Це ж мої обов'язки. Ніхто нічого не запідозрить».

Ідея була простою та чудовою.

«Добре», – погодилась я.

Я увімкнула нічник, щоб у випадкових свідків не виникло ніяких сумнівів, адже нам нічого приховувати. Годинник показував початок на четверту.

Аспен, судячи зі всього, був дуже собою задоволений. Його посмішка, та сама, якою він вітав мене у нашій хатинці на дереві, стала ще ширшою.

«Ти її зберегла», – промовив він.

«Що?»

Аспен вказав на тумбочку біля ліжка, де стояла склянка з єдиною монеткою.

«Авжеж, – знизала я плечима. – Я не змогла її викинути».

Його очі запалали новою надією. Він озирнувся на двері. Потім нахилився мене поцілувати.

«Ні, – стиха промовила я, відсторонюючись від нього. – Тобі не варто цього робити».

У його погляді здивування боролось із смутком, і я боялася: що б я не сказала йому, це лише погіршить ситуацію.

«Я щось не так зробив?»

«Ні, – твердо відповіла я. – Ти супер. Я була рада тебе знову побачити та дізнатися, що ти все ще мене кохаєш. Це все змінило».

«Добре, – посміхнувся він. – Тому що я справді тебе кохаю і маю намір зробити так, щоб у тебе в житті не було причин мати сумнів щодо цього».

У мене все стислося всередині.

«Аспене, якими б не були наші стосунки, ми не можемо їх продовжувати у палаці».

«В якому сенсі?» – запитав він, переминаючись з ноги на ногу.

«Я – учасниця Відбору. Я тут заради Максона і не можу зустрічатися з тобою, бо як ще можна назвати наші стосунки, доки продовжується Відбір».

Пальці смикали крайчик ковдри.

Він на мить замислився.

«Отже, ти мене дурила? Коли сказала, що не переставала кохати мене?»

«Ні. Ти все ще у моєму серці. Через тебе все просувається так довго. Я подобаюся Максонові, але не можу дозволити собі відчувати до нього якісь сильні почуття через тебе».

«Чудово, – саркастично зауважив він. – Приємно дізнатися, що ти з чистим серцем стала б зустрічатися з ним, якби мене не було поруч».

За цим спалахом гніву стояв сердечний біль, але я не винна у тому, що так все повернулося.

«Аспене, – промовила я стиха. – Коли ти припинив наші стосунки, я була просто знищена».

«Мер, я ж пояснив...»

«Дай мені закінчити». Він засопів, але все-таки замовк.

«Ти позбавив мене надії, я опинилася тут тому, що ти наполягав, аби я подала заявку».

Він похитав головою, незадоволений неприємною правдою.

«Весь цей час я намагалася отямитися, а Максон до мене справді небайдужий. Ти дуже багато значив для мене, ти й сам це знаєш. Але тепер, коли я стала частиною цього всього, немає сенсу позбавляти себе можливості побачити, чим все скінчиться».

«Тобто ти обираєш його, а не мене?» – запитав він нещасним голосом.

«Ні, я не обираю ані його, ані тебе. Я обираю себе».

У цьому полягала вся правда. Я поки не знала чого хочу, і не могла повернути на найлегший шлях, ані на той, який здавався правильним комусь інше. Потрібен час, щоб вирішити, що буде краще для мене самої.

Аспен якийсь час розмислював над моїми словами. Вочевидь, він не зрадив їм. Але врешті посміхнувся:

«Ти ж знаєш, я не здамся без бою».

У його голосі пролунав виклик, і я проти волі відповіла йому посмішкою. Аспен так був не з тих, хто так просто визнає поразку.

«Навряд чи ти обрав більш принаadne місце, щоб боротися за мене. Твоя наполегливість тут занадто небезпечна».

«Я не боюся цього костюмчика», – огризнувся він насмішкувато.

Я закотила очі. Я завжди боялася, щоб хто-небудь не забрав у мене Аспена. Приємно заради різноманіття побачити, як він боїться, щоб хто-небудь не забрав у нього мене. Ця думка промайнула і винувато зникла.

«Ну добре. Ти сказала, що не кохаєш його... Але він має тобі хоча б трохи подобатися, якщо ти хочеш залишитися, чи не так?»

Я опустила голову.

«Так, він мені подобається, – зізналася я. – Він набагато кращий, ніж я про нього

думала».

Аспен знову замовк, усвідомлюючи все почуте.

«Отже, боротьба буде більш серйозною, ніж я гадав, – промовив він і пішов до виходу. Потім обернувся й підморгнув: – Добраніч, леді Америко».

«Добраніч, офіцере Леджер».

Двері із клацанням зачинилися, і на мене зійшло всепоглинаюче відчуття спокою. Із самого початку Відбору я боялася, що він зруйнує моє життя. Але цієї миті я зрозуміла, що нічого більш правильного зі мною ніколи не траплялося.

Скоро – Дуже скоро – у кімнаті з'явилися мої покоївки. Ен розсунула фіранки, і у світлі ранкового сонця мені здалося, що це мій справжній перший день у палаці.

Відбір перестав бути чимось таким, що просто відбувалося навколо мене. Раптово я зрозуміла, що належу до Еліти і граю у всьому цьому значну роль.

Скинувши ковдру, я зістрибнула з ліжка назустріч новому дню.

Гаразд, на той випадок, якщо ви нікуди не поспішаєте або ви вже стомилися, тому що читали цю книжку до пізньої ночі, хочу перш за все подякувати вам за те, що дочитали. Чесно, я люблю вас. Дякую.

А тепер про людей, без яких вона була б неможливою. Почнемо здалеку.

По-перше, дякую Творцю за слова. Я дуже рада, що мені не потрібно було доводити до вас цю історію за допомогою антен чи ще чогось такого. Слова – справжнє чудо, я ніколи не перестану радіти, що вони існують.

Калауей: дякую за підтримку та взагалі за все. Ти супер!

Гайдене: дякую, що ділиш маму з її уявними друзями.

Величезна подяка мамі, татові та молодшому братикові за те, що спонукали мене бути ні на кого не схожою. І матері, батькові та молодшому братикові чоловіка теж дякую за їхню неймовірну підтримку та підбадьорювання. Дякуючи всім вам, я увесь час занурена в атмосферу радощів. Я так вам вдячна!

Дякую всій команді за підтримку на кожному кроці! Обіймаю вас!

Дякую Мері – найпершій читачці «Відбору» – за те, що назвала його кльовим, та Ліз і Мішель за вдумливе, раціональне та глибоке прочитання, на яке я сама не здатна. Ця книжка стала кращою завдяки вам. Також, я вважаю, що ви неймовірні.

Дякую Ешлі Брует за відмінне відео та за подароване ім'я для однієї з героїнь. Браво, міс! Також маю подякувати Елізабет О'Браян, Емілі Арнольд та Кейлі Полін за те, що водилися зі мною, коли я була бридким каченям. Дякую, що дозволили використовувати ваші імена у книжці.

Інші імена, які я запозичила: Джена, Еліза, Мері, Люсі, Джерад, Емі тощо. Дякую, що ви мені спали на думку, коли я й гадки не мала, що надрукувати. Ура!

Елейн Рот: Ти просто богиня серед агентів. Не знаю, як віддячити вам за те, що дали мені шанс, оскільки я неймовірно погано висловлююсь по телефону. Досі не уявляю, як ви зважилися на це. І дякую, що дозволили обійняти вас. Люблю вас!

Карен та Колін, дякую, що були поряд і взагалі за те, що ви чудові.

Еріка Сасман, ви просто чудо. Насправді. Неймовірно, як добре ви зрозуміли

Америку та як легко було з вами працювати. Я обожнюю вас та вашу фіолетову ручку. Дякую, що співпраця з вами приносила лише радість.

Тайлер, зухвале дівчисько, я відчуваю твою енергію у всьому. Дякую за твою роботу!

Любі всі у ХарперТін: Е-е, ДЯКУЮ! Ви стали мрією, про яку я навіть не могла зважитися казати у голос, і для мене велика честь бути одним з ваших авторів. Я дуже вдячна вам за все, що ви для мене зробили. Все, від обкладинки до маркетингу, і просто манера спілкування були навіть кращими, ніж я сподівалася. Дякую вам. Щиро.

Дженет, Кетрін, Кеті, Крістіна та всі пані з садочку Гая, всі, про кого я могла забути: дякую, що дивилися за Гайденом, доки Опрацювала. Мені було дуже важливо знати, що я не самотня.

І якщо ви все це прочитали, дякую вам ще раз! Дехто був зі мною з першої хвилини, коли я всілася перед веб-камерою та сказала: «Привіт, Світове Павутиння!» Інші прочитали «Сирену» та знайшли мене у Твіттері. А треті просто побачили гарнюню на обкладинці та вирішили мене підчепити. Яким би чином та де б ви мене не знайшли, дякую, що прочитали мою книжку. Сподіваюся, вона зробила вас щасливими.

Роман «Відбір» американської письменниці Кіри Касс, перший з однойменної трилогії, увійшов у перелік бестселерів за версією «Нью-Йорк Таймс».

Це роман-антиутопія для молоді і не тільки...

У королівському палаці в країні Іллеа відбувається відбір: поміж 35 дівчат мусить бути обрана майбутня принцеса, дружина принца Максона. Розгортається запекла боротьба за корону та забезпечене майбутнє.

Америка Сінгер, дівчина з бідної сім'ї, після тривалих роздумів вирішує взяти участь у конкурсі, але сумніви щодо правильності цього кроку не залишають її. Коли ж дівчина ближче знайомиться з принцом Максоном, вони зникають.

Чому?